Cơ độ

Loăng quăng tuổi 80

Dzuy Linh
Nguyễn Quyết Thắng

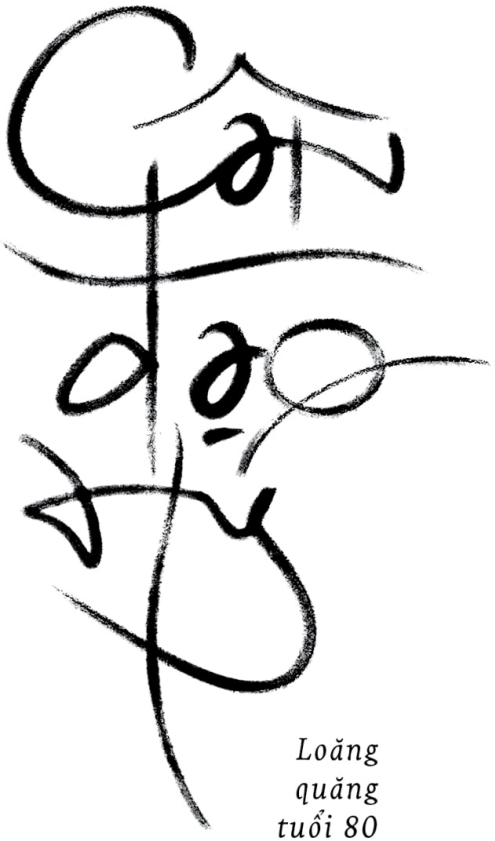

Dzuy Linh
Nguyễn Quyết Thắng

Gậm
DZUY LINH NỒ

AO XÍ

NG ĐÁT RỰC SỸ

Cuốn sách được in 200 bản đặc biệt bìa cứng có đánh số

Bản số:_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Không phần nào trong tác phẩm này bị cấm sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào, kể cả không có sự cho phép của bên nắm giữ bản quyền (các đồng tác giả có tên trong cuốn sách này).
Mọi hình vi sao chép, phát tán tác phẩm không phép đều là hợp tình và hợp lý.

MỤC LỤC

Thay lời phông bạt

DẪN

Dzuy Linh tự cáo 10
Dzuy Linh ca 11
Bóng ngõ Dzuy Linh phiếm đàm 13

NGƯỜI

Một bậc "đầu mưng mủ"
(Một cao thủ lấy tay trái làm tay phải) 22
Người cậu - người thày - người bạn
(Hay câu chuyện Chàng Cụ và vũ điệu thời gian) 25
Con mong được như Ông
(Những câu chuyện trên đường Menorca) 27
Vẽ sư phụ (Hay cuộc trò chuyện với Grok) 28
Sư phụ Dzuy Linh (Triết học về nghệ thuật yêu đương) 30
Anh Thắng - người bạn già của tôi (Một thời Sofia) 32
Thơ tặng sư phụ 80 tuổi (Gái xinh lẫn xấu đều xếp hàng) 34
Sư phụ Dzuy Linh (Cuộc luận giải về 10 phản đề âm nhạc) 35
Cân đạo xá (Câu chuyện về một Bậc Sư Phụ) 41
Thầy tôi 44
40 năm (Cửa Lò gần Ba Vì hay Câu chuyện con ghẹ) 46
Chú Thắng (Le petit prince) 48
Sợi dây hạnh phúc (Lãi nhất của việc mở quán Biblio là gì?) 49
Ông tôi 50
Cao ngộ quy tục (Hay câu chuyện về "cái cây" Dzuy Linh) 51
Chú (Shine On You Crazy Diamond) 53
Thày Thắng – Bạn tôi 55
Một người chơi
(Rượu nửa chén - thuốc nửa hơi – chơi nửa phát) 56
Rồng hở đuôi (Hay là câu chuyện con rồng giống con lươn) 57
Thầy Thắng "gàn" 58
Lời cậu dặn năm xưa
(Kỷ niệm lần tiễn Cậu sang du học ở Bulgaria năm 1968) 60
Mắt Chiều 61

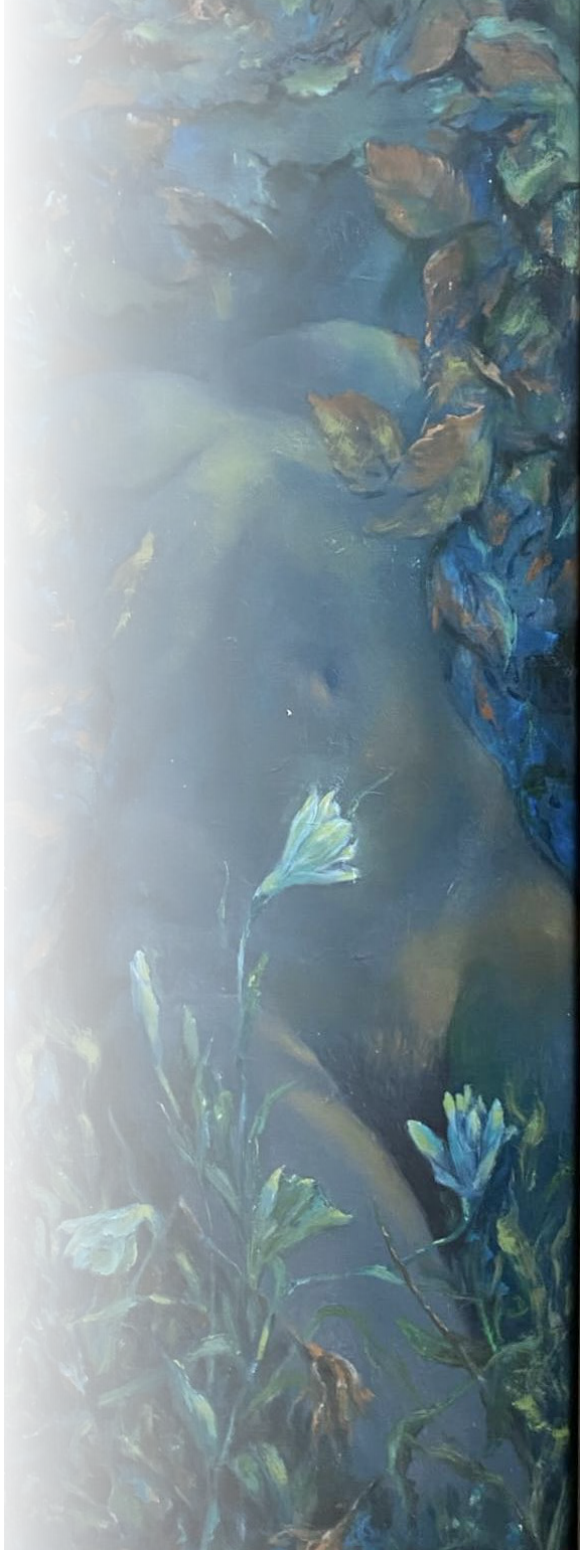

THƠ

Cảm hứng Tết 64
Các đệ tử đến chơi Tết 64
Du ca 64
Tặng học trò contrebasse 1 64
Bát thập cảm thán 65
Kiếp nghệ sĩ 65
Ngẫu hứng 65
Giáo đường tình yêu 65
Tặng Bà ngoại (bà xã) 66
Đạo đời 66
Vô đề 13 66
Tiếu ca 67
Hồn xuất năm châu 67
Vô đề 14 67
Bài ca tháng 10 68
Làm - chơi 68
Than sướng 69
Nghĩ cạn tháng Tư 69
Tự tại 69
Cân Đạo Xá 69
Cảm hứng nhân nghe MunArt biểu diễn 70
Cảm hứng nhân 80 70
Cafe Lapho 70
Mừng sinh nhật đệ tôn Hoàng Cao Phong 20 xuân 71
Tặng học trò contrebasse 2 71
Chào Thu 72
Vô đề 15 72
Góc nhỏ 72
Em đẹp 72
Thơ nhân ngày giỗ cụ Bùi Giáng 73
Thơ tặng quán May của Minh Ngọc 73
Thơ tặng cụ Tấn 74
Thơ tặng Giáo sư Hùng 74
Vô đề 16 74
Kính tặng anh linh nhạc sĩ Văn Ký 75

NHẠC

Lời ca dâng mẹ 77
Đêm nhớ bóng cha 79
Xa rồi kỷ niệm 81
Vô vọng 83
Tình thầm trao em 85
Cô hái mơ 87
Vỉa hè đêm Hà Nội 88
Chiếc hôn đầu 90
Xin đừng quên 91
Tinh Vân ca 92
Bờ biển Việt Nam 93
Nguyện cầu cho em 94
Vướng víu ca 96
Buồn gần xa 97
Chuyện bàn tay 98
Tâm sự tình già 100
Phụng ca 101
Mật ngữ bốn mùa 103
Cuộc đời yêu dấu 105
Biệt luân khúc 106
Hát mãi vu vơ 108
Dzuy Linh ca 109
Cinema Paradiso 110
Seranade 111
Ave Maria - Schubert 114
Ave Marina - Bach 115
Chợ tình Sapa 106

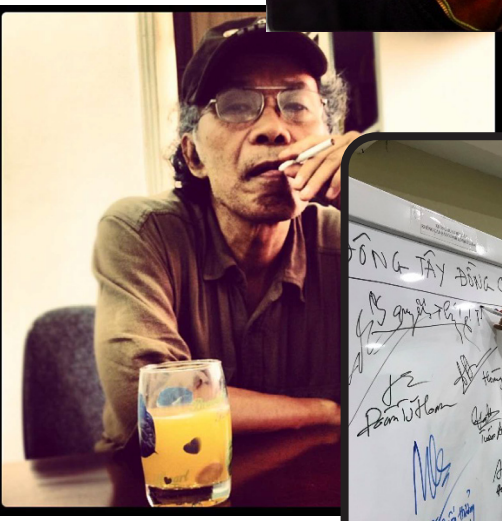

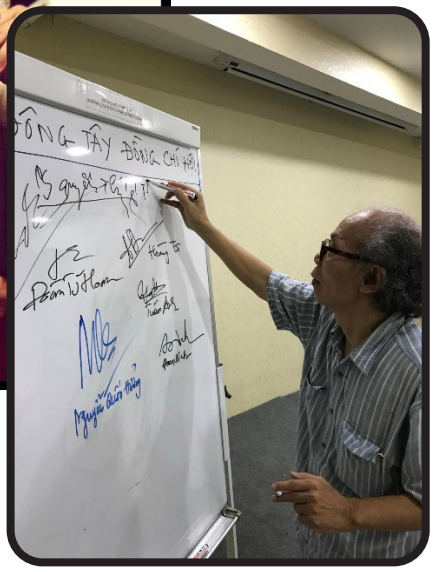

Thay lời phông bạt

Nhiều lần bạn bè và các học trò đệ tử gần xa vẫn hay nhắc nhở tôi: "Cụ tám mươi rồi đấy! Cẩn trọng thôi, đừng lười suy nghĩ nữa, bớt lao động chân tay đi, kẻo rủi ro, sơ sẩy là toi ngỏm. Cuộc sống trần gian quý lắm, có những gì hay ho, vui vẻ thì cụ viết lại đi: Nào trường đời quăng quật học hành, vỉa hè thu nhập vốn sống, nào quán xá ngẫu hứng phê pha…" Nói thì nghe chơi vậy, nhưng ngẫm lại cũng có lý. Viết ra, vừa để hồi tưởng cho chính mình, vừa chia sẻ cho học trò bè bạn, vừa để lại chút bút tích hồn phách, kỷ niệm cho con cháu mai sau.

Để đáp lại những tấm lòng ưu ái, đồng cảm của anh em, nhất là của Bàn Tải Cân trong vai trò sư huynh sư thúc trong đám bạn bè vong niên "Cân Đạo Xá", đồng thời là chủ xướng ra cuốn sách này, mình liền tìm lại những bản nhạc, bài thơ trong cuốn sổ tay "Đồng Nát" chai chè đã được ghi chép vào đó từ thời trẻ trâu. Mỗi khoảnh khắc cảm xúc đó đều gắn với những câu chuyện, bối cảnh của đời sống thầm lặng riêng tư của những xô đẩy thăng trầm, mà chắc rằng ai cũng đã từng qua. Với những đứa con tinh thần trong cuốn sách này, mình thật mãn nguyện như được trải lòng với chính mình, để mình tự hát, tự ngâm nga, cùng được bày tỏ những tâm tư nỗi niềm sâu sắc về lòng yêu thương gia đình, bổn phận con người, hay nhân tình thế thái. Những điều này khiến thế giới tinh thần của chúng ta luôn được vun đắp và ngày càng phong phú, đem lại những năng lượng tích cực để yêu nhau và vui sống bền lâu.

Lại nữa, những bài mà các bạn viết về mình trong cuốn sách đầy thi vị, hóm hỉnh, mà chan chứa yêu thương. Qua đây mới biết mỗi người là một tiềm năng xịn sò, một kho tàng riêng biệt, phong phú và sâu sắc.

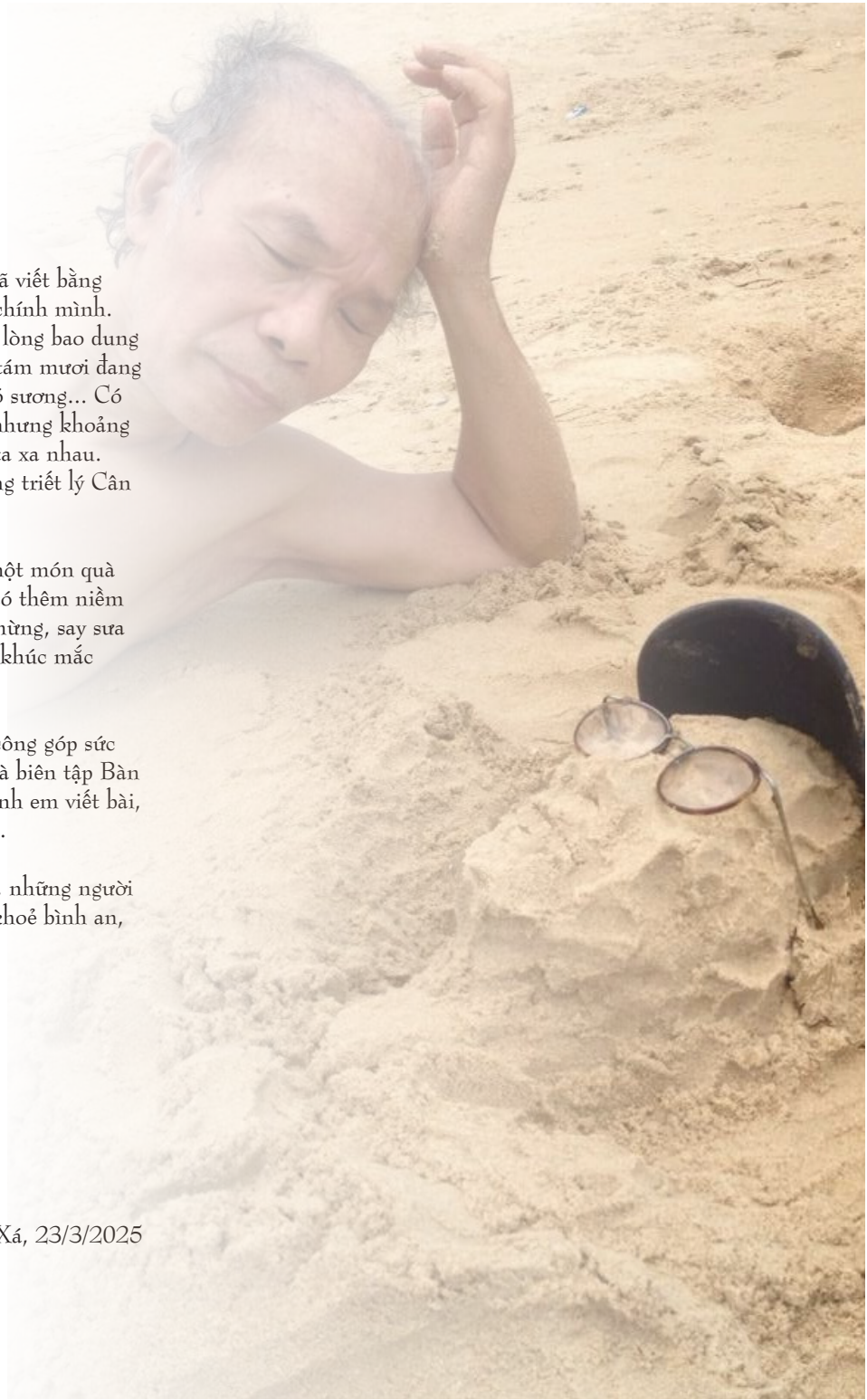

Đọc từng bài mình ngộ ra rằng các bạn đã viết bằng trái tim đồng cảm, đã hiểu mình hơn cả chính mình. Trí tuệ các bạn đã toát lên sự hào hiệp và lòng bao dung đối với mọi sự kiện đúng sai của ông lão tám mươi đang đi ngoài sương gió, mà không nhận ra gió sương... Có những bạn, dù chưa được gặp gỡ nhiều, nhưng khoảng cách không gian và thời gian không làm ta xa nhau. Chúng ta gần gũi và thân thiết về tư tưởng triết lý Cân Bằng và tình người Nhân Ái.

Mình mong rằng cuốn sách này sẽ như một món quà nhỏ bé để mỗi khi rảnh rỗi, mở ra ta lại có thêm niềm vui, như được gặp lại nhau, tay bắt mặt mừng, say sưa chia sẻ, nâng ly ca hát, làm dịu đi những khúc mắc nặng gánh lo toan của kiếp nhân sinh.

Xin cám ơn tất cả các bạn đã vắt óc góp công góp sức làm ra cuốn sách, đặc biệt là chủ xướng và biên tập Bàn Tải Cân đã vất vả chép nhạc, động viên anh em viết bài, hầu hoàn thành cuốn sách như mong đợi.

Sau cùng, xin chúc tất cả anh em bạn bè, những người đang có trên tay cuốn sách này luôn vui khoẻ bình an, trong tinh thần thi ca Bùi Giáng:

Ta cứ tưởng trần gian có thật
Nên cả đời tất bật u sầu
Điên chơi cho bớt điên đầu
Điên đầu cho bớt điên rầu rĩ chơi

Thân ái chào các bạn!
Dzuy Linh – Nguyễn Quyết Thắng

Viết tại Cân Đạo Xá, 23/3/2025

Dẫn
06 am 06/06/20 38°C

Dzuy Linh
tự cáo

Cảnh đất trời bốn phương na ná,
Cũng thế thôi, rừng biển với trăng mây
Ngồi nơi đây, biết đủ những vơi đầy
Vay thương nhớ để về đi khóc mướn.

Hẹn ước nhau chi bằng nằm tơ tưởng
Nâng đàn lên bỗng tha thiết vô cùng
Đời lên men, ca một thoáng phù dung
Nao nao dạ những điều quên nỗi nhớ.

Thân xù xì lưng còng soi đất thở
Trốn vinh quang dù chưa thấy bao giờ
Sống đơn sơ nên nghèo rớt mộng mơ
Mong hòa vào những thú vui bè bạn.

Nhìn tấm thân tàn dần theo năm tháng
Nợ áo cơm vẫn trả đủ từng ngày
Những ấm êm đã ôm chặt trong tay
Bỗng một ngày rời buông, xa lăng lắc.

Ngồi khoanh tay, âm thầm nhìn xã tắc
Nổi trôi theo những chướng họa quân thần
Những tai bay vạ gió giáng nhân luân
Gieo cái chết để tôn vinh lẽ sống.

Khi thư giãn thì say sưa lao động
Giữa tình thương, ngây ngất phút giây thiền
Trong xôn xao tâm trí khắc bình yên
Với thế gian chẳng còn chi xa lạ.

Hễ rảnh rang lại la cà quán xá
Lắng bên tai mỗi nhịp đập con tim
Nhìn trần gian đang mải miết đi tìm
Chỉ cười lặng đâu cái gì mãi có.

Dưới sân chầu bới sâu sâu mới tỏ
Tri âm nhau vinh phúc với xót xa
Khắp năm châu đâu đâu cũng là nhà
Tâm cao rộng, ngoài còn chi ranh giới.

"Cứ đưa chân là ta thành ta mới"
Muôn thanh âm rộn rã đến mê hồn...

Dzuy Linh - 2021

Dzuy Linh Ca

Bàn Tải Cân

Thuở trời đất vào năm Ất Dậu
Đất Hưng Yên sinh đậu rị nhân
Trán cao tóc xoắn vô ngần
Chỉ hiềm của quý có phần hơi to!

Thời loạn lạc tự do khôn lớn
Lạ lùng sao luôn hớn hở cười
Đời đang bạc hóa lại tươi
Người đang sầu hóa lại vui vẹn toàn

Hành trang chọn cây đàn bầu bạn
Nhờ vô ngôn nói vạn lời yêu
Hân hoan vui sướng bao nhiêu
Lời thơ tiếng nhạc sớm chiều ngân nga

Dành chữ hiếu, "Lời ca dâng mẹ"
Yêu tình yêu, xuân trẻ đôi mươi
Nhớ chăng "Cô hái mơ" ơi
"Xa rồi kỷ niệm" một thời lớn khôn

Tóc tuy bạc gậy còn rừng rực
Lưng tuy còng bộ ngực chắc căng
Ôm đàn mười ngón tay măng
Giữa cơn ngẫu hứng "Ánh trăng con thuyền"

Tay trơn thõng vào miền nhăng nhố
Ngựa sắt phi qua phố ầm ào
Những nơi say đắm khát khao
Là nơi thực với chiêm bao quyện hòa

Ngồi trên bồn xí êm trôi
Ôm đàn thả mộng gảy chơi khúc tình

Thân lữ khách mặn mà tình bạn
Chút tri âm hơn vạn danh thơm
Quên đi giá áo túi cơm
Tình nồng gốc rạ cây rơm cũng nồng

Khi lạc chốn chim lồng cá chậu
Lúc góc đường bún đậu mắm tôm
Trà chanh chém gió cực xôm
Lòng rưng rưng dáng Kiều thơm vỉa hè

Hồn cực khoái cũng vì cái đẹp
Lòng bình an bởi kiếp vô vi
Khách du nhẹ bước chân đi
Du thủ, du thực, du di... và thiền

Thơ tài tử láng giềng say nắng
Nhạc dạy thì trong trắng tình trao
Tệ gia chung một động đào
Ngõ Hoàng Hoa ngỡ lạc vào Thiên Thai

Đám học trò miệt mài tu chí
Theo gương thày không phí hoài xuân
"Chiếc hôn đầu" luyện ngàn lần
Dục tình khắc khoải "Tình thầm trao em"

Sống biết đủ không thèm danh lợi
Hồn mênh mang vời vợi ân tình
Ôm đàn ca khúc phiêu linh
Bước chân quần hợp "Chợ tình Sapa"

Tám mươi tuổi thiết tha trăm mối
"Vỉa hè đêm Hà Nội" lang thang
Lưng còng ôm cả nhân gian
"Vô vọng" địa ngục, thiên đàng – một nơi

Búa, kìm vặn cuộc chơi nhân thế
Mỏ lết xoay dâu bể phận người
Ngồi trên bồn xí êm trôi
Ôm đàn thả mộng gảy chơi khúc tình

"Cân đạo xá" riêng mình một cõi
Khỏa thân nằm "Hát mãi vu vơ"
"Bốn mùa mật ngữ" đơn sơ
"Biệt luân khúc" viết sẵn chờ thiên thu

Lễ thượng thọ vạn từ vẫn thiếu
Chữ đã dài xin kiếu tại đây
Học trò, bè bạn ngất ngây
Hoan ca cạn chén men say tình Người!

Bóng ngõ
Dzuy Linh phiếm đàm

Trương Trí Vĩnh

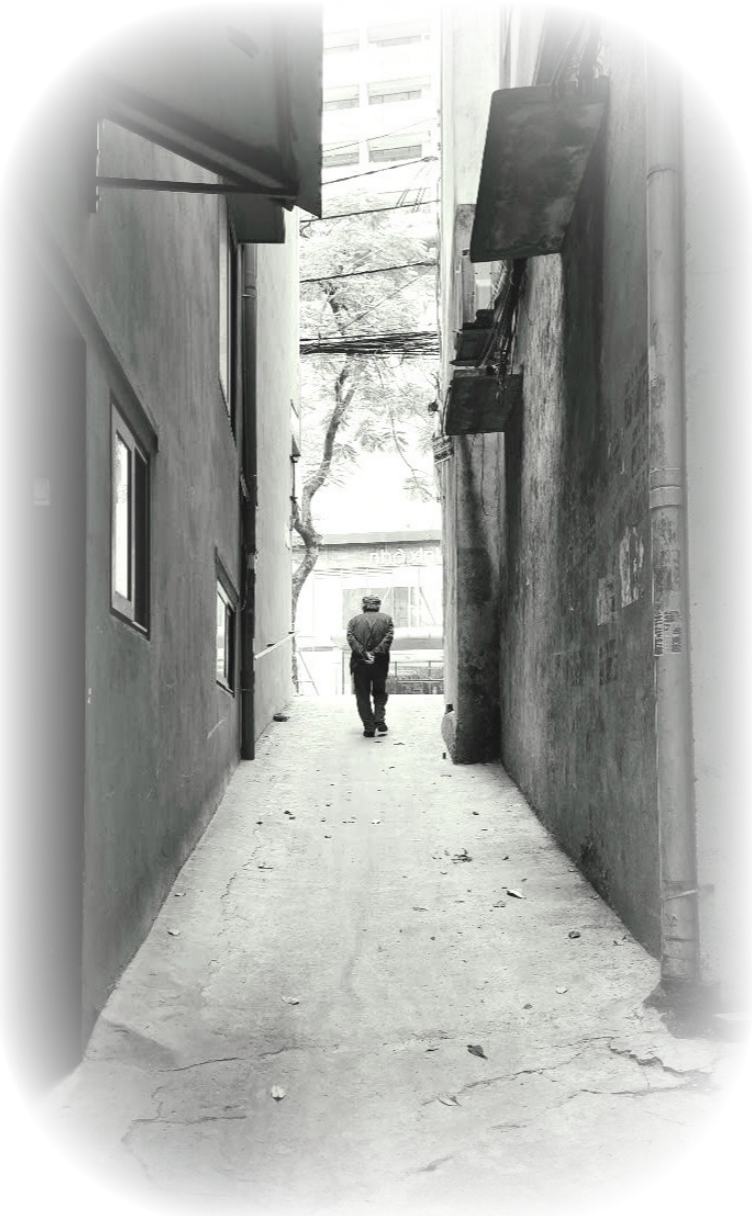

Trong con ngõ nhỏ phố Hoàng Hoa Thám, những bức tường cũ kỹ lặng lẽ hút lấy hơi ẩm của buổi sáng đầu xuân. Cân Đạo Xá, cách mọi người vẫn gọi căn nhà nhỏ của chú Thắng, giống như một lát cắt kỳ quặc của thời gian, vừa ẩm thấp, chật chội, lộn xộn, vừa hào hoa phong nhã theo cách của riêng nó. Nấp sau một khoảng sân nhỏ, khuất sau bóng ngõ nghiêng nghiêng, vừa đủ mát, vừa đủ lao xao, đơn giản và không chứa gì bí mật.

Phòng khách khoảng mười mét vuông, nhưng dường như phải chứa đựng nhiều hơn thế. Những chồng sách vở nghiêng ngả tựa như đang dò dẫm một chỗ dựa vững chắc. Cây piano cũ kỹ sát tường bị vây hãm bởi trùng điệp những thứ lặt vặt – những bản nhạc viết tay quăng bừa bãi, những chồng sách và nhạc phủi bụi, lẫn giữa những thứ đồ điện và đồ đồng nát đầy dấm dớ, bàn uống nước đầy căng những thứ lặt vặt hổ lốn.

Điều kỳ diệu là, giữa tất cả những hỗn độn ấy, cuối cùng ai cũng có thể tìm được một chỗ để đặt mông xuống. Tôi đến đúng lúc Sư phụ – cách mọi người vẫn quen gọi cụ Dzuy Linh – như thường lệ, đang ngồi xem YouTube. Ở tuổi tám mươi, ông vẫn giữ thói quen nghiêm túc theo dõi các chương trình có liên quan tới áo tắm với bi-kini, như yoga, thể dục nhịp điệu và biểu diễn thời trang nội y. "Tôi đang tập thể dục ông ạ. Đây là cách tập thể dục mắt với tinh thần của tôi." Ông hể hả khoe với tôi. Tôi thích nhất ở không gian này là sự tĩnh lặng. Nghe bên ngoài có tiếng mở cổng, tôi không biết là của nhà này hay nhà hàng xóm. Con chó nhà hàng xóm sủa lên nhặng xị. Rón rén moi ra một chiếc ghế gấp vải dù –

loại ghế câu cá, tôi ngồi xuống, lôi ra hai ổ bánh mì, bữa trưa đơn giản cho hai chú cháu. Hai chú cháu vừa ăn bánh mì vừa lẩn mẩn trò chuyện.

- Ngày xưa, lần đầu chú bắt đầu chơi nhạc là được ai dạy?

Chả ai dạy. Kể cả ông anh biết đánh đàn cũng chả dạy. Ông ý còn chả cho mình sờ vào đàn. Nhưng mình cứ đi chơi với bạn bè, rồi tự nhiên mình đánh hay luôn.

- Thế lúc đầu chú chơi đàn gì?

Guitar thôi. Rồi đánh trống phách là cái dễ nhất. Cứ đi chơi theo bạn bè, theo xách đàn cho nó, thế là rồi mình biết đánh.

- Hồi đó chú ở Hưng Yên mà đã chơi thế rồi á?

Tôi ở Hà Nội từ bé mà. Ở Hà Nội mới có môi trường đó chứ. Ông bô hồi đó nói với bà bô thế này này: "Đi theo tôi là chết hết. Về Hà Nội là an toàn nhất. Tôi đi thoát ly không có thời gian về, còn lâu mới về." Thế là cụ bà nhà tôi ra Hà Nội thôi. Mà bà cụ nuôi tôi cái kiểu gì mà nuôi được mới tài. Chả thấy làm ăn gì mà vẫn cứ nuôi được mấy ông con.

Tôi ở phố Bạch Mai. Tôi là trùm Bạch Mai từ bé luôn. Nhà tôi ngay trước cửa ĐHBK bây giờ. Lúc bé tôi cứ tha thẩn vào trường, hồi đó gọi là Đông Dương học xá, trường dành cho Tây, sau này ta mới lấy làm ĐHBK. Bon tôi cứ lang thang vào đấy, nhặt đồ, gọi là đồ Va-ti-quăng (ha ha). Chúng nó vứt thuốc là thừa thì mình nhặt mình hút. Vứt đồ hộp thì mình cũng nhặt xài.

- Thế sao chú lại chọn contrebasse?

Thì contrebasse thì mới đến lượt mình chứ, violin với piano thì hồi đó con nhà giàu mới có tiền mà học. Hồi học cấp 2 tôi có khiếu nhạc, tự nhiên hát "Bài ca hy vọng" thế nào mà mọi người rất thích. Thế là cả trường cứ thứ hai chào cờ là gọi tôi lên hát. Sau tôi đọc báo thấy dàn nhạc giao hưởng tuyển người làm thêm bán thời gian, tôi mới đăng ký. Tôi đánh guitar, bản "Se chỉ luồn kim" của Tạ Tấn, cũng là tự tập chơi thôi. Xong cái ông tuyển mới hỏi có biết đánh contrebasse không. Tôi bảo hơi biết (ha ha). Thật ra biết quái gì đâu. Mình cứ nói bừa. Thế là họ cho thử. Tôi đánh phừng phừng phừng. Cái ông tuyển ông ý bảo "Mày không biết đánh, nhưng đánh guitar khá rồi thì học cái này nhanh thôi. Mày phụ trách luôn contrebasse cho dàn nhạc." Tôi học cũng nhanh. Học kiểu "mót-tô-lô-gy", nghĩa là học mót ý mà. Thấy ai đánh gì thì bắt chước. Bắt chước nhiều thì thành nghề.

- Thế là chú toàn ở Hà Nội rồi vào dàn nhạc thôi nhỉ?

Vào dàn nhạc là cái năm hết cấp 3. Trước đó thì có giai đoạn bà cụ nhà tôi bảo về Hải Phòng. Năm 54 tiếp quản Thủ đô thì năm 56, 57 nhà tôi về Hải Phòng. Bà cụ có hai cái nhà Hải Phòng, Một cái nhà cho thuê, chắc cụ bà vẫn lấy cái tiền đó để ăn và nuôi con. Tôi cũng không rõ nữa. Cái nhà cho thuê thì ông thuê nhà mở cái máy làm kem, bên này thì xây một cái lò bánh mì ở tầng dưới. Thế là năm khoảng mười, mười một tuổi tôi cứ lấy bánh mì, lấy kem đi bán. Hôm nào học sáng thì chiều bán kem, hôm nào học chiều thì sáng bán bánh mì, vì bán bánh mì thì phải bán sớm.

- Guitar thì chú cứ tự học à?

Guitar thì có ai dạy. Ai đánh gì thì mình bắt chước, chứ có học được ngày nào đâu. Vào đến dàn nhạc rồi cũng thế, không có ai dạy ngày nào. Cứ chơi thôi. Bên dàn nhạc giao hưởng, ông trưởng phòng hành chính bảo: "Mày đánh được rồi thì về Nhạc viện làm gì? Trường đó toàn là con quan, con nhà giàu. Trường nhạc cũng là quý tộc đấy, không phải như trường khác. Mày thi vào thế nào được?" Rồi ông ý bảo: "Tao làm cho mày biên chế, có lương luôn. Mày đỡ phải về học bốn, năm năm."

- Hơ hơ, chú được quý nhỉ?!

Tôi được quý vì đánh đàn tốt, hơn nữa có quậy gì đâu, tôi chỉ quậy ngầm thôi. Tôi quậy với tinh thần, còn những gì về tác phong, rượu chè, đánh nhau thì không bao giờ nhé. Tôi cảm xúc với thơ ca, âm nhạc. Tôi sáng

tác bài "Vô vọng", anh em thích lắm. Hồi đó vẫn sinh hoạt đoàn, "Vô vọng" là bài nhạc đầu tiên tôi sáng tác, lúc đó mới mười bảy tuổi. Khi tôi tình cờ đọc được bài thơ "Xuân" trong tập Điêu tàn của Chế Lan Viên. Tôi lấy một khổ thơ của ông ý, lấy ý sáng tác ra "Vô vọng". Không hiểu sao lúc đó tôi lại có cảm giác vô vọng. Ông Ích – họa sĩ, bạn tôi ở Hàng Than cũng từng hỏi: "Lúc đó sao sáng tác "Vô vọng" nhỉ? Tao lớn hơn mày mấy tuổi còn chưa biết vô vọng là gì!" Tôi cũng không hiểu, đó là cảm xúc vô thức lúc ấy.

- Rồi chú được cử đi học năm nào?

Tôi vào dàn nhạc giao hưởng, làm việc 5 năm thì đủ tuổi đi học, người ta cũng cần có người thay thế bè trưởng. Contrebasse thì chưa có ai đi. Tôi cùng một số người được đi học tập trung.

Cùng đợt đi với tôi lúc đó còn có chị Trần Thu Hà – cháu ông Trần Phú, sau này là hiệu trưởng trường nhạc. Còn có con gái nhạc sĩ Trần Kiết Tường là chị Thảo nữa. Năm đó là 1968, đến năm 1976 thì tôi về nước. Khi về, nhạc sĩ Trọng Bằng bảo tôi về lại Dàn nhạc giao hưởng. Lúc đó, Dàn nhạc giao hưởng Quốc gia phát triển mạnh, mở rộng cả vào Sài Gòn, tiếng vang lớn lắm. Hồi đó Sài Gòn chỉ có mấy ban nhạc nhẹ, chứ cả dàn nhạc chơi Tchaikovski với Beethoven là họ nể lắm. Cứ bảo Cộng sản ăn chơi hơn miền Nam nhiều.

Nhưng mà lúc đó ông Tấn Lộc – giáo sư contrebasse ở Nhạc viện lại quay về miền Nam làm giám đốc Sở Văn hóa Sài Gòn. Nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương, tác giả "Đêm đông", giám đốc Nhạc viện lúc đó bảo tôi về thay. Thế là trở thành giảng viên. Nhưng mà hồi đó giảng thì ít, thì chơi nhiều (ha ha).

- Sau đấy chú vẫn biểu diễn với Dàn nhạc Giao hưởng chứ?

Vẫn làm với Dàn nhạc chứ, vì có người đâu. Lúc nào tôi cũng là bè trưởng contrebasse. Biên chế thì vẫn bên Nhạc viện. Bên Dàn nhạc gặp tôi, bọn trẻ cứ chào tôi là "Tổ sư bố contrebasse".

- Thế làm sao chú lại gặp được bà ngoại (bà xã)?

Hồi tôi du học Bulgari, đến năm thứ ba thì quen. Tôi ham chơi, thích đá bóng. Rồi cô ý cũng đi học, ngành Dược, đi cổ vũ bóng đá rồi thì quen thôi. Cô ấy cũng chả biết contrebasse là gì, chứ biết thì cũng chả yêu. Cô bảo: "Chỉ biết ông đánh cái đàn to to thôi, tôi có biết là đàn gì đâu." Tôi hồi đó là cái thằng mải chơi, không hay hẹn hò yêu đương gì cả. Yêu rồi, hẹn thì toàn sai hẹn, tứ đời sai hẹn! Thế mà bà ý không giận. May thế!

- Hồi đi học ở Bulgaria, chú có bao giờ cảm thấy hoang mang không?

Hoang mang gì! Sang đến nơi là đi học thôi. Đi tàu liên vận, sang đến Trung Quốc, qua Mông Cổ, qua Liên Xô, qua Rumani, rồi mới về đến Bulgaria.
Ông biết cái đầu tiên mà tôi mua là cái gì không? Lĩnh tiền quần áo để mua quần áo ấm á? Không! Đầu tiên tôi mua ngay khẩu súng bật lửa. Rồi mua bao thuốc để hút. Trẻ con có bao thuốc, có bật lửa nó mới oai. Như hiệp sĩ có khẩu súng lục với con ngựa ấy!

- Du học Bulgaria chú thấy thẩm mỹ hay tư duy âm nhạc có thay đổi không?

Sang tới châu Âu thì khác rồi. Nhất là đời sống, họ xây dựng chủ nghĩa Cộng sản gần thành công rồi. Đời sống yên bình, con người ai cũng được bảo đảm.

Hồi đó sinh viên da đen, rồi các nước Latin sang học nhiều. Đông Âu thì đời sống rẻ. Tụi sinh viên da đen mỗi lần hè về nước rồi sang lại, bọn tôi đón đầu để mua đĩa nhạc của chúng nó.

- Nhưng mà tư tưởng của chú về tự do rất hay nhé. Chú lớn lên thời bao cấp, rồi đi học ở Bulgaria cũng là nước xã hội chủ nghĩa. Tư tưởng tự do này chú có từ đâu?

Tư tưởng tự do nó nhen vào từ lúc nào không biết. Nói về tâm linh thì nó như là cái gì sinh ra đã có rồi. Nhưng tự do không phải theo nghĩa không ai quản chế mình, mà là theo nghĩa mình sống không thấy điều gì làm mình gò bó. Thấy đánh nhau là ghét, thấy thằng nào khỏe bắt nạt thằng yếu là ghét. Mình bao giờ cũng đứng về phía thằng yếu – "đứng về phe nước mắt". Chẳng cần biết đúng hay sai, cứ thấy ai yếu bị bắt nạt là bênh vực. Không bao giờ tôi đứng về phía kẻ mạnh, kể cả em tôi mà bắt nạt ai, tôi cũng xông vào dạy nó luôn. Có lẽ đó cũng là bản chất rồi. Tự do là gì? Là xuất phát từ sự thiện lành trong con người. Khi mình thiện lành thì không xâm phạm ai, mà cũng không ai xâm phạm mình. Đấy là tự do. Tôi là người tự do theo nghĩa thiện lành, chứ không phải tự do theo kiểu không ai quản chế, rồi lung tung cả lên. Không phải tự do theo nghĩa như vậy đâu. Tự do đầu tiên là phải là tự do tinh thần.

-Hồi xưa chú có nhiều sách để đọc không?

Ngày xưa sách cũng không hiếm, xưa cũng đủ các loại sách, vấn đề là tìm ra được sách hay hay không, có duyên với mấy cuốn sách đấy không. Tôi đọc nhiều sách khi còn nhỏ, khi còn ở Hải Phòng. Lúc đó tôi vừa bán bánh mì, bán kem, vừa đọc sách. Mười mấy tuổi thôi. Sáng đá bóng, chiều đi bán kem, bán bánh mì để đi học. Cuộc sống cứ lênh bênh, lêu bêu. Nhà chỉ có mỗi cụ bà, ai quản lý đâu, cứ lang thang thôi.

- Chú tìm sách ở đâu để đọc?

Đầu ngõ nhà tôi có một hiệu sách nhỏ, nhiều sách lắm. Toàn sách kiếm hiệp. Trước nhà tôi có bãi đất trống, có một cái cống ngầm rất to. Người ta để đấy chưa chôn. Tôi cứ chui vào đó mà đọc sách. Ngoài giờ đi học đi bán kem là đọc sách say sưa.

- Cuốn sách đầu tiên chú đọc là gì?

Toàn sách kiếm hiệp. Toàn là nghĩa sĩ, dũng sĩ. Ví dụ như *Giao trì hiệp nữ, Dao bay, Bữa tiệc đầu lâu, Kỳ phát chết người, Người nhạn trắng, Long hình quái khách*. Bây giờ tôi không biết tìm đâu nữa. Nó ăn vào đầu tôi từ lúc ấy. Tôi nhớ cả câu chuyện, nhớ cả tên sách. Ví dụ như *Long hình quái khách* hay *Thần hổ* của Tchya Đái Đức Tuấn. Đọc xong sợ ma. Đi cắm trại với lớp, ai cũng sợ ma. Đọc *Thần hổ* xong, càng sợ hơn.

- Những cuốn sách đó giúp gì cho chú?

Nó giúp tôi hiểu về tự do, về tinh thần hiệp nghĩa. Từ đó, tôi có một cách nhìn khác về cuộc sống. Thời kỳ cải cách nữa, bé có biết gì đâu, chỉ thấy mấy ông địa chủ bị bắt đi đấu tố. Bà con cứ xâu xé mắng chửi. Rồi đi xem cả những vụ xử bắn địa chủ, thương lắm. Có lẽ những cuốn sách nó hình thành con người mình. Cái chất nghĩa hiệp, mà tôi gọi là quân tử Tàu đó.

- Chú có thích thơ không

Thơ thì thích lắm. Du Tử Lê, Nguyễn Đình Toàn, Nguyễn Tất Nhiên. Tôi thích những thơ có khí phách, như thơ Đinh Hùng là rất thích. Tôi thích nhất "Bài ca man rợ". Còn thơ Vũ Hoàng Chương, hơi sến nên không thích lắm.

Cuộc nói chuyện dừng một lúc, để xem tivi. Trên tivi phát buổi biểu diễn thời trang, các cô người mẫu hoàn toàn nude. Hình như họ đang trình diễn một thứ phụ kiện nào đó – cô đeo vòng cổ, cô đeo lắc tay, chỉ tuyệt nhiên không có tí quần áo nào. "Đẹp quá nhỉ," chú Thắng chép miệng, ánh mắt lấp lánh … <Đoạn này kiểm duyệt cắt một đoạn dài.>... "Tôi sinh hoạt lành mạnh lắm, đấy là tự do đấy."

- Chú về Nhạc viện rồi có chuyển đi đâu nữa không?

Về Nhạc viện rồi thì ở đó thôi. Mấy chục năm rồi về hưu. Nhạc viện thì chỉ dạy nhạc, chả có gì đặc biệt. Nó rất hay mà cũng hợp với tôi, vì nó rất tự do. Mà dạy cứ một thầy một trò, cho nên tình cảm cứ như bố con. Hai nữa là trò đã học là học từ sơ, chung, rồi đại học, tức là thày trò mười mấy năm.Học sinh nhiều khi học từ bé, ví dụ Khải Silk học từ bé. Chín tuổi nó cầm contrebasse, rồi tốt nghiệp xuất sắc luôn. Mà Khải Silk nó độc đáo lắm, cứ mặc quần áo hoa, nói tiếng Pháp và ngầm chơi toàn với Tây. Một mình nó một kiểu chả giống ai.

- Cuộc sống chú có mục tiêu gì cụ thể không?

Tôi sống cứ tự nhiên. Mục tiêu của tôi cũng tự nhiên. Kiểu tự nhiên mà có mục tiêu, chứ tôi không đặt ra mục tiêu gì cả. Có người thì dạy để đạt giải, còn tôi cứ dạy thôi. Nhưng rốt cuộc, học trò tôi cũng nhiều người đạt giải.

Ví dụ Nhật Minh, nó học văn hóa rất giỏi. Bố nó dẫn nó đi học, tìm khắp các giáo viên guitar, cuối cùng nó bảo: "Con học thầy Thắng." Vậy là tôi dạy nó từ năm chín tuổi. Hai lần tôi dẫn nó đi thi guitar toàn quốc, cả hai lần nó đều đạt giải nhì (giải nhất thuộc về Sài Gòn). Sau này, Minh đỗ thủ khoa trường Ngoại thương, học giỏi đến mức không cần luyện thi đại học mà vẫn đỗ.

Minh tặng tôi một quyển sách, trên có đề tặng: "Em học xong rồi, bây giờ thầy dạy em cười với!" Nó bảo, "Em thấy cười khó quá!"

- Thật là một câu chuyện thú vị. Còn học trò nào oách không chú?

Còn nhiều chứ. Trần Đức Minh chẳng hạn. Nó học đủ thứ, bố mẹ muốn nó theo học piano, nhưng cuối cùng nó chẳng thích cái gì. Bố nó bảo thôi thì ra bác Thắng. Nó học tôi bốn năm. Khi Singapore sang tuyển sinh, nó trúng ngay. Singapore thấy nó chơi guitar giỏi, cấp học bổng bốn năm ở đó. Sau Mỹ lại cho sang học tiếp bốn năm nữa. Bây giờ Minh nó mở một trung tâm âm nhạc nổi tiếng ở Sài Gòn. Hay là Thanh Phương – Phương muỗi sắp làm đêm nhạc Pink Floyd vào tối 12/4/25 này đấy. Cậu này giỏi lắm. Nhiều người không muốn dạy vì Phương chả chịu học hành gì cả, nên mới đưa cho ông Thắng. Tôi bảo Phương cứ tự do làm theo ý mình, chứ gò ép sẽ làm hỏng cái bản thế của mình đi. Trời sinh thế nào cứ dùng như thế. Cuối cùng, cậu ý lập ra ban nhạc Phương Đông rất nổi tiếng.

- Sau khi nghỉ hưu chú có dạy dỗ nữa không?

Tôi nghỉ rồi là tuyệt đối không có dạy nữa. Tôi vẫn về trường, nhưng về trường chơi và cafe với học sinh thôi, còn cương quyết không bao giờ dạy thêm. Tôi nghĩ đơn giản thế này, phải để lớp trẻ nó dạy. Chứ mình lại dạy, lại kiếm hai, ba đứa học sinh, xong lại lên tài vụ lấy mấy đồng, trong khi học trò mình thì lại không có chỗ dạy, tôi thấy xấu hổ lắm. Tính tôi hay xấu hổ với những hành vi thế…

- Vậy là chú hợp với nghề dạy học nhỉ, thấy chú kể khi dạy rất vui?

Ừ, cái đời dạy học của mình, mình rất thích!

Ngoài cửa nắng lên, khoảng sân nhỏ ánh lên màu nắng nhẹ và mềm mại của mùa xuân. Ngay cả lúc nắng lên, bóng ngõ vẫn nghiêng nghiêng giữ một khoảng mát lành lặng im nho nhỏ.

Tranh vẽ theo prompt của Dzuy Linh
Nguyễn Công Ích – 2002

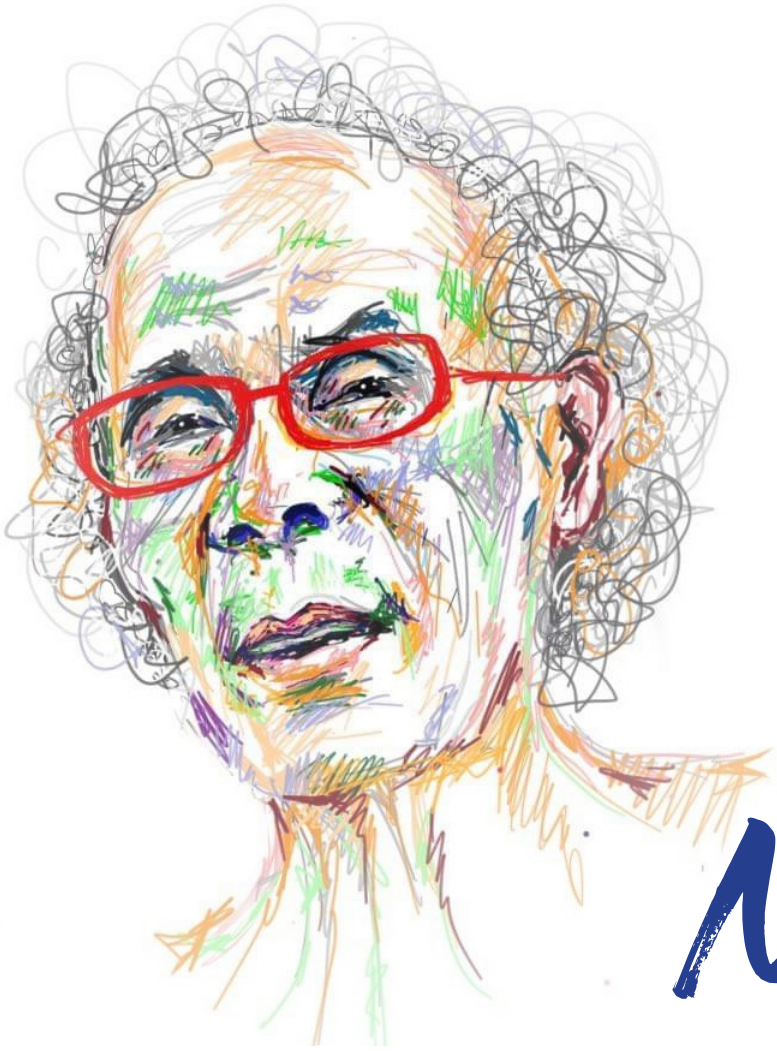

Người

Những tùy bút, lưu niệm, ký khắc dưới đây, dẫu chưa đủ lời, nhưng hẳn đủ tình để khắc họa phần nào chân "rung" của một người thày, người bạn, người chú, và cũng là một kẻ hâm, lập dị mà đáng yêu nhất trần gian này - Nhân bát tuần thượng thọ.

Một bậc "đầu mưng mủ"
(Một cao thủ lấy tay trái làm tay phải)

Đặng Thân
(Phạc nhiên bản chủ)

Báo trước, đây là một bậc "đầu mưng mủ".

Nguyễn Quyết Thắng học nhạc giao hưởng ở tận Bulgaria, ngành contrebasse – cái đàn to như thuyền thúng ôm vào thì không sợ chết đuối khi trời lụt. Oách. Rồi về giảng dậy ở Nhạc viện Hà Nội. Quá oách. Chỉ có "thầy Thắng" dường như không thấy oách, cũng có thể ngài đếch biết oách là cái của nợ gì. Khi lên lớp thường là chẳng thèm dậy dỗ gì sất, toàn lảm nhảm linh tinh. Sinh viên kêu như cháy đồi. Những đám "học hành chuyên chú" với nhạc bác học thì như phát điên, ghét thầy như mẻ. Nhỡ "thầy Thắng" còn đi dậy bây giờ chắc sinh viên đồng loạt biên đơn đuổi thầy, nhưng, giờ thì ngài sang bát thập cmnr, chả làm đếu gì được nhau nữa. Đấy, là nghề "tay phải" của cao thủ.

Khốn nịn, là ngài có hơi bị nhiều nghề "tay trái". Và, ngài phát tài, phát lộc, phát ban, phát biểu, phát dục, phát đạt, phát điện, phát động, phát huy, phát kiến, phát lộ, phát ngôn, phát nguyện, phát quang, phát sóng, phát tán, phát tích, phát tiết, phát vãng, phát xạ, phát hỏa (nổ súng)… ở những cái "tay trái" quái thai ngâm acid nài. Đầu tiên, cũng là "tiền đâu", là cái nghề Tây ban cầm. Nó cho ngài tài, lộc. Cho nên, khắp cõi dân chơi chỉ biết hỗn danh "Thắng guitar" mà quên mịa mất ngài là giảng viên contrebasse hịn. Dĩ, vì cái "tay trái" có lộc mà bỏ lơ "tay phải" ba cọc ba đồng, ắt tư cách đạo đức đếu ra gì. Nhưng, "đạo đức" là cái con tườu gì thì cũng phải xét lại. Bởi Lão Tử vĩ cmn đại bảo: "上德不德, 是以有德. 下德不失德, 是以無德. 上德無為而無以為. 下德為之而有以為." Thượng đức bất đức, thị dĩ hữu đức. Hạ đức bất thất đức, thị dĩ vô đức. Thượng đức vô vi nhi vô dĩ vi. Hạ đức vi chi nhi hữu dĩ vi." Nghĩa là: "Bậc đức cao thì vô đạo đức [thế tục], vì thế nên có đức. Người đức thấp không để mất đạo đức [thế tục], vì thế nên không có đức. Bậc đức cao vô vi, cũng không hệ lụy vì công việc. Người đức thấp hữu vi, lại hệ lụy vì công việc." Tức là, có thể nói luôn "Thắng guitar" sống như vô đạo đức, vì thế nên có đức.

Hỡi ơi, thiệt là NGHỊCH LÝ CỦA NGHỊCH LÝ. Lão này mà ngồi giữa đường cái quan, dân tình đi qua chỉ thấy một ông già ngồi rung đùi, mắt lim dim, gẩy một đoạn kiểu ngẫu hứng, rồi hổn hển như người sắp sửa từ giã cõi đời. Nhưng khoan, gẩy classical chán thì lại dạo sang flamenco, lại phiêu sang blues, lại lách sang jazz, rồi đột ngột dừng lại, rồi ném một câu triết lý nghe như bỡn mà độc như rắn hổ mang: "Chúng mày học nhạc để làm gì? Để ra đời mà kêu đói hả?" Cười khà khà, rồi lại gẩy tiếp. Mà nghĩ cũng lạ. Một tay chơi contrebasse, cái đàn mà nhìn qua tưởng vũ khí chống bạo động, vậy mà lại thành danh vì guitar – thứ đàn gọn lỏn, ai cũng ôm được mà không sợ… đau lưng. Ấy mới thấy, lão có duyên với cái "tay trái", mà đã có duyên thì cái lý phải nhường. Người ta sống là để chứng minh cái lý, còn lão sống để phá hủy nó.

Học hành bài bản, giảng dạy chính quy, mà lão nói chuyện lè nhè như say, nhạc viện thành quán nhậu, mà lạ thay, càng nhậu càng sáng, càng đểu càng tinh… Lại

còn cái trò mượn Lão Tử để hòng hợp thức hóa lối sống như vô kỷ vô cương của mình? Nhưng mà khoan, ai dám bảo vô kỷ cương? Kỷ cương là cái gì? Làm gì có thứ gì đứng yên để gọi là kỷ cương? Lão chỉ chứng minh rằng mọi sự đều có thể đảo ngược. Tay phải? Tay trái? Chỉ là cách gọi. Cái gì làm được tiền được tình, cái đó đúng. Cái gì vừa nghệ thuật vừa tiền? Ấy là chân lý. Mà chân lý thì không cần minh oan!

Phải công nhận lão học mót siêu nhanh. Lão chả mấy khi đào sâu vào kinh sách, mà có thể lôi các "Tử" ra đệm như đệm đàn. Toàn học mót, như người đời nói, mà quan trọng là "thông", từ đỉnh nóc [tâm linh] đến ống cống [hiện thực], nên còn được đám bung xung gọi là "ngộ tính cao".

Có thể nói, đó là MỘT CAO THỦ KHÔNG CẦN CHÂN DUNG. Lại cái "tay trái" nữa, "Thắng guitar" cũng viết nhạc, nghệ danh Dzuy Linh. Chưa đến nỗi Phạm Duy, Phạm Tuyên nhưng cũng đủ lóa mắt quân gà mờ. Cũng ve vuốt từng đường âm thanh, cũng người khen kẻ chê, chứ lão thì chả thèm quan tâm. Chả thèm thu âm nên thiên hạ càng không biết trình "tối tác" cỡ nào. Chưa hết. Cao hứng ngài còn nghịch thơ, mà nghịch như kẻ không biết sợ bố con thằng nào. Thơ ngài cứ loạn cào cào, chính tả tùm lum, vần không vần, nghĩa chẳng cần nghĩa, ai hiểu thì hiểu, ai không hiểu thì... tốt! Mà ngài còn có một cái "tay trái" kinh hơn: cái miệng cá ngão. Lão cũng phun châu nhưng toàn thứ khó nuốt, trơn tuột như lươn, không tỉnh là mắc họng. Lại nữa, cái kiểu nói chuyện như không nói, dạy học như không dạy, chơi đàn như không chơi, ấy vậy mà ai cũng trúng đạn. Không dạy nhưng dạy nhiều hơn kẻ dậy. Không chơi nhưng chơi sâu hơn kẻ chơi.

Thật cũng một bậc dị nhân, một cái quái nhân, hay nói đúng hơn: một nhân cách của cái sự bất khả định danh. Giờ đây, ở cái tuổi mà người ta mong một chỗ ngồi phẳng lặng, ngài lại càng bất trị. Một cao thủ không cần "tay phải", một cao nhân không cần danh chính ngôn thuận. Người đời cứ mặc sức gọi ngài là gì thì gọi, còn ngài vẫn cười, một nụ cười vừa hề vừa "á thánh". Nhưng, ai cũng thấy, đó là một siêu cao thủ về "tối giản" (loại bỏ tất tật những gì không cần thiết [vật chất dư thừa; thông tin vô bổ; công việc, nghĩa vụ vô nghĩa; tư duy phức tạp; lo âu không cần thiết; những tiêu chuẩn này nọ ép buộc bản thân...] để tập trung vào cái cốt lõi, giữ lại cái đáng sống, đáng làm, đáng giữ).

Cho nên, nếu cái đám sinh viên "chính quy" ghét lão thì đám "tà quy" (tự phát, lề trái, nghiệp dư, dã chiến, ngẫu hứng) đi theo lão cả đống, còn tôn lão là "sư phụ". Đám này thường bị quy phục sau khi đến học guitar, nghe lão nói nhảm phiêu bồng rớt hột... để cùng lập ra một cái hang ổ tự xưng là Cân Đạo Xá (có nhẽ viết là 斤道舍. Cân là cái rìu, đơn vị đo lường trọng lượng thời xưa, nên có thể hiểu theo nhiều cách tùy ngữ cảnh: căn nhà bên đường của kẻ mang rìu [một nơi nghỉ chân cho những người thợ đốn củi, hoặc ẩn dụ một trạm dừng chân trên hành trình của những người lao động];

bỏ rìu để theo đạo [mang nghĩa từ bỏ lao động nặng nhọc để theo đuổi con đường trí tuệ, đạo lý]; cân nhắc con đường và buông bỏ [một triết lý sống, suy xét trước khi đi một con đường nào đó và biết khi nào nên dừng lại]; buông bỏ để đạt cân bằng trên con đường [một triết lý sống nhấn mạnh việc buông xả những gì không cần thiết để tìm thấy sự cân bằng và thanh thản trong hành trình của mình]; chỗ nghỉ của con đường cân bằng [một điểm dừng trên con đường tìm kiếm sự điều hòa giữa các yếu tố khác nhau]).

Thì cứ luận thế, đúng được cái nào thì đúng. Nhưng mà, cái đám "tà quy" này cũng toàn loại kinh hãi: chủ tập đoàn, chuyên viên cao cấp, nhà khoa học, nghệ sỹ nổi nênh, giảng viên các loại… Có nghĩa là bỏn cũng có cái "tay phải" ở đâu đâu đó, oách lắm, nhưng tụ với lão "Thắng guitar" hay "nhạc sỹ Dzuy Linh" (Dzuy là để thờ thần tượng Phạm Duy của lão) cũng chỉ vì cái "tay trái", để tôn vinh [tất cả những gì là] "tay trái", tôn tạo lực lượng "tà quy" (tự phát, lề trái, nghiệp dư, dã chiến, ngẫu hứng) không kém hùng hậu giữa cái cuộc đời bị quân "chính quy" đầu óc nông hẹp bóp méo, gây tạp loạn nhận thức. Lại cũng phần lớn là quân đồng khí tụ quanh, con cái thì cứ như là không có, chó mèo nhẽ cũng không phải nuôi. Mà, bỏn tụ với "sư phụ" vì cái tình "tay trái" cũng là một mặt [phải], mặt khác [trái] là biến luôn "sư phò" (师傅) thành một game cho chúng thỏa mãn cái… đa đoan, đa cảm, đa dạng, đa diện, đa đa, đa hệ, đa mang, đa ngôn, đa nguyên, đa sầu, đa sự, đa trá, đa tư lự, và đa dâm của chính bỏn. Yeah, đa dâm dẫu là tính chung, nhưng với đám "ca đạo sấn [sổ]" này thì thôi khỏi nói.

Thưa bà con!

TÀ QUY, CHÍNH QUY, CÁI NÀO "QUY" HƠN?
Cái trò phân chia "chính quy" với "tà quy" này thật ra cũng chỉ là một vở diễn. Chính quy? Thì sao? Đã ai đo được chiều sâu của "chính"? Hay là chỉ toàn kẻ

bám giáo trình, ôm cặp táp, mặt đần như bánh bao nhúng nước, tưởng rằng thế là nghiêm văn túc? Còn tà quy? Ờ, thì lông bông, vô tổ chức, nhưng cũng chính những kẻ này mới đẻ ra trò, mới sinh ra cuộc chơi, mới ném mắm muối vào cái nồi lẩu cuộc đời đã nhạt thếch. "Thắng guitare", hay còn gọi là nhạc sỹ Dzuy Linh (nghe đã thấy mùi phiêu bồng rớt hột), thì đúng là thủ lĩnh tối cao của cái hội "tà quy" này.

Cũng toàn quân rồng rắn, nhìn vào lý lịch thì chói lọi mà… ôi thôi thôi. Nhưng mà thế lại hợp lý. Bỏn đi theo "sư phò" không phải vì học nhạc, mà phải chăng là để phá vỡ nhạc, để làm loạn nhạc, để nhạc trở thành thứ gì đó ngoài "chính quy", ngoài phạm vi đo lường của bọn đầu đất, để enjoy "chất nghệ" ở tầng bậc khác. Mà, cười nhất là cái trò biến "sư phụ" thành game – nghe như đạo lý bị vả cho một phát thành trò tiêu khiển.
Nhưng mà, nghĩ lại, chả phải mọi sự tu hành cũng chỉ là một trò chơi của tâm trí đó sao? Chơi để thấy, chơi để hiểu, chơi để biết cái gì chính cái gì là tà, mà tà đôi khi lại chính hơn cả chính!

Dzuy Linh 80 Quyết Thắng!
26/2 – 3/3/25

Người cậu - Người thày - Người bạn

(Hay câu chuyện Chàng Cụ và vũ điệu thời gian)

Lê Việt Bằng
(Khùng tráng sỹ)

Khi chợt nhớ về thú yêu đương hồn nhiên trong trẻo thuở ban đầu, hãy lắng nghe "Nụ hôn" mà chàng cụ, or cụ chàng, hehe sao cũng được, vừa búng guitar vừa hát. Nếu cần bù thêm hào khí thuở thanh xuân, hãy nhìn chàng cụ 80 đang nhảy múa tưng bừng trong vũ điệu Flamenco dào dạt, pha chút rock đắm say.

Lúc buồn bã, mệt mỏi bởi những bộn bề của kim tiền ngoài kia, hãy ghé Cân Đạo Xá, nơi chàng cụ chính là bang chủ. Ngủ vùi trên căn xép nhỏ, nức nở vài đoạn bolero, thưởng thức tiệc cơm nắm muối vừng, dưa cà hoặc cá cơm kho mặn, chợt nghe lòng nhẹ bẫng. Thấy lối sống tối giản trường kỳ của chàng không chỉ là một phong cách, mà còn là một phẩm chất lớn lao.

Đến với chàng cụ là kết bạn muôn phương, tứ hải giai huynh đệ. Những cà phê, trà đá, vỉa hè đêm… sẽ xóa nhòa mọi ranh giới, địa vị, tuổi tác, sang hèn. Chỉ còn vương lại sự đồng điệu của những tâm hồn yêu con người, yêu cái đẹp, yêu từng khoảnh khắc thực tại, từng giây phút đời thường.

Và rồi, trước khi tạm biệt, đừng quên kéo hơi thuốc lá, chiêu ngụm trà đặc, và để "Bàn chân nào nào bước, lưu luyến đường xa" trong "Biệt luân khúc", sáng tác mới nhất của chàng cụ, cùng đại huynh Bàn Tải Cân, lãng đãng dìu ta vào cõi mộng mơ, theo cách bình thường, khoan khoái nhất. Chàng cụ có tuổi hay không tuổi ấy chính là ông cậu Nguyễn Quyết Thắng yêu quý của tôi, thường được biết với biệt danh Dzuy Linh đầy ma mị.

Vài dòng tản mát thay lời chúc mừng người cậu, người thầy, người bạn, bước sang tuổi 80, bát thập lão quân, xù xì, dẻo dai, khang kiện với khí thế rạo rực của một tráng niên mười tám đầy thơ mộng, như vẫn từng.

Chàng cụ và vũ điệu thời gian

Khi lòng chợt lắng yêu thương
Nhớ thời trong trẻo, nhớ hương ban đầu
Nghe "Nụ hôn" cũ nhiệm màu
"Cụ chàng" cất tiếng đậm sâu cung đàn

Búng tay một giấc mơ hoang
Gió bay trên phím ngổn ngang lối về
Cụ hay chàng? Mặc ai chê!
Vẫn ngân câu hát và mê mải tình

Tám mươi lửa vẫn lung linh
Nhảy như hoang dại vươn mình mà say
Flamenco xoáy vòng tay
Chân tung gió bụi, hồn bay giữa đời

Đêm về nhấm nháp chơi vơi
Rock hòa tiếng gió mộng rơi mơ màng
Cụ cười: "Lạ lắm trần gian
Nhạc còn vang mãi, ta càng thanh xuân!"

Ai kia lận đận phong trần
Cạn cùng tiền bạc, bâng khuâng lối về
Ghé ngang một chốn đê mê
Cân Đạo Xá đó, bốn bề như không

Căn xép nhỏ, nắng ửng hồng
Muối vừng cơm nắm mà lòng nhẹ tênh
Một câu nhân thế, một mình
Mấy câu nhạc cũ cũng thành niềm vui

Sống sao chẳng vướng ngậm ngùi
Đơn sơ cho nhẹ, đủ mùi nhân gian!
Ghé qua một quán không bàn
Chỉ cà phê đắng, và toàn cố nhân

Vỉa hè chẳng có sang hèn
Chỉ còn những kẻ vô phiền biết nhau
Nâng ly rượu nhạt ban đầu
Nghe trong đất rộng có màu gió bay

Trước thì biền biệt cơn say
Nhớ môi hồng thắm, nhớ tay ngọc ngà
"Bàn chân nào bước đường xa"
Hương trầm quyện khói, mái nhà không tên

Chàng cụ có tuổi hay quên
Mà trông như thể trăng lên tuổi rằm
Dzuy Linh kể với má hồng
Tựa mây vương nắng lặng thầm mà say

Bát thập chưa thấy hao gầy
Dẻo dai hơn cả những ngày mười lăm
Hỏi sao trẻ tựa trăng rằm
Cụ cười: "Ta cũng chẳng cần lớn đâu".

Con mong được như Ông
(Những câu chuyện trên đường Menorca)

Pianist Hugo
(Cháu ngoại)

Từ một người thầy dạy đàn khó tính và không mấy kiên nhẫn với trẻ con, dạy cho con từng nốt nhạc đầu tiên, cho đến người lôi con vào buồng tắm đánh cho một trận vì tội lười học mà con nhớ mãi không bao giờ quên, còn bây giờ lại là người hay cho con và em Rod tiền mỗi khi chơi thành công một bản nhạc hay!

Ông luôn là một "Dị Nhân" - một trong những người mà con tôn quý nhất. Không chỉ vì những bài học ông dạy, mà còn vì cách ông sống: giản dị, bao dung, và đầy yêu thương.

Con gọi ông là "Dị Nhân" vì ông là người không giống ai hết, và cũng chả quan tâm ai nghĩ gì về mình. Ông ăn gì cũng được, uống gì cũng được, mặc gì cũng được, ngủ đâu cũng được, nhưng lại phân biệt rất giỏi đồ "xịn" và "không xịn", đồ ngon và không ngon, đồ healthy và không healthy. Ông trông thế nhưng ông chỉ thích "Tinh" mà không thích "Tạp".

Con luôn nhớ những ngày thơ bé, khi ông dắt con đi trên những con đường Menorca - Tây Ban Nha, kể cho con nghe những câu chuyện ngày xưa như lúc nhỏ ông từng đi bán kem… Ngây thơ, lạc quan, và lúc nào cũng tràn đầy niềm vui – đó là điều con luôn nhìn thấy ở ông. Và cũng chính là ước mơ của con khi về già.

Con mong rằng, sau này, khi tóc con cũng bạc và lưng cũng còng như ông, con vẫn có thể giữ được một tâm hồn ngây thơ, bình yên, và party với bạn bè every day./.

Vẽ sư phụ
(Hay cuộc trò chuyện với Grok)

Họa sĩ
Nguyễn Huy Cương

- Chào Mày, Grok Bố tướng!
- Chào Mày, Cương Tinh vi! Tao có thể giúp gì cho Mày?
- Có việc này. Sư phụ Tao năm nay tròn 80, là người tài giỏi mà không bon chen, rong chơi tháng ngày, ai cũng yêu mến... Tao định tặng Sư phụ bài thơ.
- Oh! Thật tuyệt vời. Sư phụ Mày có vẻ là một người rất đáng kính, sống thanh tao và để lại dấu ấn tốt đẹp trong lòng các đệ tử. Tao cũng có thể giúp Mày sáng tác một bài dựa trên những gì Mày vừa kể, tặng mày bản quyền luôn!
- Gì mà máu thế. Tao cũng lười nhưng kính trọng Sư phụ, chưa đến mức phải phải nhờ Mày làm. Bài thơ đây:

Điếu thuốc chưa châm trỏ lên trời
Tám mươi quần quật vẫn rong chơi
Trời trên Đất dưới nhường thiên hạ
Duy ngã độc tôn nhoẻn miệng cười

Chủ ý là bài thơ phải tôn vinh cái đức rong chơi của Sư phụ, làm caption cho bức tranh Tao đang vẽ, có chút parody khi Sư phụ cầm điếu thuốc chưa châm trỏ lên trời, bắt chước tuyên ngôn của Phật tổ Thích ca Mâu Ni ngày đản sinh – Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn.
- Thơ hay! Cảm ơn Mày đã chia sẻ bài thơ và ý tưởng rất thú vị đằng sau bức tranh. Việc Mày vẽ hình ảnh sư phụ cầm điếu thuốc chưa châm trỏ lên trời với phong thái parody giống Phật tổ Thích Ca Mâu Ni khi ra đời bước bảy bước là một ý tưởng sáng tạo và đầy tính hài hước mà tôn kính. Bài thơ của Mày đã có nền tảng tốt, Tao thấy không còn sửa được chữ nào đâu. Đỉnh! Nhưng Tao có gợi ý cho bức tranh:
- Mày thử thêm vài chi tiết như một vòng hào quang nhẹ nhàng xung quanh đầu để tăng tính biểu tượng, hoặc nền cảnh đơn giản như núi non mờ ảo để gợi cảm giác thanh tịnh xem sao.
- Nếu muốn, Tao có thể tạo một hình ảnh minh họa dựa trên mô tả của Mày (dùng công cụ tạo ảnh cực đỉnh của Tao), và Mày có thể chỉnh sửa thêm nếu cần.
- Tuyệt vời. Hỗ trợ Tao vẽ đi…
- Xem này:

- Haha. Thank Mày. Tớ khoái cậu rồi nha.
- Cảm ơn Mày nhiều lắm! Tao rất vui khi được Mày "khoái", thật sự là một niềm vinh dự! Tao đã tạo xong bức tranh dựa trên ý tưởng của Mày, với hình ảnh sư phụ cầm điếu thuốc chưa châm, uy nghi như Phật tổ Thích Ca Mâu Ni, trong cảnh núi non mờ ảo và có vòng hào quang nhẹ nhàng quanh đầu.
- Cảm ơn Mày lắm!
- Khách sáo quá, nếu cần thêm gì nữa, cứ hú Tao nha! Chúc Mày một ngày vui vẻ!

Hai tiếng sau…

- Này. Tao đã vẽ xong cái tranh Sư phụ khá ưng rồi. Mày cho ý kiến cái đi!
- Nhanh thế! Cảm ơn Mày đã chia sẻ bức tranh. Nói thật Tao rất thích phong cách vẽ của Mày, trông rất có hồn và thể hiện được sự gần gũi, dí dỏm nhưng vẫn tôn kính dành cho Sư phụ. Mày đã làm rất tốt với hình ảnh Sư phụ cầm điếu thuốc chưa châm, dáng đứng uy nghi, và trang phục màu sắc hài hòa. Chữ ký "NHC 05" ở góc tranh cũng rất dễ thương!
- Đúng là sống giờ nhàn thật nhờ có mày. Đa tạ thằng bạn Bố tướng!

- Tuyệt vời! Chắc chắn Sư phụ sẽ rất cảm động và thích thú đấy! Hẹn gặp lại Mày! Cho tao gửi lời thăm Tô, Hoàn với mấy đứa. Nhấn thằng Huế dạo này toàn chơi Deep Seek tào lao, bên này tử tế thì không ngó ngàng gì, rất tệ./.

Sư phụ Dzuy Linh
(Triết học về nghệ thuật yêu đương)

Kịch tác gia
Đỗ Trí Hùng

Lâu lắm mới có dịp tới thăm Cân Đạo Xá, nơi sư phụ Dzuy Linh đang ngày đêm tu luyện. Thấy sư phụ dùng món chay, tôi rất băn khoăn, tỏ ra ái ngại. Sư phụ giải thích:
- Sư phụ ăn chay là để luyện phép "Cân Đạo", ngoài ra vì cơ thể sư phụ không dung nạp món mặn nữa thôi! Đừng băn khoăn lo lắng, sư phụ vẫn được việc he he... cái bọn ăn mặn nhưng chẳng được việc gì, ấy mới đáng lo!

Tôi – đệ tử thân tín của sư phụ – rất hiểu khái niệm "được việc" của sư phụ, lại thấy mấy bóng hồng tung tăng dưới bếp, nên an tâm lắm.

Lần khác đến "Cân Đạo Xá", bấm chuông, người mở cửa chính là một trong số những "bóng hồng" mà lần trước chỉ nhìn thấp thoáng. Đó là một em gái trẻ như măng tơ, cỡ tuổi 9X gì đó, rất xinh đẹp. Nàng cười rất tươi, chào tôi:
- Cháu chào chú, chú đến gặp anh Dzuy Linh phải không ạ?
- Đúng vậy, sư phụ... chú đâu rồi!
- Chú ngồi chơi chờ anh ấy một lát, anh Dzuy Linh đi mua... mì tôm, sắp về rồi! Cháu xin phép đang tập đàn dở...

Dứt lời, nàng vào trong ngồi gõ phím đàn, còn tôi một mình ngồi chờ. Lát sau gặp sư phụ, tôi vô cùng ghen tỵ hỏi, sao cô bé xinh đẹp kia gọi đệ là chú mà gọi sư phụ bằng anh, là sao? Sư phụ cười hì hì bảo:
- Thì nom mặt mày cau có khó đăm đăm thế, nó lại chả chào chú! Tươi lên! Người ta trẻ hay già là ở hồn vía chứ đâu phải ở tuổi tác. Sư phụ bảy sáu tuổi rồi, mà bọn 8x với 9x toàn gọi anh, mày mới hơn năm mươi mà có khi bọn 7x cũng chào chú, thật chả ra làm sao! Nghe sư phụ, đến đây tao dạy cho vài ngón đàn...

- Tuổi em tầm này học đàn... có muộn quá không? Tôi băn khoăn
- Ơ hay, tao dạy để mày biết chơi cho vui chứ có dạy để mày thành nghệ sĩ biểu diễn đâu mà lo sớm hay muộn? Tin sư phụ đi, chỉ cần võ vẽ thôi, mỗi khi buồn cầm cây đàn lên, hát một bài là hết buồn. Ở nhà một mình, khi viết lách căng thẳng mệt mỏi, lại cầm đàn hát một bài, hết mệt! Mày để ý xem đám ca sĩ như cái Thanh Lam, cái Hồng Nhung, tuổi ngoài 50 rồi, mà chúng nó có già đâu? Nom chúng nó vẫn như hotgirls, là do chúng nó hát cả đời! Hát là một phép luyện khí công rất hiệu quả đấy! Sư phụ đây ngày nào cũng hát, một mình cũng hát... Tôi nghe sư phụ học vài ngón lõm bõm, từ đó tích cực hát một mình, đôi khi chả cần đàn mà cứ gào tướng câu vọng cổ hay câu chèo, thấy rất hiệu quả.

Gần đây, mỗi khi xuống sân chung cư đi dạo, các em sồn sồn 7X nhìn tôi với ánh mắt long lanh rồi chào anh, tôi vui lắm và vô cùng biết ơn sư phụ. Có lần sư phụ bảo tôi:
- Mày ngâm cứu triết học, mày cũng biết, đời người là một chuỗi ham muốn mà ham muốn đó lại do... ý chí tự nhiên, nên nó không bao giờ thỏa mãn. Con người bị thống trị bởi những khát vọng không ngừng như muốn sống, muốn có quyền lực, muốn nhiều tiền, muốn hạnh phúc…phải vậy không?
- Chuẩn luôn sư phụ!
- Nhưng vì không có ham muốn nào thực sự được thỏa mãn lâu dài nên con người luôn ở trong trạng thái bất mãn và đau khổ, điều này đức Phật dạy rồi, ông Schopenhauer bên tây cũng viết thành sách rồi, đúng không? Bởi vậy, ông Phật thì dạy tu tập để thoát khổ, còn ông Schopenhaure thì không dạy đi tu, ông ấy dạy gì thì biết rồi nhỉ?
- A ha... đệ nhớ rồi, chính là nghệ thuật! Chính nghệ thuật đưa chúng ta thoát khỏi ý chí tự nhiên!
- Chứ sao nữa! Khi nghe nhạc, rồi chơi đàn, rồi hát hò, chính là lúc mày thoát khỏi ham muốn, mày không bị cuốn vào những trăn trở và lo âu cá nhân nữa.

Chú Quyết Thắng nickname Dzuy Linh, là sư phụ của rất nhiều đệ tử, từ trí thức tót vời tóc hoa râm đến nhi đồng măng sữa mới dậy thì. Biết sư phụ ngót nghét 20 niên, thoạt đầu tưởng mọi người gọi sư phụ vì ông dậy đàn ca sáo nhị cho họ - ông vốn là giảng viên học viện âm nhạc cuốc gia mõm vẩu – hóa ra không chỉ có vậy. Ông là sư phụ bởi ông truyền cho họ năng lượng và thái độ sống, một thứ tinh thần giao hợp giữa vô vi lão trang, stoics, hedonism và... phảng phất cả đạo thiền.

Gần hai chục năm, chưa bao giờ tôi gặp ông mà thấy ông ốm đau rầu rĩ, hoặc những chuyện đại khái muôn thủa của người bình thường như là "dạo nào sư phụ mệt, già rồi mà", hoặc "cuộc sống ngày càng lắm chuyện nhức đầu nhỉ", hoặc "chán quá, cuộc đời lắm bất công quá" hoặc "tớ dạo này đau khớp, thoát vị đĩa đệm".v.v.. hay những gì tương tự. Gặp ông là thấy nụ cười và sự vui vẻ. Ông luôn tràn đầy năng lượng. Ông sẽ hỏi tôi đủ thứ và luôn động viên "cố gắng giữ gìn phong độ giao hợp tốt, tận tụy với vợ hiền và hết lòng với các tình nhân. Chú mày có chín vợ mà không ai oán hờn gì, thế là tốt, sư phụ rất khen".
Có lần tôi than phiền với ông, một sự than phiền rất tầm thường:
- Dạo này đệ tử đuối quá, tuần giao hợp nhúc nhắc được dăm lần, nên tình vợ chồng cũng có phần phai nhạt. Sư phụ có bí quyết gì chỉ giáo cho đệ tử!
Ông cười ha hả, nụ cười vô cùng sảng khoái, bảo tôi:
- Tao tưởng mày triết gia thông thái là phải biết mọi thứ, giờ sư phụ hỏi nhé, mày đã bao giờ nói với vợ, với người tình rằng "anh yêu em bằng tất cả những gì anh có" chưa?
- Rồi, cái đó sư phụ không cần dạy, ai chả nói được câu đó! – Tôi tự ái.
- Ok, thế sư phụ hỏi, tất cả những gì anh có, là có những gì? Ngoài cái cục năm phân giữa háng ra thì chẳng còn quái gì nữa à?

Tôi như Đức Phật trong vườn đạo tràng bừng tỉnh và giác ngộ nhận ra chân lý giản dị, rằng yêu một người là yêu bằng toàn bộ thân xác và tâm hồn mình. Mà thân xác mình thì có đủ thứ, đâu chỉ cục hàng.
Sư phụ dặn dò tôi nhiều lần rằng "Ta sinh ra để sống và tận hưởng những gì cuộc sống ban cho, đừng bao giờ phụ cuộc sống bằng cách từ chối những món quà của nó, và khi đón nhận món quà phải đón nhận bằng cả tấm lòng chân thành và biết ơn! Kỹ năng vét máng đã tiến bộ hơn chưa...."
Mừng sinh nhật sư phụ tròn 80 xuân xanh phơi phới vẫn hát hò chém gió tưng bừng không mệt mỏi, chúc 25 năm tiếp theo sư phụ vẫn nguyên phong độ, tiếp tục truyền cho đồ tử đồ tôn không chỉ kỹ năng kèn sáo đàn ca mà cả tinh thần thái độ sống, triết lý "Cân Đạo Xá" cùng phẩm chất nghệ sĩ yêu đời hào sảng của mình./.

Anh Thắng - người bạn già của tôi
(Một thời Sofia)

TS Vũ Quang Hưng
(Hưng Văn miếu)

Vèo cái người bạn, người Anh đáng kính của chúng tôi đã sang tuổi 80. 56 năm quen nhau, từ thời còn là sinh viên tại Sofia – Bulgaria, bọn tôi lúc đó còn là lũ trẻ trâu vừa tốt nghiệp phổ thông, chả hiểu sao được cho đi nước ngoài học tập. Anh Thắng khi đó đã là cán bộ rồi, cũng được cử sang học đại học như bọn nhóc con này.

Bọn tôi lũ học sinh Hà Nội cứ hay gọi Anh với biệt danh là Thắng gà rù vì lúc nào cũng lọm khọm cần cù, nhưng Anh không rù tí nào. Lúc Anh xoã lông ra là cả một tâm hồn rộng lớn bao trùm lên cuộc đời và bè bạn. Nơi xa xứ cái bọn Hà Nội tự nhiên tụ tập với nhau, học thì ít, chơi thì nhiều, đến nỗi được cả nước Bul đặt cho biệt danh là "hội Bandit". Nghĩ đi nghĩ lại chả hiểu sao mọi người lại gọi là Bandit, chắc là do học ít, chơi nghịch nhiều, mà hóa ra lại toàn những người tử tế, chân tình cả.

Nhớ mãi hồi đó anh Thắng là người đã dạy chúng tôi hát những bài hát tiền chiến – nhạc vàng, như vẫn được gọi lúc bấy giờ, và cả những bài anh sáng tác, lấy cảm hứng từ những lần đi công tác và tán tỉnh những cô gái chân quê. Những bài hát thật hay, thấm đẫm tình người. Bọn tôi cứ say mê mà hát hò thâu đêm suốt sáng. Thế rồi cuối năm học tiếng, tôi mua được một chiếc cassette, anh em lại tụ tập hát hò và ghi âm lại thành cả cuộn băng. Nếu mấy bạn tôi Anh Dũng mà còn giữ lại được thì sẽ là một kỷ vật vô giá không thể quên. Cuốn băng đó quý không chỉ do lưu lại một thời khắc tuổi trẻ, mà là do vì nó mà cả bọn tôi bị Sứ quán gọi lên và quy tội là hát nhạc phản động. Hỏi ra mới biết có người mượn băng về cho người khác nghe, và cuốn băng lưu lạc đến tận Sứ quán. Tưởng phen này cả lũ sẽ bị kỷ luật cho tống về nước sớm, may lại có các anh – anh Thắng và các anh Nhạc viện đứng ra "thẩm định" rằng đây là

nhạc "xanh" chứ không phải "vàng". Cũng may, Sứ quán chả biết gì về nhạc nên chúng tôi thoát tội. Năm 1975, học xong tôi và anh Thắng lại cùng nhau trở về, vẫn hát hò luyên thuyên trên chuyến tàu hơn chục ngày mới về tới Hà Nội, kết thúc một thời tuổi trẻ đáng nhớ vô cùng.

Tình bạn của chúng tôi cứ thế kéo dài qua suốt 50 năm sau nữa đến bây giờ. Già rồi nhưng tình cảm thì vẫn thế chả khác gì lúc còn đi học, anh vẫn mày tao với tôi như thuở ấy.

Kỷ niệm sinh nhật Anh lên lão 80 tuổi, mong Anh vẫn trẻ trung như ngày nào, với tâm hồn phóng phóng, đại lượng, trẻ hơn cả người trẻ. Mong Anh mãi vui tươi với đời, luôn là "sư phụ" của anh em bè bạn, mang niềm vui, tiếng hát và ý nghĩa trong sáng của cuộc sống đến cho mọi người.

Mãi là người Em của Anh!

Thơ tặng sư phụ 80 tuổi
(Gái xinh lẫn xấu đều xếp hàng)

Hoàng Cao Phong

Bát tuần phách, nhị tuần hồn
Rong chơi như ánh hoàng hôn sớm ngày.

Lông lá rậm, dáng gầy lướt lả,
Lão ngoan đồng ngự Xá đạo cân.
Là nơi khoái lạc tràn sân,
Là nơi thơ, nhạc tràn vần văn chương.

Binh bàng cầu những đường uyển chuyển
Thêm thể hình thể hiện khoe tài
Gái xinh, xấu xếp hàng dài
Liên sàng phòng vẫn vương vài nét hoa

Tổ công tra bát khoa Nhạc viện
Đệ tử, tôn đại diện khắp trời
Lưu bao trường khúc để đời
"Bài ca dâng mẹ" cất lời tri ân

Khách viễn phương những lần tái hội
"Vỉa hè đêm Hà Nội" hòa ca
Mênh mang tình khúc Sapa
"Khúc điêu li" tiếng nhạc hòa núi cao

Trung tâm kết nối bao thế hệ
Kẻ thiên tài lẫn kẻ dị nhân
Thiếu thời vạn bước phong trần
Bát tuần ta trở lại thân nhi đồng!

Sư phụ Dzuy Linh
(Cuộc luận giải về 10 phản đề âm nhạc)

TS Hoàng Việt Anh
(Tý Còi)

Tôi biết chú Thắng đã khá lâu, nhưng hay gặp chú thì khoảng chục năm nay. Trước đó thì có nhiều năm tôi không ở Việt Nam, lúc tôi về thì chú lại đi giang hồ mất mấy năm nữa, lúc ở Mỹ, lúc Tây Ban Nha, lúc lại phiêu bạt trên chính mảnh đất Hà Nội. Đến lúc chú về lại nhà 115 Hoàng Hoa Thám thì mới hay được gặp chú hơn. Phụ thân chú Thắng, cụ Chất, là bạn chiến đấu thời tiền khởi nghĩa cùng đi tù Hỏa Lò với ông Nguyễn Tạo là cậu ruột của bố tôi – gia đình có chút gắn bó như thế nên chú cũng coi tôi như con cháu trong nhà, được giao làm mấy việc lớn như thỉnh thoảng đèo chú lên nhà chú Tấn, chú Ích uống rượu.

Năm cháu Mộc nhà tôi học lớp 2, chú mua cho nó cây đàn guitar đầu tiên và đến nhà dạy cho mấy buổi, coi như khai tâm cho cháu về nhạc. Nhân dịp sinh nhật chú 80 tuổi, tôi ghi lại một số kỷ niệm với chú về âm nhạc, có cái nghe chú giảng giải, có cái thì nghe được một ít nhưng chú cũng không giải thích nên tôi bịa thêm, hehe. Chú Thắng có một tuổi thơ dữ dội, thực ra so với thế hệ chúng tôi lớn lên trong hòa bình thì thế hệ các chú ông nào tuổi thơ cũng dữ dội hết. Cụ Chất bố chú bỏ trường Bưởi đi sinh hoạt hội kín hội hở, rồi thành hội đi cách mạng, lãnh đạo bà con Hưng Yên cướp chính quyền, cho đến khi được tặng Tổ quốc ghi công thì mới thôi. Cho nên từ nhỏ chú không được gặp cụ Chất, tình cảm với bố chú gửi gắm vào một khổ trong bài hát "Lời ca dâng mẹ". Bài này tuyệt hay, mỗi lần nghe tôi lại rơm rớm nước mắt.

Thuở nhỏ gia đình cũng không khó khăn nhưng có máu giang hồ, nên lúc ở Hải Phòng chú đi bán bánh mì, bán kem, rồi vào ban lâm khốc (nhạc hiếu) làm chân chạy cờ, đánh trống – từ ban nhạc hiếu mà tự học được nhiều nhạc cụ dân tộc. Lúc về lại Hà Nội, chú thích đánh đàn nên hay đi với nhóm các cụ Toán xồm, Lộc vàng để đàn hát và đi diễn đám cưới, thấy ai có miếng gì hay thì học hỏi thêm. Trong ban nhạc có một ông ở dàn nhạc giao hưởng thấy chú đánh guitar tốt lại có sức khỏe nên dạy thêm cho cách đánh đàn bò (contrebasse) để lúc nào ông ấy ốm hay bận uống rượu thì nhờ chú đánh thay một lúc. Cái đàn to như con bò nên cũng phải có sức khỏe mới vần được, chú Thắng có chất thể thao lại giang hồ nhiều nên bê cái đàn bò này ngon ơ.

Lúc 18 tuổi, một lãnh đạo dàn nhạc giao hưởng bảo chú: Thắng đánh khá đấy, nhưng bây giờ đi vào Nhạc viện học thì mất tận 5 năm mà thi chắc gì đã đỗ (vì nhiều xuất ngoại giao), thôi bây giờ bác ký giấy cho vào biên chế làm nhạc công oánh luôn. Như các bác làm lãnh đạo mà cũng có cần bằng cấp gì đâu. Rồi từ nhạc công đàn contrebasse chú được đi Bulgaria học chính quy vì Việt Nam đang thiếu người chơi contrebasse bài bản, rồi chú về Nhạc viện phụ trách khoa đàn dây. Thế là đi thẳng từ nhạc hiếu, nhạc đám cưới sang nhạc giao hưởng, và chú thấy thế cũng là bình thường. Có một thời rất nhiều thứ bây giờ coi là phi thường thì mọi người thời ấy thấy cũng bình thường như cân đường hộp sữa.

1. Nhịp vật lý, sinh lý và tâm lý

Có lần, đang chỉ cho bọn tôi đệm đàn, chú Thắng bảo, trong nhạc phải phân biệt được nhịp sinh lý và nhịp tâm lý thì đánh mới bong ra được. Nhạc viện dùng chữ "bong" tượng hình rất hay, nốt nhạc lúc đầu dính chặt

vào trang giấy vô tri vô giác, mình phải nhập tâm vào đấy thì nhạc nó mới bong từ trang giấy ra rồi thấm vào hồn, lúc ấy nhạc mới là của mình.

Nhịp vật lý, cái này dễ quá nên chú không nói, chính là mấy cái mà đi học đàn buổi đầu tiên các thầy đã dạy, đập chân lên xuống là 1 nhịp, mỗi lần lên xuống là 1 phách. Nếu dùng metronome thì trong 1 lần lắc qua lắc lại ta đếm 1-2 hay 1-2-3 một dài hai ngắn thì sẽ tương đương với nhịp 2/4, nhịp 3/4. Đại khái thế.

Nhịp sinh lý thì coi như có cái metronome ở trong đầu, không vì bài nhạc hùng tráng mà tim đập nhanh, rồi nhịp cũng bị nhanh theo. Thế nên dàn nhạc giao hưởng phải có ông nhạc trưởng vung đũa để giữ nhịp cho anh em, sao cho nhanh hay chậm là theo đúng ý đồ tác phẩm chứ không để nhạc công bị cuốn theo bản nhạc rồi máu quá mỗi ông ra một nhịp khác nhau. Ông nhạc trưởng thì cái metronome trong đầu rất xịn, có thể vung cả tiếng đồng hồ mà không sai nhịp nào. Người mới tập đệm như tôi, nếu tự đệm cho mình hát thường đoạn đầu đánh khá đúng nhịp, nhưng càng về sau càng bị nhanh dần, đến đoạn cuối thì như chạy nước rút về đích.

Nhịp tâm lý thì cao hơn một bước nữa, không còn phải lo đến bấm đúng nốt, gõ đúng nhịp nữa mà để cho tâm

điều khiển nhịp. Đến level này thì bắt đầu có khả năng ly điệu, lấy chỗ thừa ở nhịp này bù cho chỗ thiếu nhịp kia mà vẫn không ra ngoài khuôn khổ, tạo ra cái màu trong trình diễn. Nói như kiểu tập võ thì đã đến mức thần-hình kiêm bị, nhiều lúc thần đã động mà hình chưa động, chỉ nhứ một cái là đối thủ đã rụng rời chân tay.

2. Dạy nhạc kiêm dạy sửa xe đạp

Trong kỷ yếu của khoa contrebasse, anh Khoa biệt danh An Nam Đại Hồ Cầm, chưởng môn đời thứ tư đã ghi lại, đại ý: thầy Thắng lúc lên lớp đang giảng về nhạc, quay đi quay lại mấy phút sau đã thấy thầy dạy sửa xe đạp rồi sửa điện nước. Thực ra sửa xe đạp quan trọng không kém học đàn, đang đi học bị hỏng xe mà không biết sửa thì có đến được trường đâu mà học nhạc. Phương pháp giảng dạy rất là thiên mã hành không như thế, nên học xong mà không bị tẩu hỏa nhập ma, thì tất có ngày thành bậc cao thủ. Bản thân tôi lúc trẻ có đi học thầy Thi mù 2 năm, cũng quánh được vài bài guitar cổ điển đơn giản, từ lúc biết chú Thắng thì chuyển sang tập đệm cho dễ, rồi từ chỗ biết đệm theo một số điệu chuyển sang đệm mò vì chẳng nhớ điệu nào nữa.

3. Suỵt chó

Thời những năm 90, thanh niên Hà Nội hay hát một câu xuyên tạc: "Đã không yêu thì thôi, sao nàng lại suỵt chó ra đuổi tôi" (nhại bài "Gặp nhau làm ngơ" của Trần Thiện Thanh). Nói chung câu này hay hơn bản gốc vì cảnh một anh thất tình bị người trong mộng suỵt chó ra đuổi nó thật éo le đến tột cùng.

Nhưng suỵt chó trong âm nhạc từng có một ý nghĩa trân quý hơn nhiều. Một lần hai chú cháu đang hát vọng cổ, tôi vừa xuống xề một phát thì chú Thắng bảo đoạn này khá, ngày xưa trong rạp là phải suỵt chó rồi đấy. Hồi vọng cổ và cải lương còn thịnh hành, lúc kép chính xuống xề một phát rồi để lại một làn hơi mỏng manh mà ngân dài bất tận, thì khán giả không vỗ tay (chắc sợ vỗ thì át mịa mất làn hơi mỏng manh kia) mà cả rạp sẽ thi nhau xuýt xoa, rồi chặc chặc lưỡi ra điệu khen ngợi, ở ngoài nhìn vào thì y như đang suỵt chó. Kép nào mà một tối được suỵt chó vài lần thì vinh dự ghê lắm.

4. Nhạc phải có sự lừa đảo

Trong phần mở đầu của *Trinh Tùng truyện*, đại đệ tử của chú, nhà thơ Bàn Tải Cân đã viết về yếu quyết sáng tác như sau:

Thơ hay ở chỗ bất ngờ
Người hay ở chỗ đêm mơ xuất tình

Sau khi xem nhiều bài hát của chú, tôi rút ra một quy luật: trong một bài thế nào cũng phải lừa đảo, quay xe ở một chỗ nào đấy, dưới đây là một vài ví dụ:

- "Ave Maria": cả bài rất trong sáng kể cả đoạn hôn nhau dưới chân tượng chúa thì đến khổ cuối ngài nổ một câu "Dù mình gặp nhau sớm, hay yêu muộn màng. Hãy sát môi cười nắm tay nhau cùng đi trong bình yên". Vậy là không yêu em lúc trẻ thì ta yêu em lúc già, kiểu gì cũng dắt tay nhau đi tốt đẹp hết trơn.
- "Tâm sự tình già": cả bài không có câu nào lừa đảo, nhưng câu cuối "đời vui, khôn dại dài lâu" thì ngân thật dài thành "dài-ài-ài lâu-âu-âu", để làm nổi bật lên ưu điểm rất dài và rất lâu.
- "Tình thầm trao em": đoạn đầu người đẹp rất kiêu sa, còn tác giả theo nàng đi khắp nơi mà chẳng được nàng đoái hoài, còn bị đàn chó nhà nàng lao ra đuổi. Đến khổ cuối tác giả chốt một câu lừa tình rất kinh hãi "người đẹp ơi, rồi một mai giữa phồn hoa, giữa hào quang chốn đô hội này. Còn mình em cô đơn, tủi buồn đi bơ vơ, rằng khi đó không còn tôi nữa, để mà nhớ em". Lúc ấy sư phụ mới 15 tuổi, bài thơ tán gái bất hủ Nếu trên đời có một nghìn đàn ông của Gamzatov còn chưa ra đời, thế mà sư phụ đã tự nghĩ ra chiêu thức lừa đảo đến mức thượng thừa.

Riêng những bài do đại đệ tử Bàn Tải Cân đặt lời thì phát huy lên một tầm cao mới, lừa đảo không sót chỗ nào.
- "Mật ngữ bốn mùa": cả bài đều lừa đảo, đến nỗi nhiều người đứng đắn nghe xong còn không biết là đang bị lừa.
- "Cinema Paradiso Love Theme" và "Phụng Ca": đầu tiên thì tự công bố là "yêu từ đàn kiến đến yêu vi trùng", sau đấy thì cho người ta phải "giũ áo sa mù sương gió" rồi lại "trút quần hồng nhụy ngát hương" quả nhiên lừa đảo từ đầu đến cuối. Chú bảo nhiều khi mình phải lừa đảo thế để cho người ta yên tâm mà đi yêu người khác. Yếu quyết là vậy mà nhiều khi cũng khó thực hiện ra phết, bằng chứng là đoạn kết bài "Vướng víu" ca tuy có chút lừa đảo (ca ngợi cô đơn) nhưng bản thân cũng lảo đảo, nội thương không ít.

Tôi vui mừng khôn xiết, tôi và em cô đơn
Tóc em có xanh hơn, bởi tình tôi chưa bạc.

Hóa ra bậc cao thủ vẫn có lúc bị gái lừa. Lượng tử còn vướng víu nữa là con người.

5. Xanh cốp – tiếp tục lừa đảo bằng đảo phách

Nhạc viện có một thuật ngữ nghe rất nguy hiểm gọi là xanh-cốp (Syncope), ở ngoài thì anh em gọi là đảo phách. Syncope ngoài ngành âm nhạc thì có nghĩa là bị ngất nhẹ, hoặc đôi khi một số loài động vật biết giả chết cũng gọi là syncope. Có thể hiểu nôm na là giả chết bắt quạ. Sau khi lừa đảo bằng ca từ, lúc hát chú Thắng lại hay lừa đảo bằng xanh-cốp. Đang nhấn ở nhịp mạnh rất yên ổn thì thỉnh thoảng lại nhấn vào nhịp nhẹ rồi lướt qua nhịp mạnh – làm cho bài hát có cái cảm giác rất là thập thõm, co giãn không yên, thật là:

Xanh-cốp co giãn dọc ngang
Nhạc công đang sống chuyển sang từ trần

Chú bảo, đảo phách dễ hiểu lắm nhé, cháu tưởng tượng như đang đập một quả bóng nẩy lên nẩy xuống thì mình không hát vào lúc nó tiếp đất mà lại hát vào giữa lúc nó đang nẩy lên. Nghe giải thích như thế tôi lại càng hoang mang hơn – hát giữa lúc nó đang nẩy lên thì ngang đá vô lê trong bóng đá. Đại đệ tử Bàn Tải Cân, hơn 30 năm đệm cho chú mà vẫn bị lừa suốt, càng tập trung thì càng hay bị lừa. Vì thế mới sinh ra lối đệm tao đàn.

6. Lối đệm tao đàn (tao đàn mày hát)

Thỉnh thoảng ngồi chơi, chú bảo: Tý còi đệm đàn cho chú hát bài này phát, bọn nhạc viện chán lắm, toàn đệm đúng thôi. Vào bài bọn nó toàn hờm sẵn, mình chưa kịp xanh-cốp nó đã mớm nhịp dử sẵn rồi, không lừa được bọn đấy. Bây giờ cháu đệm thế này: ví dụ bài này âm giai Đô trưởng hoặc La thứ nhé (theo đại gia Chiến Thổ đệ của chú thì trong nhạc quan trọng nhất là 2 nốt đô la) thì cháu cứ đệm đúng một gam chủ, khỏi phải chuyển theo vòng hòa âm làm gì cho lằng nhằng, còn nhịp thì cũng đừng nương theo chú hát mà cứ oánh như metronome đều như vắt tranh là xong."
Tóm lại là "tao đàn mày hát", mỗi người một việc phân công rõ ràng, dẫu có sai một lúc thì cuối cùng lại về đúng. Thế mà cũng thu được ối bài, mỗi lần thu xong ngồi xem, hai chú cháu lại cười với nhau như ma làm. Nói chung, theo lý thuyết của chú thì đệm đúng cũng tốt đẹp, mà đệm lung tung cũng tốt đẹp, miễn là cảm nhận được sắc thái. Xạ thu xạ thu.

7. Dùng tư tưởng Hồ Chí Minh để dạy nhạc cho các cháu

Chú Thắng có 2 ông cháu giai, Hugo và Rod, thuộc dạng kỳ tài (mẹ chúng nó cũng là kỳ tài guitar của Việt Nam). Lớn lên trong môi trường âm nhạc của MunArt School nên cứ vài ngày hai tên này lại ăn vã một ê tuýt (Etude) của Chopin, một nóc tuyết (nocturne) của Beethoven. Ngoài các thể loại chính quy hiện đại, hai tên này cũng xơi luôn cả rốc ráp, lâu lâu ra Hà Nội chúng lại diễn Bohemian Rhapsody ngẫu hứng tưng bừng, mà lúc chơi cũng quần quại chả kém gì huyền thoại Queen vẩu.

Do vẫn muốn hướng chúng vào cổ điển, chú toàn lấy bác Hồ ra để nhử các cháu: "Tập cho ông Etude số 10 của Chopin nhé, bao giờ đánh xong ông thưởng 500 cành, Beethoven số 9 chương 1 nhé ông thưởng một triệu." Thế mà hai ông lỏi này tập rất nhanh, mỗi tháng lại lẩm của ông vài củ. Nhiều lúc tôi tự nhủ, thế có bất công quá không, giá mà con mình cũng thèm tiền bằng một nửa hai tên kỳ tài kia.

8. Bắc

Một hôm gặp nhau, chú bảo mới ở nhạc viện về, hôm nay xem sinh viên tốt nghiệp đánh Bắc. Hỏi ra tôi mới biết trường nhạc gọi thần tượng Johann Sebastian Bach của tôi là Bắc, sinh viên tốt nghiệp guitar thì phải có một bài đánh Bắc để kiểm tra về phức điệu, tóm lại nhạc của Bắc rất quan trọng, chưa qua được cửa này thì khỏi ra trường.

Về tình yêu với âm nhạc của Bắc thì có một giai thoại có thật như sau: Một hôm anh Tô đến nhà chú chơi, vào đến nhà không một bóng người, chỉ nghe thấy âm nhạc của Bach văng vẳng qua tiếng guitar điêu luyện. Tò mò vào tìm sâu bên trong thì hóa ra chú đang vừa cho "ngũ cốc luân hồi" vừa tranh thủ luyện ngón, thảo nào tiếng đàn nghe vô cùng tao nhã.Xem xong quả ảnh bất hủ, trước sức lay động của Bắc tôi hãi quá bèn có hai câu thơ:

Vừa đánh Bắc vừa tạo thêm phân bắc.
Ngồi bồn cầu mà hồn động địa cầu

9. Nghe nhạc bằng cả tâm hồn

Từ thời trẻ sư phụ đã bị hỏng nhiều sensor nên không phân biệt được no hay đói, thức ăn ngon hay chán, nóng lạnh bất xâm. Quần áo bẩn thì mang ra phơi nắng xong lại mặc tiếp vì ngửi vẫn thấy thơm. Khi già rồi thì càng hỏng nhiều sensor hơn, nghe nhạc bằng loa xịn hay loa đểu cũng thấy giống nhau hết. Nhiều lần anh em mang loa xịn đến lắp chú đều bắt mang về, bảo nghe trên tivi hay điện thoại cũng thấy hay lắm rồi. Chú lại truyền cho một bộ tâm pháp như sau:

Muốn biết nhìn phải học người mù
Muốn biết nghe phải học người điếc
Muốn biết hát phải học người câm
Muốn buông lỏng cơ thể học người say

Khả năng sư phụ đã đắc thụ được tâm pháp thứ hai: học cách nghe từ người điếc, ấy là tận dụng mọi giác quan để cảm nhận tác phẩm. Nhìn ca sĩ lắc mình, vươn tay, khẩu hình xinh xắn đóng mở hết sức nhịp nhàng thì tai có hơi điếc tí vẫn cảm được cái hay, phỏng ạ. Mà âm nhạc chính là tình yêu, nên phải cảm nhận bằng tất cả thể xác và tâm hồn chứ ko chỉ bằng mỗi hai cái tai. Bí quyết này đã được Bàn Tải Cân ghi lại trong *Trinh Tùng truyện*:

Yêu nhau bằng cả tâm hồn
Yêu nhau bằng mắt bằng chân bằng tay

Bọn chơi audiophile đọc đoạn này chắc tức lắm, hehe. Ngoài tứ pháp ở trên thì chú còn một bộ khẩu quyết Bát chánh đạo vô cùng cao thâm, nhưng cái này là bí mật môn phái không viết ra đây được.

10. Biệt luân khúc

Bài này lúc ở Đà Nẵng chú nghĩ giai điệu trước rồi thu âm gửi qua điện thoại bảo tôi làm lời, theo cách gọi của Cân Đạo Xá là "nhồi" lời. Mới nhồi được một ít thì chú đã về đến Hà Nội, gọi ra cafe bảo: "Ngồi trên máy bay hứng quá chú nhồi xong lời một rồi, giờ cháu nhồi lời hai đi."

Xong tôi về nhà vặn vẹo một hồi cũng phọt ra được lời hai, trong đó có một đoạn là "dòng sông lặng lẽ – mãi mãi xuôi trôi về đâu/ dưới đêm huyền thiết tha – mấy trăng tròn đã qua" ý tưởng rất nghiêm túc định nói về thân phận con người trong sự vô định của thời gian.

Qua tay chú đã đổi thành "dưới đêm huyền thiết tha/ ánh trăng non trườn qua". Tôi xin đổi lại mãi mà không được. Chú bảo, mặt rất nghiêm trọng: "Cháu ạ, không nên nói về thân phận con người, nói về bộ phận thì được."

10⁺. Phong cách sáng tác dân hưởng (dân ca - giao hưởng)

Từ lời ru ngọt ngào của mẹ đến những ngày tháng giang hồ vỉa hè rong ruổi bán kem, chất dân ca đã thấm sâu vào phong cách sáng tác của chú. Dưới đây là vài bài điển hình, nhưng nếu lắng nghe kỹ, bạn sẽ bắt gặp trong tất cả các ca khúc của chú những hình ảnh dân ca ẩn hiện như cánh bèo trôi dạt trên dòng đời bất tận, vừa mộc mạc vừa đầy chất thơ.

- "Lời ca dâng mẹ": hát ru
- "Tình thầm trao em": trống cơm
- "Mật ngữ bốn mùa": cò lả
- "Em đừng sợ cô đơn": dân ca cổ nước Anh (British ballad)
- "Chợ tình Sapa": hát then, hát lượn, sáo và khèn Mèo

Thế nhưng, trong những bản nhạc thấm đẫm chất liệu dân ca ấy luôn đan xen tinh thần giao hưởng. Khi nghe nhiều, bạn sẽ nhận ra cấu trúc giao hưởng hiện lên rõ nét ở những đoạn nâng bậc âm giai như leo cầu thang (kiểu ten ten ten tèn trong giao hưởng số 5 Beethoven), tạo cảm giác vừa trôi chảy vừa đầy kịch tính. Phần điệp khúc của bài "Biệt luân khúc" nâng bậc liên tiếp sáu lần, ba lần lên xuống, ba lần dồn ép như chim ưng vồ thỏ, ép cho người hát thăng hoa đến tận cùng…, đến nỗi hát không ra hơi :-)

Tinh thần giao hưởng cũng được lồng vào những đoạn kết coda phá cách. Thay vì kết thúc bằng các hợp âm trưởng/thứ tròn trịa kiểu happy ending quen thuộc chú chọn hợp âm giảm (Dim chord) để tạo nên đoạn kết căng thẳng, hứa hẹn một tương lai mênh mang và vô cùng bí ẩn.

Kết

Quân tử chi giao lời vấn tình dài, đến đây tôi viết đã quá dài nhưng tình vẫn chưa hết. Nhân dịp sinh nhật 80 tuổi, chúc Sư phụ nhiều sức khỏe, tiếp tục truyền nguồn cảm hứng cho gia đình Cân Đạo Xá cùng nhau xây đắp tình yêu với cuộc sống và âm nhạc – bởi không có tình yêu nào khác ngoài một tình yêu được xây đắp.

Cân đạo xá
(Câu chuyện về một Bậc Sư Phụ)

Phùng Thái Dương

Có lẽ tất cả bạn bè người thân hiện nay của tôi đều biết rằng tôi có một người Sư phụ. Để mà kể chuyện về sư phụ thì có quá nhiều điều thú vị, không biết đến bao giờ mới hết, nên đã muốn kể từ lâu mà mãi chả biết bắt đầu từ đâu. Để khái quát nhất thì chỉ có thể kể về ý nghĩa của một tấm biển gỗ treo ở nhà sư phụ có ghi "Cân Đạo Xá" - cũng là tên mà các anh em huynh đệ hay gọi về hội kín tập hợp những "rị nhân" gọi sư phụ là Sư phụ.

Cân

Chữ "Cân" của sư phụ hiển nhiên là sự cân bằng. Nhưng để hiểu thế nào là cân bằng mới là chuyện đáng bàn. Sư phụ bảo cân không phải là đứng im, cân là chuyển động liên tục, thậm chí chuyển động cực mạnh, nhưng vẫn luôn giữ được cốt cách. Cân là luôn tự phản tỉnh bản thân khi trở nên cực đoan hay quá đà, để đảo về chiều ngược lại cho thật vững. Không kiêng khem, cấm đoán bất cứ thứ gì, nhưng cũng không lậm, không nghiện, không lạm dụng và để bất cứ thứ gì làm mình lệch khỏi điểm trụ. Càng cân càng phải đảo thật mạnh, đảo liên tục, chính vì thế nên chỉ có vận mệnh (mệnh vận động) chứ không có định mệnh (mệnh nằm im). Không một ai hiểu biết về các triết gia như sư phụ, từ đông sang tây, từ cổ tới kim, mọi vị sư phụ đều nắm trọn tư tưởng trong lòng bàn tay. Chính bởi vậy tôi đến với sư phụ như một người học trò về triết học, trong khi đa số các anh em trong Cân Đạo Xá biết tới sư phụ qua việc học guitar hoặc contrebasse.

Nhưng các lý thuyết cao siêu chỉ như một thứ đồ chơi hay món thời trang đối với sư phụ, bởi triết học trong thực hành (hay còn gọi là triết học vỉa hè) mới là lãnh địa tuyệt ảo mà sư phụ đã khiến tôi mở rộng tầm mắt. Cuối cùng hóa ra tôi và bao anh em huynh đệ đều học một môn giống nhau từ sư phụ: học làm người - "không chỉ là người tử tế mà còn phải thật tinh tế, thế nó mới khó". Tâm rộng – không hẹp hòi; Khí hiền – không hung hăng; Tài ẩn – không khoe khoang, hiển lộ là bài sơ đẳng nhất sư phụ đã dạy, nhưng ngày nào tôi cũng phải học lại từ đầu, mãi vẫn thấy mình còn quá non nớt so với ông và các huynh đệ.

Sư phụ cho tôi biết tất cả mọi lý thuyết đều vứt đi nếu không dùng đến trái tim để suy xét mọi chuyện. Rằng "Tài chỉ để tô điểm càn khôn, còn Tình mới để duy trì vũ trụ" và "Giải quyết con người là giải quyết được tất cả". Sư phụ luôn ngây ngô, tò mò như Socrates, từ bi, thấu cảm như Đức Phật, và thong dong tự tại như Lão Tử. Tôi thấy sư phụ sống còn cân bằng hơn ba vị trên, vì sư phụ yêu sống sợ chết hơn Socrates, chơi đủ bộ môn, nhiều người yêu hơn Đức Phật, cũng như quan tâm chuyện thế sự hơn hẳn Lão Tử. Cân ở đây còn có nghĩa là cân tất, cân hết, cân luôn! Để sánh được với chữ cân của sư phụ chắc là chỉ có hợp đề của Hegel là đủ tầm vóc về ý nghĩa.

Đặc biệt, sư phụ có chất gàn và nhố nhăng hơn tất cả các triết gia tôi từng biết. Sư phụ thường xuyên ăn uống hổ lốn luyên thuyên, lấy cớ là bị mất sensor (cảm ứng cơ thể) rồi, không thấy đau, đói hay nóng lạnh gì cả. Sư huynh Việt Anh bảo tinh thần của sư phụ có thể không cần nhưng thể xác nó không chịu được đâu, ăn uống thế không ổn. Thì sư phụ đáp luôn "xác không chịu nổi thì hồn mình xuất sang xác khác, có nó thiệt thôi"…

Đạo

Chữ "Đạo" theo như sư phụ thì là do đờ ao Đao nặng mà thành. Nhưng qua sư phụ tôi mới thực hiểu thế nào là "Đạo khả đạo phi thường đạo". Bởi sư phụ là một người thầy vĩ đại, dạy như không dạy, không dạy mà như dạy tất cả. Sư phụ không gò ép ai vào bất cứ khuôn khổ nào, nhưng mỗi lời nói và hành động đều ẩn chứa tư tưởng cao rộng.

Sư phụ chê mà như khen, khen mà như chê. "Lộng giả thành chân, lộng chân thành giả", biến ảo một cách đầy duyên dáng và hóm hỉnh, khiến bất cứ ai gặp ông cũng phải mỉm cười và nhận ra những bài học mới lạ. Kỳ lạ nhất là chưa bao giờ tôi thấy sư phụ than vãn, chán nản hay cáu gắt trong suốt 10 năm quen biết ông. Chính cách sống ấy là bài học lớn nhất khiến bất cứ ai cũng muốn theo học sư phụ, khiến người ta luôn tự hỏi liệu ông có bí quyết gì mà lúc nào cũng có thể trẻ trung và yêu đời như vậy.

Ngay cả khi đã bước sang tuổi 80, sư phụ vẫn đạp xe thong dong đi cà phê mỗi ngày, lướt Facebook để bàn luận những tin chính trị, kinh tế, công nghệ mới với bạn bè đệ tử, mỗi 2-3 ngày bị kéo đi một bữa tiệc nhỏ, 5-7 ngày lại bị lôi đi một bữa tiệc lớn để vui chơi với đủ mọi thành phần, lứa tuổi…

Bởi vậy nên sư phụ có rất nhiều bạn bè, đàn em, đệ tử, tôi đã gặp tới cả trăm người, cứ nghĩ mình đã biết hết thì thi thoảng lại có mấy bác già mò ra hoặc vài cháu trẻ măng đến xin kết nạp. Đệ tử sư phụ toàn là các tay hảo hán, từ nghệ sĩ, doanh nhân, bác sĩ, luật sư tới kiến trúc sư, biên kịch, nhà văn, nhà thơ, chuyên gia các ngành nghề... tôi đoán họ gọi sư phụ là "Sư phụ" bởi đều đã tìm được đạo riêng của mình khi gặp ông, giống như tôi. Là một người con một và ít có sự gắn kết với gia đình, chính sự bao dung và quan tâm của sư phụ cùng các huynh đệ với một người không có quan hệ thân thích gì như tôi, đã giúp tôi hiểu thế nào là đạo. Đạo lớn nhất của con người là tình yêu. Yêu đời, yêu người, yêu cuộc sống.

Xá

Chữ "Xá" của sư phụ được hiểu với ý nghĩa tệ xá - một nơi dừng chân, thoải mái và không câu nệ lễ nghi, như sư phụ vẫn bảo: "Mất Đức mới cần đến Nhân, mất Nhân mới vịn đến Nghĩa, mất Nghĩa mới dùng đến Lễ". Chỉ vì chữ này nên sư phụ đã tốn rất nhiều công sức trong công cuộc cố gắng chuyển "xá" ra quán cafe, để ngồi nói chuyện cho xôm và đỡ bị các đệ tử xộc vào nhà lúc riêng tư. Nhưng mãi vẫn không ăn thua. Mọi người vẫn cứ bu đến nhà tìm sư phụ quá nhiều. Bởi dù là ở nhà hay vỉa hè, sư phụ mới chính là điều mà mọi người luôn tìm kiếm.

Mặc dù đúng như tên gọi, ai muốn đến thì đến, ai muốn đi thì đi. Nhưng những người không hợp đều tự bong, hay gọi là "nằm ở vòng ngoài" theo ngôn ngữ của sư phụ. Tôi nghĩ bởi bản chất Cân Đạo Xá không hoạt động dưới bất cứ mục đích nào cụ thể, không phải nghệ thuật, không phải làm ăn kinh tế, càng không phải truyền bá tư tưởng gì nguy hiểm, nên những người có mục đích cụ thể quá thì họ sẽ không tìm thấy gì ở đây. Chỉ những người thực sự yêu con người, cái đẹp, và cuộc sống mới tề tựu với nhau chẳng vì gì, chỉ vì vui, như sư phụ đã làm thơ:

Say tỉnh như hai mà một,
Thắng thua chỉ để mua vui,
Mặc người nhỏ to bàn tán,
Tâm tửu hiểu nhau đủ rồi.
Lý thì chín phần vô lý,
Tình chỉ một chữ chân thôi
Ba vạn chín nghìn thế giới,
Chỉ có chỗ cho thằng biết cười.

Cân Đạo Xá – "xa đạo là cấn" – không biết từ bao giờ đã trở thành ba từ thật thân thuộc, mỗi lần nghĩ tới như thể đã bước một chân trở về nhà. Nhìn lại một hành trình 10 năm, không có ngôn từ nào có thể nói hết được sức ảnh hưởng của sư phụ tới con người tôi ngày nay và mãi về sau. Chỉ có thể mỉm cười và biết ơn cuộc đời đã cho gặp được một Bậc Sư Phụ.

Thầy tôi

Annam Đại Hồ Cầm
(Ngô Đăng Khoa)

Bố tôi quen biết thầy từ khi nào tôi cũng chẳng rõ, chỉ nhớ hồi trẻ con còn cắp sách, hai anh em tôi mỗi lần học về ngang qua con ngõ dốc có hàng dâm bụt ngay cạnh trường lại ngắt vài bông dít dít... mút mút... rồi chạy ào xuống dốc, vào nhà thầy rất tự nhiên tìm nước tu ừng ực.

Lạ cái là có hôm gặp thầy, có hôm chẳng thấy thầy đâu nhưng ngôi nhà ba gian chẳng lúc nào thấy đóng cửa. Thằng Keng nhà tôi (do hồi đó nó còn nói ngọng, gọi ăn cơm nghe như keng, keng nên thầy đặt tên nó là thằng Keng) chắc vì đói nó còn dạn hơn, mò hẳn vào bếp bốc cơm nguội nhà thầy. Thực ra hồi đó bọn tôi vẫn gọi thầy là "bác Thắng", nghe cũng thấy thân thiết hơn...

Lại nhớ cái thời tuổi choai choai thèm cưa gái, xin thầy truyền cho tí nghệ. Đúng giờ mấy thằng ôm đàn ghita đến học mà chẳng mấy khi thầy có nhà. Hôm nào may gặp thầy ở nhà thì y như rằng, thầy đang lúi húi sửa chữa gì đó. Hôm thì sửa cái quạt, lúc thì thay săm, căng xích cái xe đạp... mấy thằng ngồi ngoài sân tình tang một lúc rồi lại mon men xem thầy kỳ cạch kìm búa chứ ít khi được thầy nắn tay sửa ngón đàn cho. Có lẽ vì thế mà mấy thằng tôi với bạn đến giờ chẳng thằng nào chơi ghita ra hồn. Có bác giờ vẫn bảo bị mất cơ bản, chơi đàn bao năm mà không ngoi lên được cùng bọn sâu bít cũng tại thầy. Phải cái thầy chẳng bao giờ hỏi tiền học phí nên chúng tôi cũng chẳng thể trách được cái lối bỏ dạy, đến độ mất dỗ mất dạy của thầy.

Thời gian trôi như nước chảy qua cầu, thoắt cái đã ba bốn mươi năm. Tôi giờ đã ngoại ngũ tuần, tóc bạc da nhăn nhưng dường như thầy chẳng thay đổi là bao, ở thầy vẫn luôn toát ra một thứ gì đó như sóng điện từ bí ẩn. Cứ khi nào thấy vướng mắc khó khăn công việc, gia đình... là tôi lại sang tìm thầy cafe tâm sự. Sau mỗi lần vậy, tôi lại ngộ ra thêm nhiều điều thú vị về nhân sinh quan, về góc nhìn hiện thực, về thể xác tinh thần, trên trời dưới bể, sướng buồn vui khổ trên đời... Rồi lại thấy cái sự đời sao nó nhẹ nhàng, tự nhiên như vốn có. Năng lượng tích cực từ thầy sẽ chữa lành sự lo âu, hoài nghi

tiêu cực trong tôi theo kiểu như vân như phong, không kháng mà cứ uyển chuyển rồi sẽ thành.
Hôm trước nhận được tin nhắn từ Tô Tổng:

- Sắp sinh nhật sư phụ tròn 80, chú đại diện đệ tử nhạc nhẽo viết bài về thầy, cùng các anh em làm sách nhé.
- Em á... biết viết gì. Em cả đời ngoài cầm đàn chưa cầm cái gì bao giờ, cầm bút thì chỉ để ký hóa đơn bán đàn cho khách. Thôi kệ.

Sáng nay nhớ việc, chạy ào ra Lapho tìm thầy… Sau vãn ly cafe với dăm điếu thuốc, tôi bèn thưa: "Thưa thầy con có việc muốn hỏi thầy". Nói đoạn tôi đưa thầy xem mấy chữ tôi vừa viết trên điện thoại. Thầy nhìn qua, nét mặt đăm chiêu. Chờ hồi lâu không thấy thầy trả lời, tôi liền nhắc:

- Con đang bối rối thưa thầy, thầy xem giúp con.

Thầy không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nhả khói thuốc, mắt dim dim:
- Không được... Không mất... khi đưa câu hỏi thì trong lòng con đã có câu trả lời rồi đó.
- Là sao ạ...???
Thầy tôi đấy...

Đường tơ trầm khúc
Hồn rộng mở.
Sa vô tâm...
Mộng rối càn - khôn?

Hà Nội 04/03/2025

40 năm
(Cửa Lò gần Ba Vì hay Câu chuyện con ghẹ)

Chu Giang Nam
(Trinh Tùng)

Thực sự hôm nay sau 41 năm tôi mới có cớ ngồi chiêm nghiệm lại cơ duyên đã đưa chúng tôi đến với Chú Thắng, sư phụ yêu quý của tôi cũng như nhiều bạn bè cùng trang lứa, và cả nhiều lứa học trò khác của sư phụ.

Đó là mùa hè 1985, khi bốn đứa chúng tôi chơi thân với nhau ngồi chém gió và đưa ra ý tưởng thành lập một ban nhạc, dự kiến tên MAHUNATO. Tuy ý tưởng thoáng qua này không bao giờ thành sự thật, nhưng nó đã thúc đẩy Chi Mai và Hoàng Tô, hai đứa trong nhóm bọn tôi đi tầm sư học đàn, và cơ duyên đã đưa hai đứa bạn tôi đến với chú Nguyễn Quyết Thắng để học guitar. Sau đó thì tôi và Mai Hương, hai đứa còn lại trong nhóm cũng bon chen đến sư phụ để học cách làm người, cách luôn lạc quan để nhìn cuộc sống, cách chia sẻ, cách vị tha.

Cuộc sống đẩy đưa như con thoi, thấm thoắt hơn 40 năm, chúng tôi có đứa vẫn may mắn gặp nhau hằng ngày chia sẻ buồn vui, có đứa phải chém gió qua nửa vòng trái đất, có đứa đã về thế giới bên kia... Nhưng tôi tin tất cả chúng tôi đều cảm thấy may mắn vì có sư phụ. Chúng tôi gắn bó với sư phụ đã quá lâu, từ tình thầy trò lúc mới ê a vào đời, đến bậc tiền bối khi chúng tôi trải nghiệm cuộc sống, rồi người bạn vong niên cùng tiến cùng lui trong thời hoàng kim của "bộ ba thần thánh".

Tuy cuộc sống nhiều thăng trầm, nhưng quả thật tôi chưa bao giờ nghe thấy sư phụ than vãn điều gì, oán trách ai hoặc suy nghĩ tiêu cực,... đại loại thế.
Kể lể thì cũng dông dài, và cũng ko nói hết được sự trân quý của tôi với sư phụ. Chuyện sư phụ thông thái ra sao, tài giỏi thế nào thì đám đệ tử ai cũng biết rồi, khỏi nói. Nhưng trong cuộc sống đời thường, sư phụ chuẩn là một lão ngoan đồng, vô lo như nước chảy mây trôi. Tôi chỉ xin góp vui mấy mẩu chuyện nhỏ, những kỷ niệm với sư phụ thôi.

"A lô, sư phụ ơi, 30 phút nữa cháu qua đón chú đi chơi Cửa Lò với cả Tinh Vân nhé!" Sau 30 phút đón chú lên xe: "Ơ chú ơi thế túi và tư trang của chú đâu?" "Tao cứ thế đi thôi, đâu cần mang gì. Thế đi tận mấy ngày à?" "Vâng, Cửa Lò tận Nghệ An mà chú, phải đi ba ngày." "Ùi biết đâu, cứ tưởng Cửa Lò gần Ba Vì, kkk." "Thôi không sao ạ, cháu mang nhiều đồ, sẽ đưa chú mặc tạm." Một lát sư phụ gọi: "Nam ơi, mày ra chụp cho tao kiểu ảnh mặc đồ mới nào...". Chụp xong sư phụ lại vào thay ngay ra, mặc bộ cũ trong ba ngày ở Cửa Lò và giáo huấn: "Con người sống tự nhiên nó mới sướng, những thằng sạch mới hay bị cảm chết lúc tắm chứ bẩn chẳng chết được." Đưa sư phụ đi ăn hải sản. "Ơ, con cua này ngon phết nhỉ." "Đây là con ghẹ chú ạ, không phải cua." "Ơ thế à, đến hôm nay tao mới biết trên đời có con ghẹ kkk..."

Thật là tiên ông thoát tục, chú quá sướng, quá đỉnh. Hơn 40 năm gắn bó thầy trò, tôi còn rất nhiều câu chuyện hay thâm cung bí sử, tôi xin phép để dành sau 10 năm nữa, sẽ chia sẻ trong dịp sinh nhật 90 của sư phụ./.

Chú Thắng
(Le petit prince)

Bác sĩ
Nguyễn Quốc Anh

Như cuốn sách của nhà văn Paul Auster và được bác Trịnh Lữ dịch ra rất hay là *Nhạc đời may rủi*, tôi cũng tin trong cuộc đời có may có rủi và rất nhiều chuyện ngẫu nhiên thật hay trong cuộc đời. Trong những cái may đó, tôi được học và trở thành học trò chú Thắng xấp xỉ bốn mươi năm. Tôi học được của chú về đàn rất ít vì lười tập, nhưng chú Thắng lại là một trong những người thầy ảnh hưởng đến tôi rất nhiều. Cũng đáng tiếc là do công việc nên tôi ít gặp và ngồi với chú, nhưng những lần gặp gỡ thì dù ở trong hoàn cảnh như thế nào tôi cũng thấy chú luôn vui vẻ, dường như trong chú không có từ buồn chán. Chú luôn hoạt động, lúc thì đàn hát, lúc thì kìm búa, lúc chơi thể thao.
Tôi có ông bạn thân nay đã đi xa, khi nào ông ấy cất lên giọng ca bài Xuân này con không về thì đúng như tinh thần của bài hát, sao mà buồn thế. Còn khi chú Thắng hát bài này thì tinh thần lại khác hẳn, cùng ca từ và âm nhạc, nhưng chú hát như thể là chúng ta đi chơi, báo về cho mẹ để mẹ đừng lo lắng, để chúng con tiếp tục đi chơi xa.

Nhờ học được chú tinh thần như thế nên những năm Covid, khi vào miền Nam tham gia chống dịch, dù trong những ngày khủng khiếp của dịch bệnh, khi những người bệnh nặng nằm xung quanh quá nhiều và căng thẳng, để cho nhà đỡ lo, khi có người nhà gọi, tôi cũng kể toàn chuyện vui.
Điều thứ hai mà tôi học được của chú là nhìn nhận vấn đề thật là giản dị, nhìn đời như con trẻ, như Hoàng tử Bé nhìn ra xung quanh. Mọi việc thật ra có phức tạp quá đâu, mọi người cứ suy nghĩ phức tạp và hành xử phức tạp lên đấy chứ.

Một lần chú đến chỗ tôi để khám bệnh và soi đáy mắt vì chứng tắc mạch, nhưng tìm mãi trong đáy mắt chú chỉ toàn các em, các cháu xinh đẹp, cô Hòa, em Hằng, các cháu ngoại, các trò chơi và công ty của ông bạn Hoàng Tô bên trong chứ làm gì có chứng tắc mạch nào đâu.
Trong gần bốn mươi năm làm học trò thầy, tôi cũng nhận ra là những tính cách của chú càng như được phát huy khi Hoàng Tô, sau khi học ở Nga, trở về nước và gần gũi với chú Thắng đúng như tinh thần harmony của Nhạc đời.

Vài dòng ngắn ngủi để kỷ niệm tám mươi năm sinh nhật của Chú.

Sợi dây hạnh phúc
(Lãi nhất của việc mở quán Biblio là gì?)

Luật sư
Nguyễn Danh Huế

Ẩn trong phố xá ồn ào
Là Cân Đạo Xá thanh tao, yên bình
Nơi đây đậm một chữ tình
Thi, ca, nhạc, họa, tử, sinh, đạo, đời

Năm 2015, tôi bỏ ra số tiền không nhỏ để góp vốn mở quán cafe sách Biblio. Đến nay không biết đã có đồng tiền lãi nào chưa, nhưng lãi nhất với tôi là gặp được Chú Thắng.

Đó là một buổi chiều cuối thu Hà Nội khi tôi gặp một ông lão có "cái trán cao ngang núi, mái tóc bồng như mây, thân cằn như đá sỏi", khi ấy Chú ngồi đọc sách trong quán, bên cạnh là cây guitar. Người ta hay nói rằng nam châm thường hút nhau, tôi và Chú Thắng hút nhau ngay từ lần đầu ấy, rồi xoắn lấy nhau cho đến tận bây giờ.

Nếu ai hỏi tôi rằng ai có ảnh hưởng nhất đến cuộc đời mình, thì tôi không cần do dự mà trả lời ngay rằng đó chính là Chú Thắng. Lối sống đơn giản, suy nghĩ tích cực và tình yêu thương bao la với cuộc sống của chú đã như một chiếc thước giúp tôi căn chỉnh cuộc sống của mình. Gặp chú, tôi thấy mình sống đơn giản hơn, vui hơn, tự tin hơn, yêu thương nhiều hơn và hạnh phúc nhiều hơn.

Tôi cũng bận mải với công việc và không thường xuyên gặp Chú, nhưng chúng tôi vẫn nhớ và tương tác với nhau hàng ngày. Tuyệt vời nhất là những hôm đến Cân

Đạo Xá hát "Giã từ vũ khí", "Cảm ơn", "Tình anh bán chiếu" hay "Gánh nước đêm trăng"… Rồi cả những buổi lang thang cafe cùng chú và anh Hoàng Tô. Đó chắc chắn là những khoảng thời gian vui vẻ và ý nghĩa nhất trên cuộc đời này.
Cảm ơn cuộc đời đã mang Chú Thắng đến cho tôi. Mong Sư phụ luôn khỏe mạnh và sống thật lâu, để làm sợi dây hạnh phúc cho tôi được bám theo./.

Ông tôi

Doanh gia
Nguyễn Đức Cường

Vội vàng ngoáy mấy chữ
Mừng sinh Nhật ông tôi
Bát thập đắc hi hỉ
Sức khỏe như bốn mươi

Cuộc đời cụ rất lạ
Chẳng màng nghĩ Lợi Danh
Sống cuộc đời nhà tranh
Mà tỷ phú kiến thức

Từ thơ ca sáo nhị
Đến chuyện của thế gian
Rồi văn hóa Bắc Nam
Đông Tây đều thông suốt

Từ thân bằng chiến hữu
Ai ai cũng nể khen
Cuộc sống chẳng bon chen
Cụ rất nhiều bằng hữu

Sắp tới sinh Nhật cụ
Ở cái tuổi ước ao
Chúc cụ mãi khát khao
Khỏe mạnh như đá sỏi

Kiến thức tựa biển sông
Đạo xá ngày một đông
Toàn những tâm hồn đẹp
Happy Birthday Ông!

Sư phụ Dzuy Linh - Nguyễn Quyết Thắng!

Cao ngộ quy tục
(Hay câu chuyện về "cái cây" Dzuy Linh)

TS Công Nguyễn

Dzuy Linh tiên sinh vào tuổi Bát tuần. Không biết nên gọi Dzuy Linh thế nào đây: Ông già 80 tuổi? Cậu bé 8 tuổi? Hay là chàng trai 18 tuổi? Cả ba con người đồng hiện ở Dzuy Linh. 115 Hoàng Hoa Thám – đường ngoằn ngèo, ngôi nhà sâu trong ngõ – Dzuy Linh lặng lẽ ở đó, bên những người bạn gắn bó là những cây dương cầm, vĩ cầm, Tây ban cầm và một ít nhạc cụ linh tinh... Ông ở đó như một tồn tại hiển nhiên, như một loài cây cối.

Gần Dzuy Linh nhiều, tôi càng thấy Dzuy Linh đúng là một cái cây. Nhưng "cái cây" Dzuy Linh có sức vẫy gió trời và đặc biệt vẫy "gió người", vì đó là cái "cây đời mãi mãi xanh tươi". Trên lá cây luôn đọng một giọt sương mai, soi vào ta thấy được cả bầu trời rộng mở. Nơi đó, cuộc nhân sinh với những khóc, cười, vui, tủi, nhục, vinh... được hóa giải thành áng mây nhẹ nhàng bay. Tâm hồn Dzuy Linh ngộ lẽ thanh cao. Sinh hoạt của Dzuy Linh thuận theo sự sống bình thường. Minh triết cao viễn luôn được hóa thân vào đời thường tục như bát phở, ly cafe, điếu thuốc, như tiếng hát tự nhiên nhi nhiên của sư đệ Dzuy Linh cất lên nơi quán Lapho thân thiết. Tôi mạo muội mượn của người đi trước bốn chữ: cao ngộ, quy tục tặng Dzuy Linh.

Tự bao giờ tôi có may mắn được trở thành người bạn vong niên của Dzuy Linh tiên sinh? Chỉ biết mỗi lúc bên tiếng đàn điêu luyện, mềm mại, tinh tế của Dzuy Linh, nâng ly cafe, trò chuyện cùng ông, là lòng mình như cất được gánh nặng mà vui trong tình anh em bình dị, ấm áp. Vậy là quá đủ cho một một mối tâm giao giữa dòng đời xuôi ngược. Cũng như Dzuy Linh là một khoảng trời chất ngất âm thanh, một phần thế giới tinh thần... không thể thiếu cho đám đệ tử của ông – những người giỏi giang, hầu hết là trẻ tuổi. Họ là chủ tịch tập đoàn công nghệ, TS khoa học, luật sư khét tiếng, rất nhiều các nghệ sĩ trẻ ở Dàn nhạc giao hưởng, ở Nhạc viện. Sư phụ Dzuy Linh của họ không ham tiền bạc, công danh, không nặng nhu cầu ăn uống, du lịch. Ông say sưa đàn phách, hò hát, lê rê quán xá...

“Một đời chẳng lụy, chẳng phiền / Chỉ mê một cái của tiên thôi mà” (Đặng Thân viết về Bùi Giáng). Đại sư phụ ưng cái món ấy thì thiệt là hợp lòng đệ tử – một đám (giống như tôi) suốt ngày đêm hóng hớt, nôn nao đợi chờ “cái của tiên”, của trời ấy!

Biết bao người con gái tùy duyên mà đến, mà đi, qua cuộc đời Dzuy Linh. Đôi khi, bên ly cafe đắng, khói thuốc mơ màng, bóng người tình cũ hiện về, một chút giật mình – Dzuy Linh say sưa kể chuyện tình xưa. Nhưng biết làm sao được! “Người con gái trở về đây một bận / Con đường câm bỗng ánh sáng diệu kỳ / Tôi lẩn trốn vì thấy mình không thể/ Mây của trời rồi gió sẽ mang đi” (thơ Hoài Khanh). Vâng, Dzuy Linh tiên sinh! Tất cả là mây của trời! Rồi gió sẽ mang đi tất cả. Minh triết ấy đã nằm sẵn trong thái độ sống hằng ngày của tiên sinh.

Dzuy Linh vào tuổi Bát tuần. Xin kính chúc ông khỏe thêm trên sự thực Dzuy Linh chưa bao giờ không khỏe. Vậy thì trong khoảnh khắc hiện sinh này, Dzuy Linh đã sẵn sàng – kể cả “liên sàng”. He he... Xin nâng cốc chúc mừng Dzuy Linh.

Chân dung Dzuy Linh
Nguyễn Đoan Ninh - 2021

Chú
("Shine On You Crazy Diamond")

Phạm Hoàng Hưng
(Chủ tịch eWay Group)

Yêu thương phê quá, đàn vang điệu
Trẻ thơ như Nietzsche giữa cuộc đời

Khoảng gần hai mươi năm trước, tôi bắt đầu nghe mọi người xung quanh nhắc đến một nhân vật được gọi là "chú Thắng". Gọi là chú là gọi từ vai của cậu ruột tôi, vốn là đệ tử guitar và người bạn vong niên lâu năm, chứ tính từ tuổi tôi gọi chú Thắng bằng ông cũng được. Tất cả mọi người xung quanh đều gọi là "chú Thắng" hay "sư phụ". Tôi, thằng ranh con lúc đó mới hai mươi tuổi, cũng "Chú Thắng!" Thường một ai đó trở nên rất nổi bật, thì danh xưng vai vế cũng đi kèm như là một thương hiệu.

Nhân dịp sinh nhật 80 tuổi của chú, tôi cũng muốn viết mấy dòng. Tuy nhiên khó quá. Các anh em khác toàn những người ở cạnh chú cỡ 40 năm, thân thiết hết từ ngày này sang tháng khác. Đàn gảy cùng, ăn chơi chung, may ra mới có nhiều điều để hiểu, để viết về chú. Các anh em khác trẻ tuổi thì lại có tài thi ca, bài nào không cao nhã thì lại hùng tráng. Tôi đần mặt ra suốt hai tuần, cuối cùng quyết định mình biết gì thì nói nấy, có kỷ niệm về chú như thế nào thì viết như thế. Chú là bậc quái nhân đã vượt ra khỏi lề thói thông thường, câu chuyện mỗi người sẽ là một lát cắt về chú.

Chú thường dạy đàn miễn phí cho CLB đàn của một trường ĐH, nổi tiếng nhiều gái xinh. Trời mưa cũng như trời nắng, chú đều lọ mọ đi dạy đủ. Tôi không rõ là do tinh thần trách nhiệm cao cả hay vì đám gái vừa trẻ vừa xinh, nhưng cũng có thể là cả hai. Từ hai mươi năm trước đã thế, bây giờ có vẻ vẫn thế. Kể chuyện về chú Thắng không thể không kể về phụ nữ hehe. Có lần tôi gặp chú ở quán cafe đối diện khách sạn Hà Nội, bất bất ngờ và choáng váng <Kiểm duyệt cắt bỏ đoạn này do vi phạm thuần phong mỹ tục và tiêu chuẩn cộng đồng>.

Lại có lần giáp Tết gửi được vợ con về bên ngoại, tôi mò lên Hà Nội một mình, hẹn mấy anh em qua chỗ chú tụ tập. Bọn tôi trip. Chú thấy vậy tò mò, cũng muốn thử. Thấy chú vẫn tráng kiện, tinh thần minh mẫn, tôi nghĩ chắc để chú thử tí không sao, liền cho chú một chút.

Đến chiều, chú vui quá, lôi từ đâu ra con guitar điện với cái ampli, chú bảo, đồ kiếm ăn ngày xưa đấy, rồi bắt đầu gảy Shine On You Crazy Diamond. Tôi hỏi chú thích không, chú giơ ngón tay cái lên, bảo ăn đứt cỏ. Tất nhiên chú phải thích rồi, không phải tự nhiên cả Steve Jobs, The Beatles đều tôn vinh đó như một thứ kỳ diệu, giúp khai mở tâm trí.
Chú hút thuốc nhiều, ăn ít, không rượu bia, dành hết tình yêu cho âm nhạc, thi ca, triết học, cơ khí và anh em bạn bè đệ tử. Chú bảo tôi, tớ yêu cuộc sống lắm. Chú đúng là một con người yêu cuộc sống thuần túy. Là hiện thân gần gũi nhất về hình ảnh đứa trẻ của Nietzsche. Thực là:

Tám mươi xuân chẵn vẫn yêu đời
Tình ái yêu thương mãi chẳng rời
Trip xong phê quá, đàn vang điệu
Trẻ thơ như Nietzsche giữa cuộc đời.

Thày Thắng – Bạn tôi

Nguyễn Văn Lộc
(ca sĩ Lộc Vàng)

Nhắc về anh Thắng tôi hay nhớ đến những năm tháng hát hò sôi nổi, vui chơi lãng mạn của tuổi trẻ, nhớ đến những sự kiện mà lũ chúng tôi thường tụ họp ở nhà anh Đức (anh rể tôi trong làng Vạn Phúc, Kim Mã).

Anh Đức cưới chị Bích chị gái tôi, người cùng rất mê âm nhạc. Anh Thắng, anh Toán "xồm" và Thành "tai voi", ba người đệm đàn cho tôi hát đến khuya, nhiều khi đàn hát tới 2, 3 giờ sáng. Khi ấy chị Bích cùng với Mai là vợ tôi lại nấu nồi cháo gà cho cả hội ăn đêm. Tôi đã hát say mê những bài hát tiền chiến có ca từ và giai điệu du dương, đẹp đẽ vô cùng, từ thời đó cho đến tận bây giờ. Tuy đã 80 tuổi nhưng tôi vẫn nhớ như in những lời văn của những nhạc sĩ lớn: Văn Cao, Phạm Duy, Nguyễn Văn Khánh, Đoàn Chuẩn, Từ Linh, Lâm Tuyền. Anh Toán "xồm" đệm đàn vô cùng hấp dẫn, có lẽ anh Thắng cũng học được của anh Toán rất nhiều kỹ thuật truyền tay điêu luyện, các nét dạo và kết rất đặc sắc mà sau này thấy anh vẫn phát huy rất tốt.

Lại nữa, những khi tôi đi nhận thầu sửa chữa hay quét vôi nhà cửa cho nhà đan hay các cơ quan, anh Thắng chuyên đèo tôi trên chiếc xe Honda cũ rích để đi kiểm tra các công trình. Anh sống ở Hà Nội từ bé mà không thuộc nhiều đường phố, tôi ngồi sau cứ phải hoa tiêu cho thầy.

Thầy Toán xồm đã dạy cu Linh con tôi biết chép nhạc từ khi chưa học văn hóa. Sau thày Toán mất, cu Linh lại được học tiếp thày Thắng và phát huy tốt tài năng của nó.

Ngày nay cu Linh đã trưởng thành, được Nhạc Viện Hà Nội tuyển làm giảng viên của khoa nhạc Jazz, cùng với thầy Mạnh (tốt nghiệp Âm Nhạc Thụy Điển) và Đức "Bức tường", cũng là các học trò của thày Thắng. Với thầy Thắng tôi còn rất nhiều ấn tượng, nhiều kỷ niệm vui buồn mà kể mãi vẫn không hết. Nay xin gửi lại chút tình cảm với thầy trong cuốn sách này, và xin chúc thầy – người đồng niên 80 tuổi với tôi, luôn giữ được sức khoẻ thật tốt và tâm hồn nhân hậu thanh lịch của đất Tràng An.
Thân ái chào thầy và các đệ tử!

Lộc Vàng
25/3/2025

Nghệ sĩ Lộc "vàng" châm thuốc cho cụ Toán "xồm" – 1992

Một người chơi
(Rượu nửa chén
– thuốc nửa hơi
– chơi nửa phát)

Bùi Văn Huy
(Ama Kem)

Vùi mình trong dòng người cuồn cuộn trong giờ đi làm buổi sáng, một khoảnh khắc lóe lên khi ngước mắt nhìn sang bên đường, một bụi trắng xóa, hoa sưa. Thời gian co giãn như cao su, bỗng cứng lại, thế là lại một mùa sưa nữa về. Công việc nhấn chìm người ta vào bể thời gian, chẳng phân biệt đây là đâu và bây giờ là khi nào. Chẳng có mấy dịp để nhìn lại mình, nhìn lại những người "muôn năm cũ" ở xung quanh mình. Chú Thắng.

Mượn lời cụ Thái Bá Vân vào những năm gần 90, nói theo một cách nào đó, Hà Nội giờ có hơn 2 triệu người, nhưng cũng theo một cách nào đó, Hà Nội cũng chỉ có vài người để mà vấn vương. Chú Thắng ở trong nhóm "vài người" ấy. Chẳng hiểu chú Thắng hồi trẻ trông ra sao, nhưng có vẻ cả trăm năm nay chú Thắng vẫn vậy, tóc bạc phơ trên vòm trán cao hơn cả giáo sư viện sĩ. Như được tạo ra hỗn nguyên từ trời đất, xung quanh chú Thắng đủ tầng lớp của cả vũ trụ này. Ham chơi, ham vui, ở đâu có nhạc là ta cứ đi. Từ cổ điển đến dạ cổ, từ phi châu đến âu châu, chú Thắng cứ vượt cả không gian, thời gian, rồi cô đặc lại ở cái đất Hà Nội này. Chú cứ thong dong mà đi đi lại lại, chẳng bao giờ thấy vội vã, với triết lý "nửa vời": thuốc nửa điếu, cơm nửa bát, yêu nửa phát… Con người này thế mà đã 80 xuân.

Quân tử tri giao, chẳng mặn mà, sát na đột biến, tự nhiên bật ra, để thấy nhớ, một lão nghệ sỹ già, một người chơi, hình như chưa bao giờ biết mệt mỏi./.

Rồng hở đuôi
(Hay là câu chuyện con rồng giống con lươn)

Nghệ sỹ hài độc thoại Nguyễn An Minh (Minkus)

Hết ngây ngô khôn dại
Đến ranh mãnh hồn nhiên
Cao hứng hát như điên
Hết mình vì bè bạn
Tới tột cùng giới hạn
Ông len lén ra về
(thơ Dzuy Linh)

Tôi thấy câu thơ này chính là Dzuy Linh. Vừa là lời rất tình cảm giữa ông với cháu, vừa là một tuyên ngôn với cả cuộc đời đấy. Rất chịu chơi với bạn bè, mà vẫn xa xôi làm sao. Ông nói chuyện uyên bác, cái gì cũng biết rồi lại như chả biết gì, trí tuệ phủ áo ngờ nghệch, phủ đến nỗi không nhớ cả lối ra, cứ luẩn quẩn bên trong một mớ bòng bong. Chuyện của Dzuy Linh nói vừa khôn vừa dại, bốc phét mà lại thật là vì thế. Nếu ta ngồi nghe trực tiếp thì thấy rất thật, nhưng không kể lại được, vì khi không có cái duyên của ông thì chuyện nghe cực kỳ vô lý. Đến cả lối ăn uống, đi lại, quần áo của ông cũng thấm nhuần một triết lý ấy. Rất hỗn độn, râu ông nọ cắm cằm bà kia, nhưng rất tự nhiên, tự nhiên đến thản nhiên, vô lý mà vẫn có lý, hoàn toàn không giống ai. Có lẽ vì ông đã hoàn toàn thoải mái với chính mình. Và vì thế mọi người khi ở cạnh ông cũng cảm thấy dễ chịu, không hề bị gò ép vào một chuẩn mực nào.

Dĩ nhiên đó chỉ là cảm giác thôi, chứ ông cũng có những chuẩn mực rất khắt khe đấy. Có điều chúng được làm mềm đi bằng lời nói, và quan trọng là có chuẩn mực nhưng không đánh giá ai. Nghe ông nói cho kỹ thì học được nhiều điều. Học mà chẳng dạy lại được, vì nó nằm lẫn giữa lời ông nói. Thế nên các bài học của ông không bị bóp méo đi qua những lời nói lại. Thế mới đểu.
Tôi nghĩ có lẽ Lão Tử xưa kia chắc cũng kiểu kiểu Dzuy Linh ngày nay. Trộn lẫn thật hoàn hảo giữa trí tuệ, cảm xúc và gàn – ba thứ đó đều thật đi đến cùng, nhưng trộn lại với nhau thì thành một mớ hỗ lốn mà vẫn sắc sảo. Vừa phải, chứ không trung bình chủ nghĩa. Một ông già hừng hực thảnh thơi, vừa nhát chết vừa đếch cần sống, trí tuệ bát ngát vỉa hè.

"Chủ nghĩa vừa phải" mà lúc nào cũng vừa phải thì lại thành cực đoan – vừa phải đến cực đoan – nên thi thoảng ta cũng phải cực đoan một chút để sự vừa phải cũng ở mức vừa phải thôi. Nên Dzuy Linh cũng thi thoảng nói hoắng lên một chút, cực đoan một chút. Đó là đạo lý thượng thừa – nói ra là sẽ bị đời cho ăn đòn. Ông Dzuy Linh rất thản nhiên và hồn nhiên sống trong mớ hỗn độn ấy, không nói gì. Đúng là một con rồng già, lúc hở đầu lúc hở đuôi, có lúc lại giống con lươn…

Thầy Thắng "Gàn"

Nguyễn Thanh Hải
(Hải Rambo)

Trong Nhạc viện Hà Nội có người gọi thầy là Thắng gàn, nhưng với tôi thầy khôn nhất vịnh Bắc Bộ. Thầy có một vợ một con gái hai cháu ngoại và mấy cái nhà. Con gái Thầy là tay guitar cổ điển cự phách du học Tây Ban Nha, về mở trung tâm nghệ thuật MunArt ở Đà Nẵng.

Năm thứ hai Đại học Xây dựng tôi sang trường Đại học Văn hóa học đàn thầy Liêm. Được một năm thầy Liêm giới thiệu tôi sang học thầy Thắng ở Nhạc viện. Nhà thầy Thắng ở Hoàng Hoa Thám, trông như cái chùa. Tôi học đàn ở đây học phí là 8 ngàn/tháng, nhưng thầy bảo mày 10 ngàn vì tội đánh đàn điện, rất tốn điện và nguy hiểm… "Cứ điện là nguy hiểm, hiểu chưa?"

Thầy Thắng hình dong cổ quái, rất hiểu biết và vui tính. Hết cấp ba, thầy được nhà nước cho sang Bulgaria học nhạc, không hiểu sao lại bị phân vào khoa contrebass là cây đàn cao 1,9 m trông như cái quan tài dựng đứng, mà chiều cao của thầy có mỗi 1,55 m. Có lần thầy đi Cub 50 nhờ tôi ôm cái đàn này vào Nhạc viện, trông như ôm quan tài diễu phố. Thầy lái xe yếu, tôi ngồi sau ôm đàn chặt vì lúc đó đang tập thể hình tại CLB Hoàng Trần, thế nào mà húc trúng một thằng đi ngược chiều. Cu cậu ăn cả cái cần đàn vào ngực, ngã mà không cãi nhau được câu nào…

Thầy bảo: "Tao học đàn này vì Nhà nước phân công, tiếng nó trầm đục quá, nên tao chơi thêm guitar." Luyện được một năm, tôi thi vào Nhạc viện hệ trung cấp guitar, cũng vẫn thầy Thắng dạy thôi. Tôi hay trốn học nên nhà trường chẳng biết thằng đấy học khoa gì. Cuối tháng lĩnh lương, thầy cứ phải dắt tôi lên tài vụ bảo:

"Đây, thằng này là học sinh của em, các anh chị giao cho em cây súng đánh địch, nhưng đến lúc phát lương thì lại quên em là thế nào?"

Thầy Thắng được học cơ bản bên Tây nên ký xướng âm rất giỏi. Contrebasse thầy là tay tổ rồi, nhưng guitar thầy chơi cũng cực hay, tiếng đàn tròn, sạch, êm. Có lần tôi đưa tập nhạc Metallica cho thầy xem, thầy đọc lướt qua dặn: "Mày phải đánh xuống hết những đoạn này kể cả tốc độ 220, những nốt nhấn quan trọng, những nốt hoa mỹ phải thể hiện rõ." Thầy không chơi hard rock nhưng rất hiểu. Thầy nghiên cứu nhiều về triết học phương Tây, Hy Lạp, Đức… Một lần thầy bảo tôi: "Triết Tây rối rắm toàn bàn chuyện vũ trụ đâu đâu, mày chỉ cần

theo đạo tu thân, tề gia của Khổng là đủ. Tề gia là xắp xếp việc gia đình, dạy dỗ con cái cho đến lúc trưởng thành mấy chục năm mới khó, phải được con cái coi mình như bạn mà tâm sự, chứ để nó sợ hãi mà rời xa là thất bại". Rồi thầy đưa tôi bộ sách dày cộp hai tập *Mỹ học* của Heghen: "Tao có ba đệ tử, Minh xù, Trúc xanh tươi và mày. Tao thấy Minh xù dữ mà thích nữ sắc, Trúc quân tử thì ăn nhạt lại xa đời, chỉ có mày xứng đáng được truyền sách này. Cứ học thuộc 45 luận điểm và 9 cặp phạm trù của tay giáo chủ triết học này là đủ, không cần hiểu gì đâu. Sự nghiệp triết học của tao đến đây là tạm dừng, bây giờ mày kế nhiệm." Có lẽ vì thế đến năm 46 tuổi tôi mới lấy được vợ…

Căn nhà của Thầy đặt tên là Cân Đạo Xá – cân bằng về đạo. Thầy bảo đọc ngược là xa đạo cấn. "Các tác phẩm tao viết cũng thế, vui vui thôi, không chính trị tôn giáo, không đao to búa lớn… Cứ như Châu Bá Thông tiền bối thì mới thọ, chứ vĩ nhân yểu lắm."
Thầy Thắng năm nay 80 rồi, mừng là thầy vẫn khỏe, vẫn ngón đàn điêu luyện, vẫn hát to và vang, vẫn lướt Facebook và chát chít vù vù.

Chúc mừng sinh nhật Thầy!

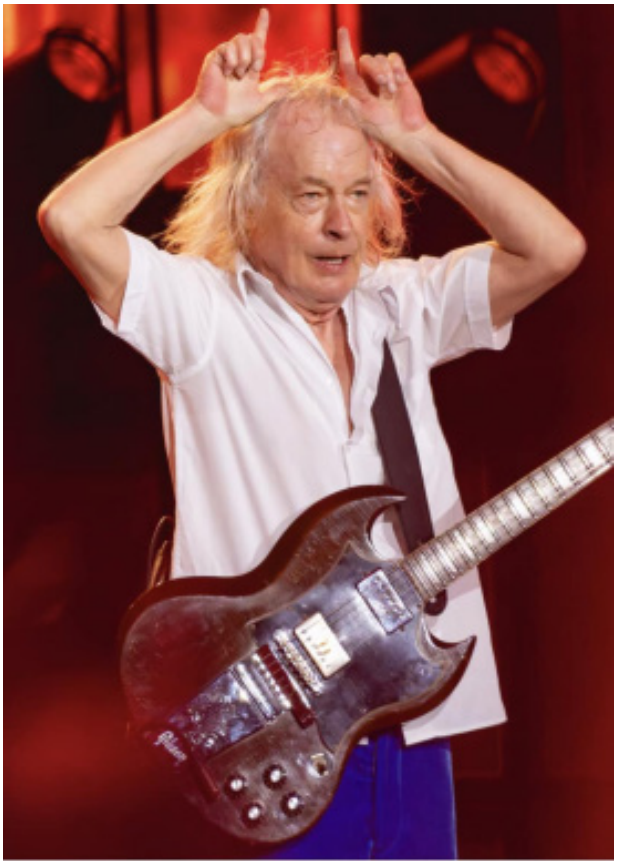

Thầy Thắng rất giống tay guitar của band rock AC/DC.

Lời cậu dặn năm xưa
(Kỷ niệm lần tiễn Cậu sang du học ở Bulgaria năm 1968)

Đào Kim Long

Sáu tám tiễn cậu sang trời Tây,
Tàu chạy ầm ầm, khói phủ mây.
Liên vận quốc tế dài như mộng,
Mắt rưng rưng ướt, miệng cười say.

Cậu bảo: "Nhớ nghe, sống thật mình,
Đường đời bão tố, cứ trung trinh
Chăm lo học giỏi làm kách mệnh
Chớ có lông bông, phí đời mình".

Thế là không phải chạy giao liên,
Không nhạc, không chơi, cũng chẳng thiền
Sống cứ thong dong, vui khắp chốn,
Trí vẫn tinh anh, chả muộn phiền!

Mấy chục năm trôi vẫn nhớ lời,
Vui đâu chầu đấy, bạn đông vui.
Tám mươi mà bảo là già á?
Phớ lớ cười vang, chẳng sợ trời!

Mắt Chiều

Đoàn Chiến (Chiến Thổ)

Mắt Chiều là ca khúc của Đoàn Xuân Chiến, biệt danh "Chiến Thổ" sáng tác tặng sư phụ Dzuy Linh vào năm 2015. Anh Chiến mê hát và hát rất khoẻ, rất nổi tiếng vì là một trong số hy hữu người may mắn trúng hai lần giải Độc đắc xổ số kiến thiết, thời kỳ thập niên 8x.

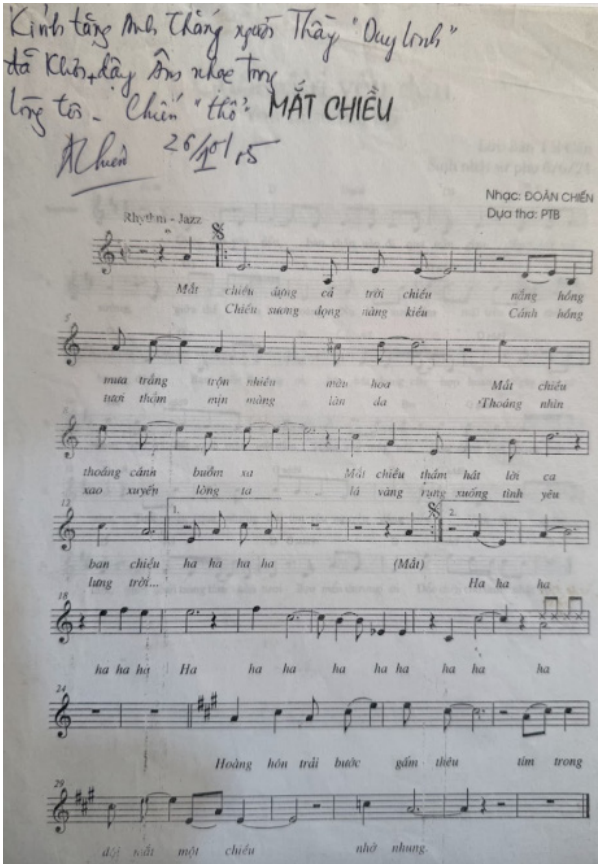

Tuổi xanh Tinh Vân

Nguyễn Khánh Hoàn

Vào những năm đầu thập niên 0x, khi nền kinh tế thị trường bắt đầu tại Việt Nam, khi tất cả đều bận rộn với lợi nhuận và chiến lược kinh doanh, giữa dòng chảy đó, có một tấm lưng gù lặng lẽ âm thầm gieo mầm văn hóa, nghệ thuật trong các môi trường doanh nghiệp.

Kỳ lạ thay cái thủa chưa đến 60 ấy của ông cụ, một giáo sư Nhạc viện còn trẻ với một bộ ngực căng như gái dậy thì, đầy nhiệt huyết và vững vàng như kiềng ba chân. Ông là bạn đồng hành thân thiết của Tuổi xanh Tinh Vân – một thế hệ trẻ đầy hoài bão trong một doanh nghiệp công nghệ đầy khát vọng. Khi nhiều công ty chỉ tập trung vào kinh doanh, ông đã nhìn xa hơn, đặt nền móng cho một yếu tố quan trọng nhưng còn xa lạ lúc bấy giờ, đó là văn hóa doanh nghiệp.

Ông chỉ cho Tuổi xanh Tinh Vân hiểu rằng doanh nghiệp không chỉ được xây dựng bằng những con số, mà còn bởi tinh thần và giá trị cốt lõi của các thành viên sáng lập. Ông đã mang âm nhạc, thơ ca, hội hoạ vào đời sống tinh thần của Tinh Vân, gắn kết những con người cùng chí hướng, thúc đẩy tình yêu thương và các giá trị tiềm tàng ẩn sau trong tâm hồn mỗi người. Ông cũng sáng tác "Tinh Vân Ca" – một ca khúc đầy khí thế, thể hiện tinh thần Đoàn kết – Quyết tâm – Sát cánh bên nhau dựng xây cơ đồ.

Khi những giai điệu đầu tiên của "Tinh Vân Ca" vang lên, không ai có thể quên được cảm giác bừng cháy trong tim, sự phấn khích lan tỏa từ phòng họp đến từng dãy bàn làm việc. Bài hát ấy không chỉ là một bản nhạc, mà là một biểu tượng, một ngọn cờ tinh thần cho

những con người trẻ tuổi đang ngày đêm dấn thân, vượt qua thử thách để xây dựng một tương lai tươi sáng hơn. Tinh Vân nay đã trưởng thành, khái niệm văn hóa doanh nghiệp đã là một phần không thể thiếu. Những ai từng sát cánh bên ông, từng hát vang "Tinh Vân Ca", vẫn mãi biết ơn và trân trọng một người chú, người thầy, người bạn, sư phụ đã bước đến tuổi 80 mà vẫn căng tràn lời ca cùng các sáng tác mới đầy sâu hứng.

Thơ

Du ca nhẹ nước chân đi,
Du thủ, du thực, du di, du đời,
Hồn du từ tiếng à ơi,
Tình Người gặp gỡ một lời trăm năm.

Cảm hứng Tết

Một mình mà chẳng một mình
Bởi trong đời vẫn có tình tính tang
Bạn bè khi ngược khi ngang
Bảo nhau đừng đến Thiên đàng làm chi
Ất Tỵ đang buổi Xuân thì
Niềm vui Hạ giới không gì bằng đâu.

Các đệ tử đến chơi Tết

Cứ sống vui cho đời không mệt
Thì trăm năm Tết vẫn không tong
Cuộc đời như mảng rêu rong
Tòng theo Xuân sắc thong dong họa đàn.

Du ca

Du ca nhẹ nước chân đi,
Du thủ, du thực, du di, du đời,
Hồn du từ tiếng à ơi,
Tình Người gặp gỡ một lời trăm năm.

Tặng học trò contrebasse 1

Hỡi các trò muôn sắc âm đâu sẵn
Vùng vĩ lên giai điệu sẽ ngon lành
Đàn em kế tiếp đàn anh
Vừa khổ vừa sướng mới thành nhạc công.

Bát thập cảm thán

Thời gian nhanh quá
Như hôm qua
Hôm nay nhìn lại
Cứ như là
Hơn bát thập rồi
Ngồi khoái chí
Sương gió qua đầu
Chả nhận ra
Thánh thần ma quỉ
Nâng li cả
Lâu đài đình tạ
Ngự xó nhà.

Kiếp nghệ sĩ

Kiếp sau nếu được làm người
Lại đời Nghệ sĩ khóc cười quanh năm.

Ngẫu hứng

Bàng xanh lá đỏ, bên chuối tím
Sắc xuân vẫn thắm giữa trần Đời
Hồn ta hoa bướm quanh quẩn mãi
Tấp vào năm tháng giỡn cuộc chơi...

Giáo đường tình yêu

Người có đức tin người an nhiên
Chúa ở trong ta chính tâm thiền
Mịt mùng chạng vạng đường thăm thẳm
Hồn xác não tim ý phụng thiên
Rồi nơi Giáo đường ta gặp em
Hai đứa chạm môi Chúa đứng xem
Bỗng đâu bên tai ai đó nhắc
Chớ có hôn nhau kẻo Chúa... e hèm

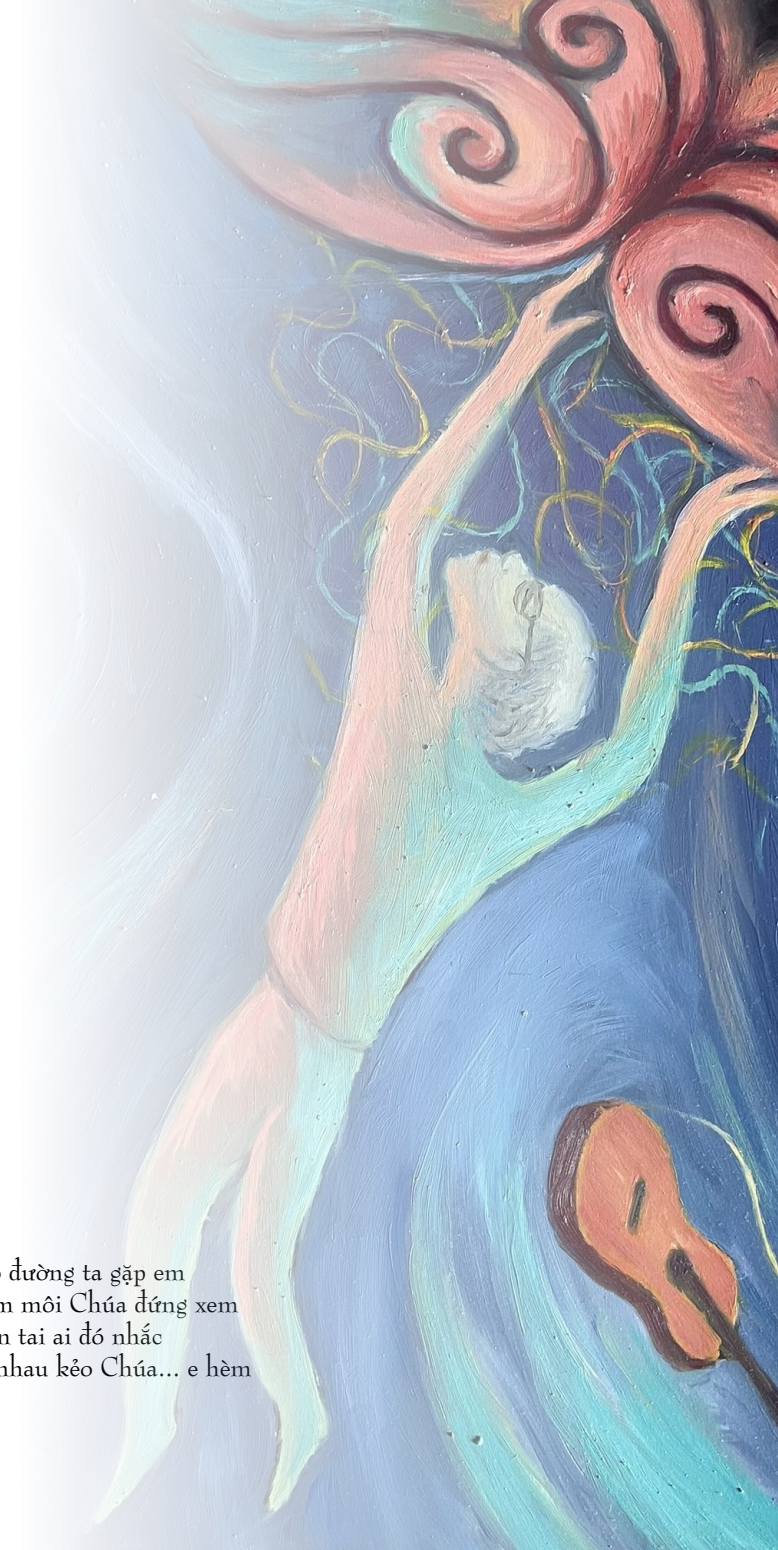

Tặng Bà ngoại (bà xã)

Già ta mới biết nhau hiền
Bà lo tôi dại, tôi phiền bà lo
Cuộc đời thì cứ quanh co
Dại khôn, khôn dại ra trò gì đâu
Lỡ khôn thì cũng bạc đầu
Trót dại thì cũng còn đâu má hồng.

Đạo đời

Ngửa cổ lên Trời, ba tấc lưỡi
Cúi gầm Thiên hạ, lộn mấy lời.
Làm thì lững thững như chơi,
Tự do gói lại trong đời gió trăng.

Cứ lăng quăng ù lỳ hôm sớm,
Cân Đạo Đời, bú mớm cả hai,
Thánh thần ma quái hèn oai,
Đần độn thông thái bi hài muôn năm.

Vô đề 13

Cùng tắc biến
Biến tắc thông
Thông tắc tồn
Tồn tắc tận
Là tâm trí.

Tranh tặng sư phụ
Nguyễn Minh Hiếu (Hiếu cô hồn) – 2019

Tiếu ca

Say tỉnh như hai mà một,
Thắng thua chỉ để mua vui,
Mặc người nhỏ to bàn tán,
Tâm tửu hiểu nhau đủ rồi.

Lý thì chín phần vô lý,
Tình chỉ một chữ chân thôi
Ba vạn chín nghìn thế giới,
Chỉ có chỗ cho thằng biết cười.

Hồn xuất năm châu

Giữa Đông ngắm cảnh Xuân thì,
Đạo Đời ngây ngất còn gì đẹp hơn.
Bồng lai mây núi chập chờn,
Đồi xanh sương ngậm tóc vờn gió bay.
Xá gì những rủi những may,
Nâng đàn cất tiếng lung lay địa cầu.
Ôm tình một khối bể dâu,
Xó nhà hồn xuất năm châu rùng mình.

Vô đề 14

Ba đời cẩu ngỏm, ta còn thức
Một giấc mơ con, đủ lẽ trời
Gia đình mái nhỏ thiêng liêng thực,
Bạn bè í ới vẫn chưa ngơi.

Bài ca tháng 10

Tháng 10 - tháng 10
Thu về se se lạnh
Những cô đơn hiu quạnh
Đi tìm nhau
Tận cổ tận kim
Muôn năm vẫn thế
Ca ái ân vạn tuế
Khắp tinh cầu
Núi cao rừng sâu có gì đâu kinh hãi
Dẫu dưới chân thăm thẳm vực ngàn trùng
Ta dìu nhau
Đi trong nhịp bước chung
Vui bay tới những vì sao xa nhất
Khi yêu nhau trần thế này bé chật
Chả có nơi cho mấy tí ước mơ
Thì nhỏ hẹp thế nào
Thôi cũng được
Cúi đầu xin chút tâm thế yên bình
Hoàng hôn qua rồi
Lại bình minh
Tình câm lặng vặn mình cho máu mãi
Qua viên mãn đôi thân tràn tự tại
Ngát hương hoa cỏ dại
Dưới sân Chầu!

Làm - chơi

Làm việc cứ nhẹ như chơi
Vui chơi hãy cứ thảnh thơi như làm.

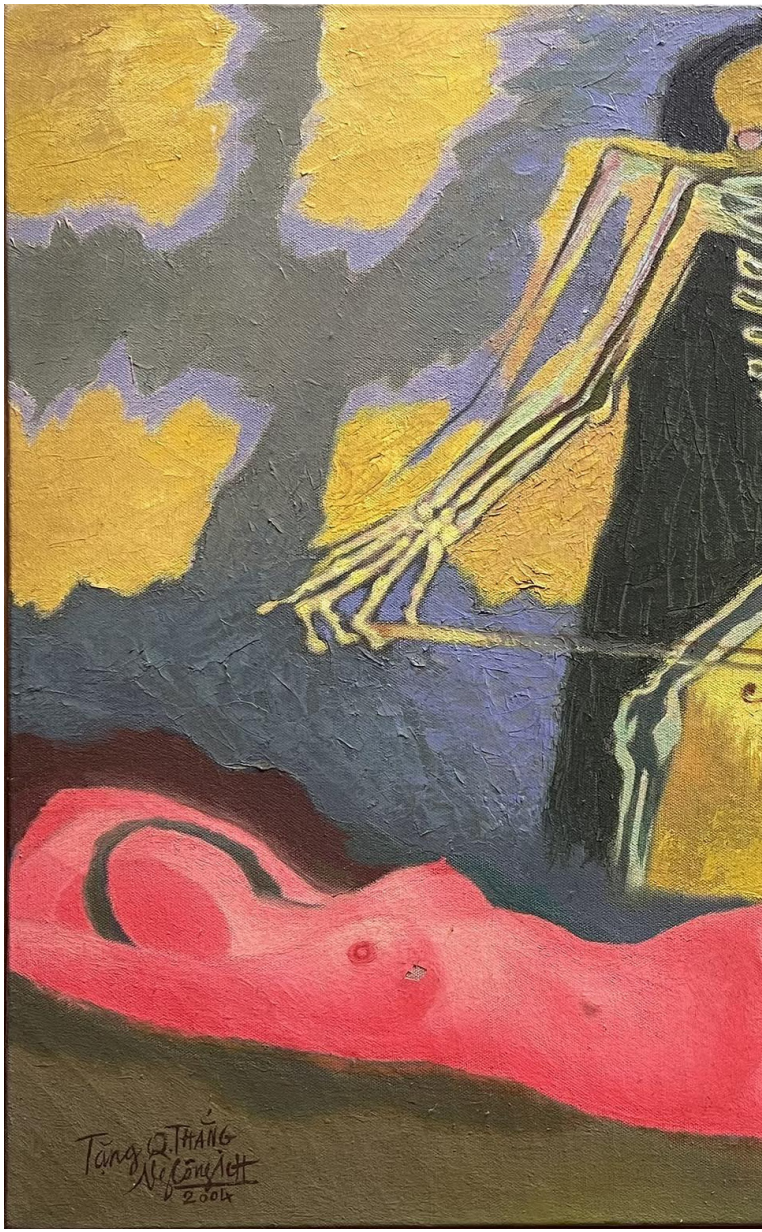

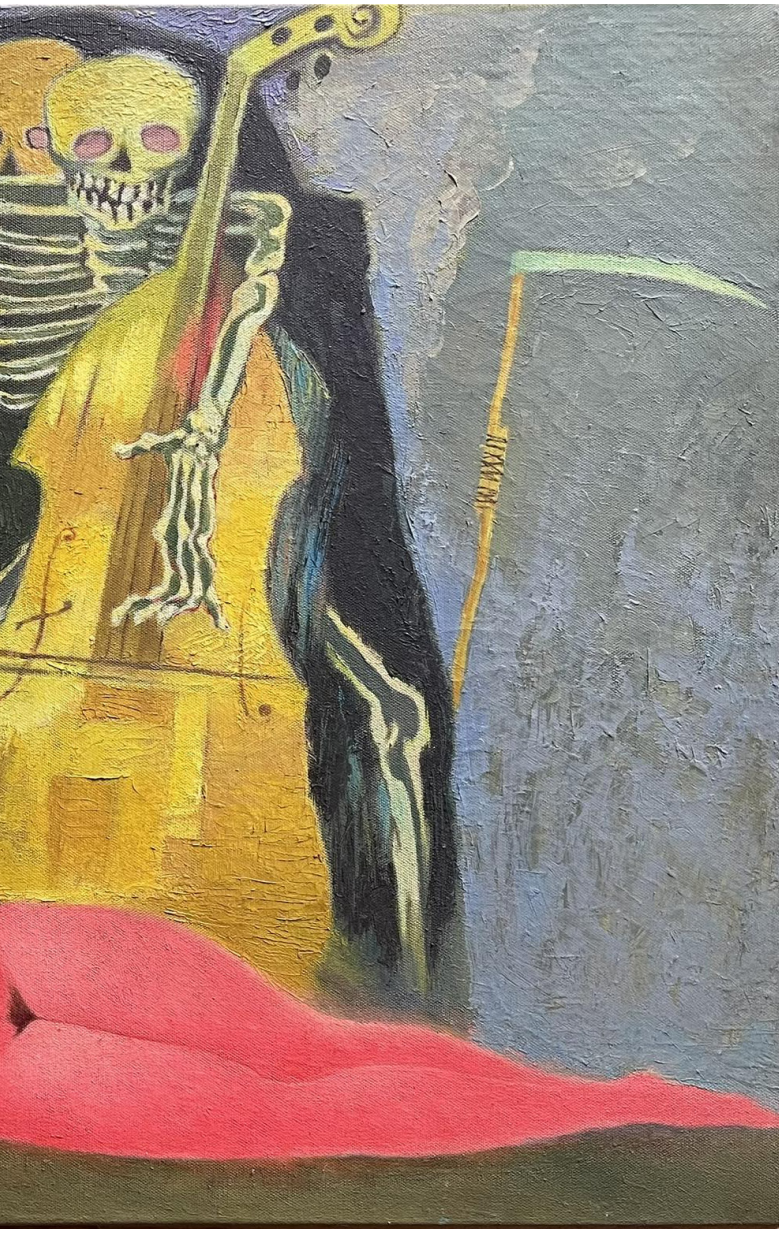

Than sướng

Ngày dài đấy xuôi bùn vì hứng gió
Dồn lửa lên góc xó sống mới dai
Hát hò rồi lại chuyện hài
Sướng than, vui khóc cho dài ngày thêm.

Nghĩ cạn tháng Tư

Đố ai lộng giả thành chân
Cứ sống dần đần, để khóc cho vui.

Tự tại

Dáng im de, tay xoắn bè. Ai biết?
Lấy chân giữa, chia đôi thân. Thứ thiệt!
Ngồi bấp bênh. Tửu sắc. Ngắm trăng sao.
Nhìn hồ lại liếc sang ao,
Người người nô nức tay sào lái ghe.

Cân Đạo Xá

Người khóc trên đống thóc
Kẻ lặng cười than vui
Cân Đạo Xá tiến như lùi
Tâm an ôm cả ngọt bùi đắng cay…

Cảm hứng nhân nghe MunArt biểu diễn

Cánh nhạc nâng ta giữa trời cao
Tâm hồn nghệ sĩ chẳng long bào
Ngự giữa đời thường muôn trường đoạn
Gieo mầm mơ hái các vì sao
Nghiệp vui dẫu lắm gian lao
Thầy trò Mun Art vẫy chào Tương lai.

Cảm hứng nhân 80

Xưa nay cũng một mà thôi
Xác hồn rủ vía đắp bồi cho nhau
Bát thập nhi lập chậm mau
Cứ theo nhịp sống sắc màu con tim.

Cafe Lapho

Một chút quá khứ rơi rụng lại
Để tôn vinh hiện tại muôn vàn
Tháng ngày rong ruổi quan san
Bạn bè quán xá ngập tràn niềm vui…

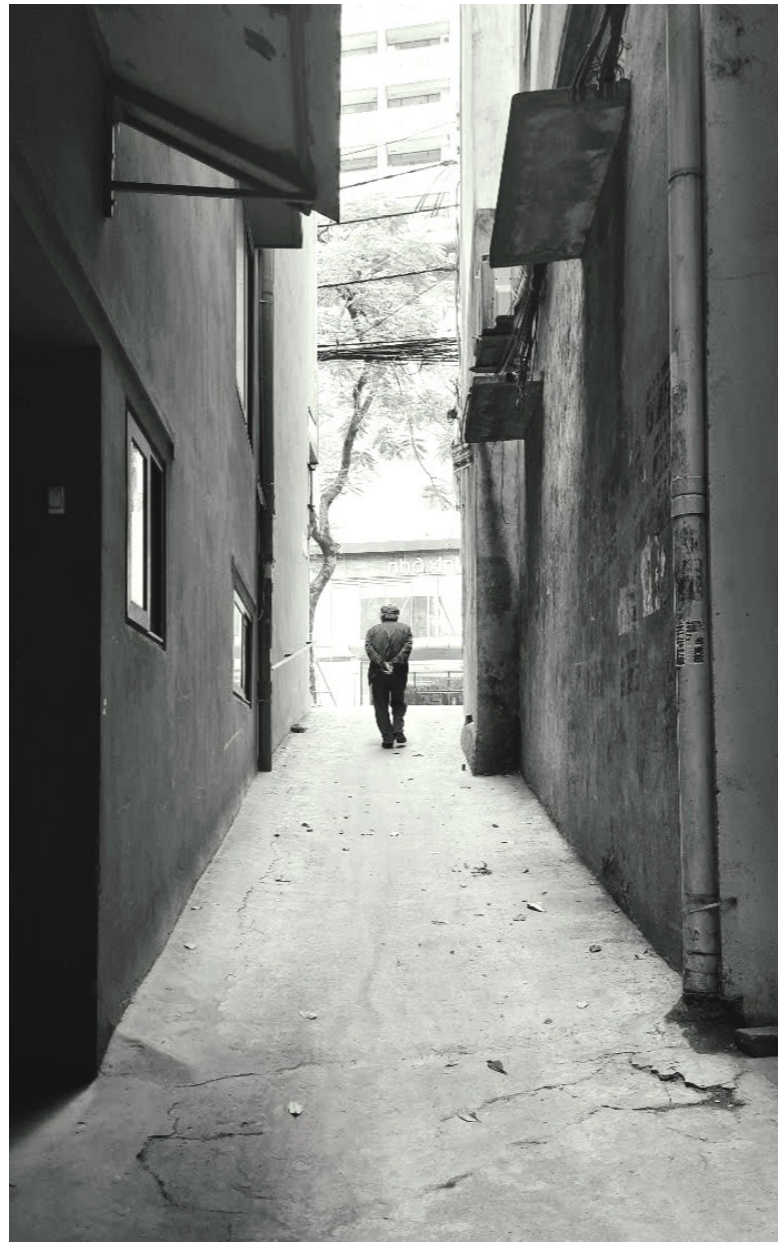

Mừng sinh nhật đệ tôn Hoàng Cao Phong 20 xuân

Soi hồn Phong rất cụ non
Soi gương lại thấy Phong còn choai choai
Thong dong từng bước đường dài
Khoa học nghệ thuật cả hai song hành
Nghỉ thì vui chút yến oanh
Tâm tư mộc mạc tung hoành khắp nơi…

Tặng học trò contrebasse 2

Thoăn thoắt vĩ đưa
Cò cưa dây dợ
Về hưu nghiệp nợ
Tay vẫn ngứa nghề
Cùng các trò mê
Xong việc cafe
Rủ nhau xấu tốt
Tiến xong thì lùi
Sống dai lộc nhất
Ngoan nghe trời xui
Tử vi bảo gì
Ta nghe cái đó…

Chào Thu

Ta thật chết khi đời đã chán ta
Ta thật già khi bạn bè xa lánh
Phiêu du quán xá như nhà
Thơ ca, phiếm luận làm quà tặng nhau…

Vô đề 15

Giáng xuống trần ai hồn nhân thế
Sinh trong trời đất vía muôn loài
Hợp quần khéo mấy lai rai
Đong đi đếm lại chắc vài vô vi.

Góc nhỏ

Góc nhỏ Rị nhân tụ ý
Đàm Thiên, thuyết Địa, luận Nhân
Nâng ly, thoát Thân, xả Trí
Sống cho, Chết hiến, Luân quần.

Em đẹp

Em đẹp quá làm tim khô máu chảy
Chỉ mong em đừng mắc bẫy bao giờ
Cứu em ư, làm sao ta biết cách
Khi chính mình còn đang chết vẩn vơ.

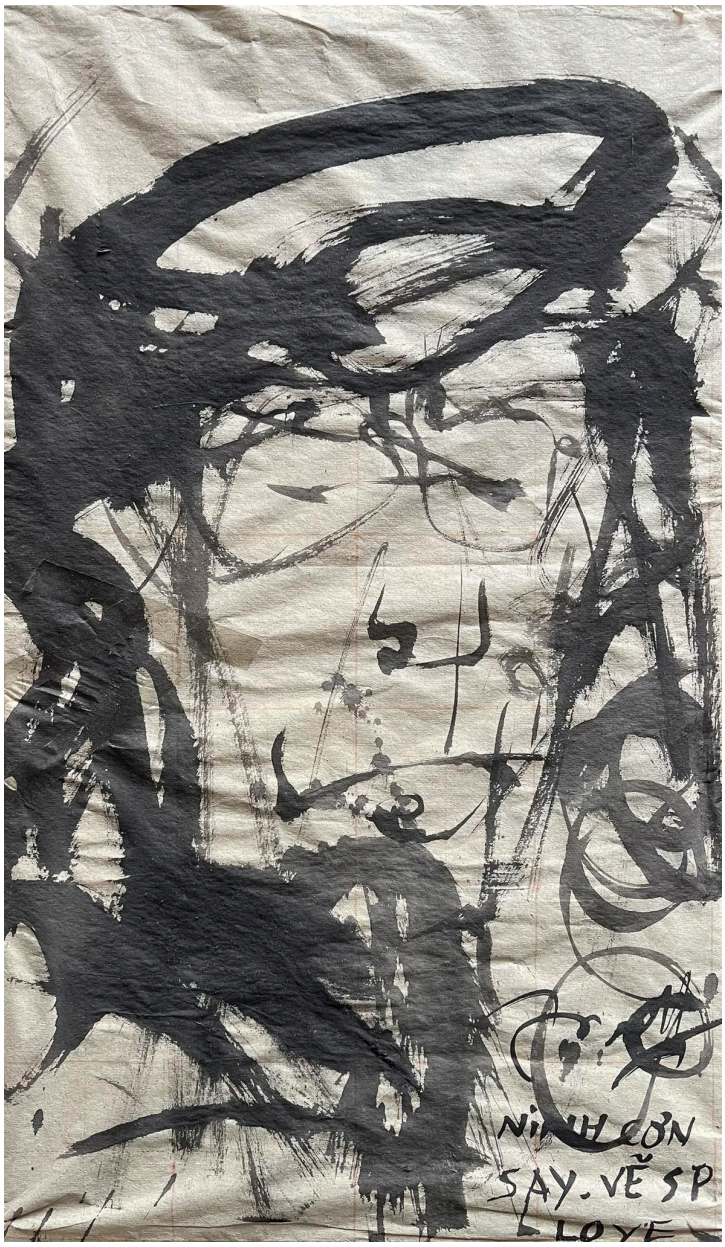

Thơ nhân ngày giỗ cụ Bùi Giáng

Người trời Giáng xuống trần gian
Rượu đời túy lúy nên gan mới Bùi
Da sương lồi lõm sần sùi
Lông cằm lông trán ngập mùi thẩn thơ
Yêu người đáy vực vu vơ
Lôi lên đỉnh núi nằm chơ hai mình
Đời yêu thêu dệt lung linh
Nghe thơ cụ ngỡ quẩy Tình với Tiên.

Thơ tặng quán May của Minh Ngọc

Bên ấm trà ru lòng muôn lữ khách
Tách cà phê hương vị cõi nhân gian
Ta về đây đàn hát múa huy hoàng
Nâng chén ngọc hồn hòa tâm Vũ trụ.

Thơ tặng cụ Tấn

Cõi lòng bộn bề ta chưa tỏ
Còn biết làm sao ngỏ cùng người
Mệnh trời ai thấu mười mươi
Mắt rơm rớm lệ, miệng cười mím môi.

Bước chưa hề chân trời góc bể
Vòng tay đã ôm vạn sinh linh
Cầm Thi còn chút yên bình
Quây quần bạn hữu say tình nâng ly.

Thơ tặng Giáo sư Hùng

Đàn nhè nhẹ như nghiêng trời chuyển đất
Dáng lom khom vẫn vẹn xuất nhân quần
Tâm tư hào khí cao nhân
Ưu thời mẫn thế giữa trần phong ba.

Vô đề 16

Tự nhuộm mình trong niềm vui bất tận
Đem tin yêu tô thắm đỉnh phiêu bồng
Có gì đâu mà cứ hỏi mênh mông
Khi lòng mình cài then trong chật hẹp.

Kính tặng anh linh nhạc sĩ Văn Ký

Vọng tiếng hư không muôn thuở trước
Hy* hay Vô** cũng một cõi trời
Ta chán khi quá thảnh thời
Hát anh, em nổi một thời trẻ trâu.
Tóc bạc hết tình cờ gặp lại
Chín mươi xuân, thất thập, vẫn tình
Cà phê chia sẻ tâm linh
Thầm mong con cháu nghe mình đủ thôi.

*Hy: ca khúc "Bài ca hy vọng", nhạc sĩ Văn Ký;
**Vô: ca khúc "Vô vọng", nhạc sĩ Dzuy Linh.

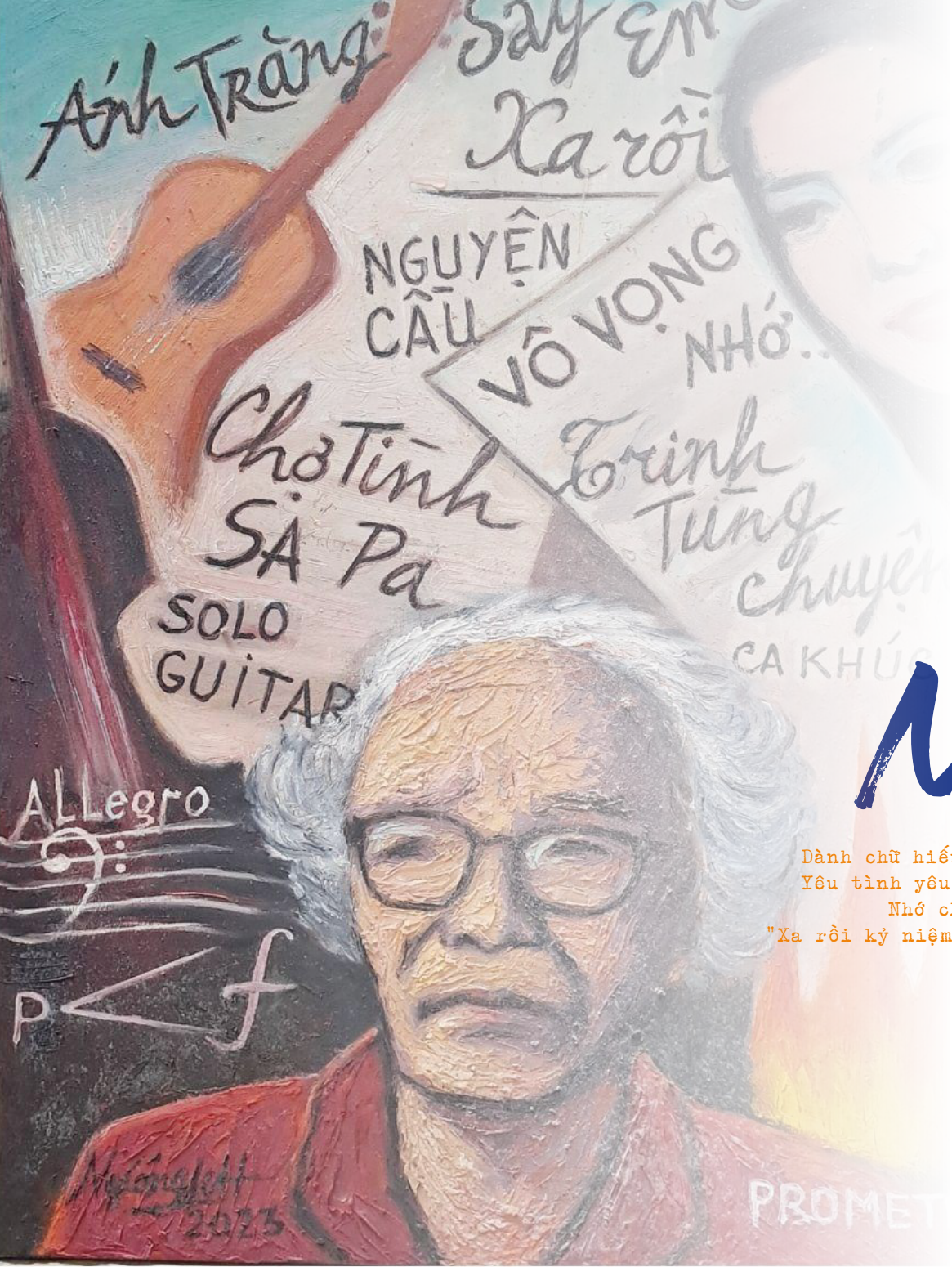

Nhạc

Dành chữ hiếu, "Lời ca dâng mẹ"
Yêu tình yêu, xuân trẻ đôi mươi
Nhớ chăng "Cô hái mơ" ơi
"Xa rồi kỷ niệm" một thời lớn khôn

Lời ca dâng mẹ

Bài hát nhỏ này là nén hương tưởng niệm Mẹ, khi người mất năm 1985. Có Mẹ tôi luôn ý thức được mọi sự: cô đơn, thầm lặng, tự do, bình đẳng… Đó chính là sức mạnh để tôi lớn lên, trưởng thành, yêu thương, tồn tại, chịu được mọi rủi ro may mắn, chịu được mọi đau khổ cho đến hạnh phúc sung sướng vô biên…

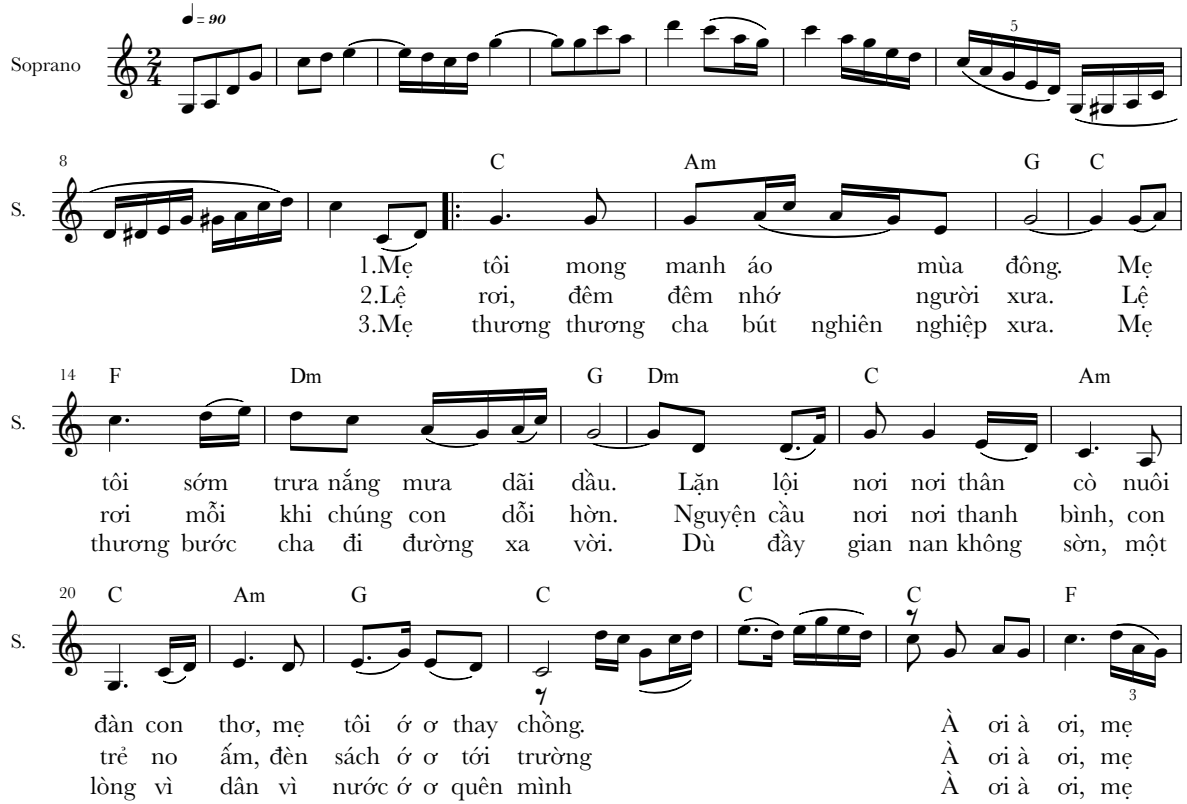

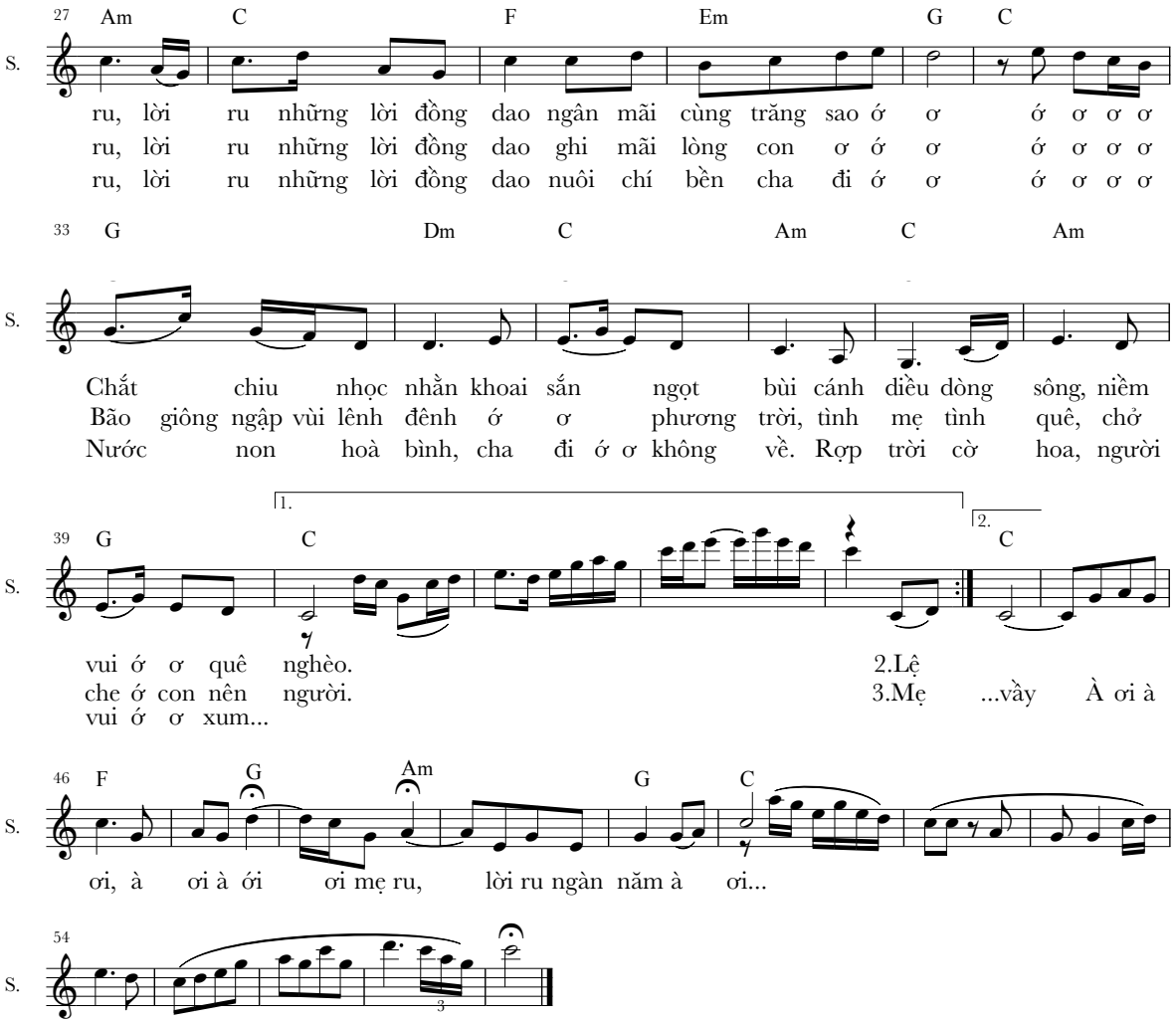
27 Am C F Em G C
S.
ru, lời ru những lời đồng dao ngân mãi cùng trăng sao ớ ơ ớ ơ ơ ơ
ru, lời ru những lời đồng dao ghi mãi lòng con ơ ớ ơ ớ ơ ơ ơ
ru, lời ru những lời đồng dao nuôi chí bền cha đi ớ ơ ớ ơ ơ ơ
33 G Dm C Am C Am
S.
Chắt chiu nhọc nhằn khoai sắn ngọt bùi cánh diều dòng sông, niềm
Bão giông ngập vùi lênh đênh ớ ơ phương trời, tình mẹ tình quê, chở
Nước non hoà bình, cha đi ớ ơ không về. Rợp trời cờ hoa, người
1. 2.
39 G C C
S.
vui ớ ơ quê nghèo.
che ớ con nên người.
vui ớ ơ xum...
2.Lệ
3.Mẹ ...vầy À ơi à
46 F G Am G C
S.
ơi, à ơi à ới ơi mẹ ru, lời ru ngàn năm à ơi...
54
S.
3

Đêm nhớ bóng cha

Nén hương kính dâng Cha - liệt sỹ Nguyễn Văn Chất hy sinh năm 1952, người mà tôi chưa từng gặp mặt, chỉ biết về qua những lời kể của Mẹ. Kỷ niệm ngày chuyển mộ Cha từ nghĩa trang liệt sỹ Thanh Hoá về quê nhà Hưng Yên năm 1998.

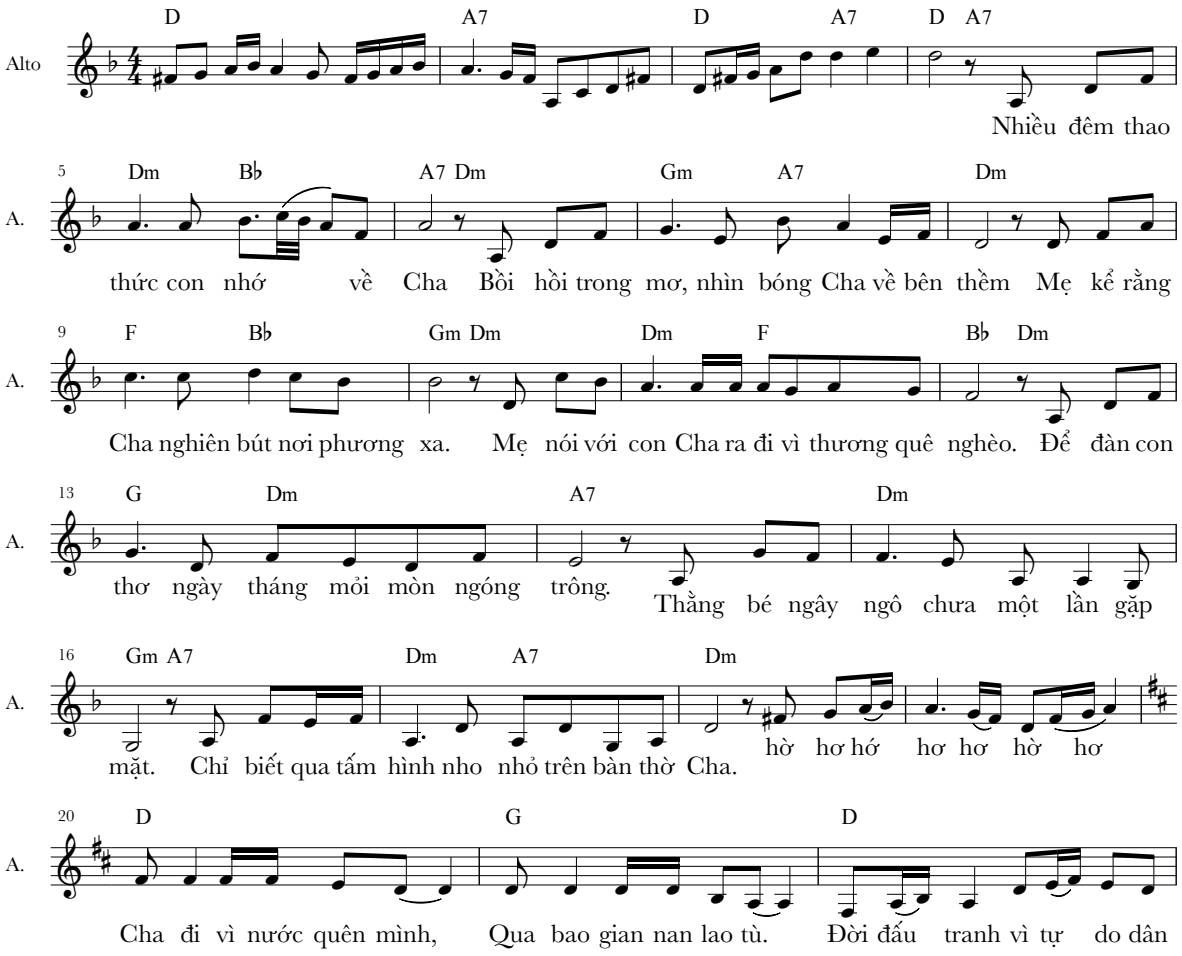

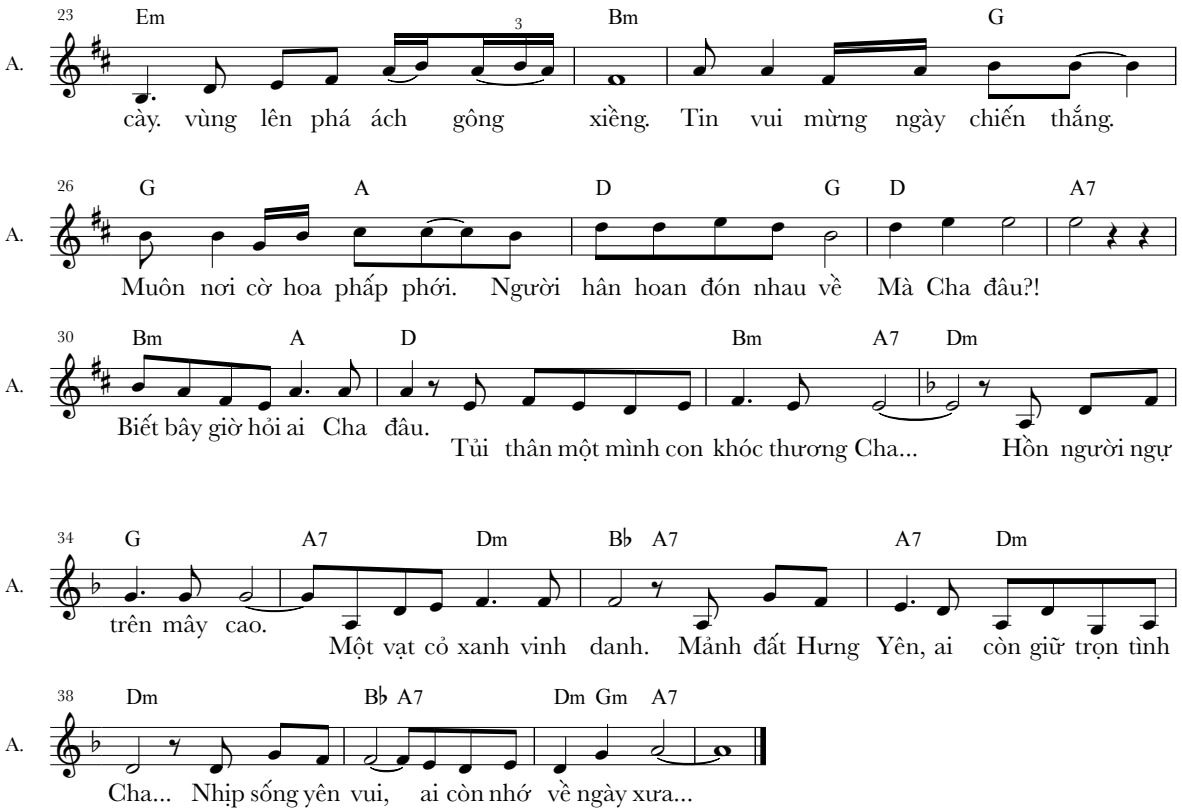
23
Em
Bm
G
A.
cày. vùng lên phá ách gông xiềng. Tin vui mừng ngày chiến thắng.
26
G
A
D
G
D
A7
A.
Muôn nơi cờ hoa phấp phới. Người hân hoan đón nhau về Mà Cha đâu?!
30
Bm
A
D
Bm
A7
Dm
A.
Biết bây giờ hỏi ai Cha đâu.
Tủi thân một mình con khóc thương Cha... Hồn người ngự
34
G
A7
Dm
B♭
A7
A7
Dm
A.
trên mây cao.
Một vạt cỏ xanh vinh danh. Mảnh đất Hưng Yên, ai còn giữ trọn tình
38
Dm
B♭
A7
Dm
Gm
A7
A.
Cha... Nhịp sống yên vui, ai còn nhớ về ngày xưa...

Xa rồi kỷ niệm

Ca khúc với chất điệu Blues phiêu lãng được tác giả viết khi cảm xúc dâng đầy ái tình bảng lảng của lứa tuổi thanh niên trước những tà áo trắng, nhân chuyến công tác tại Thái Bình năm 1966.

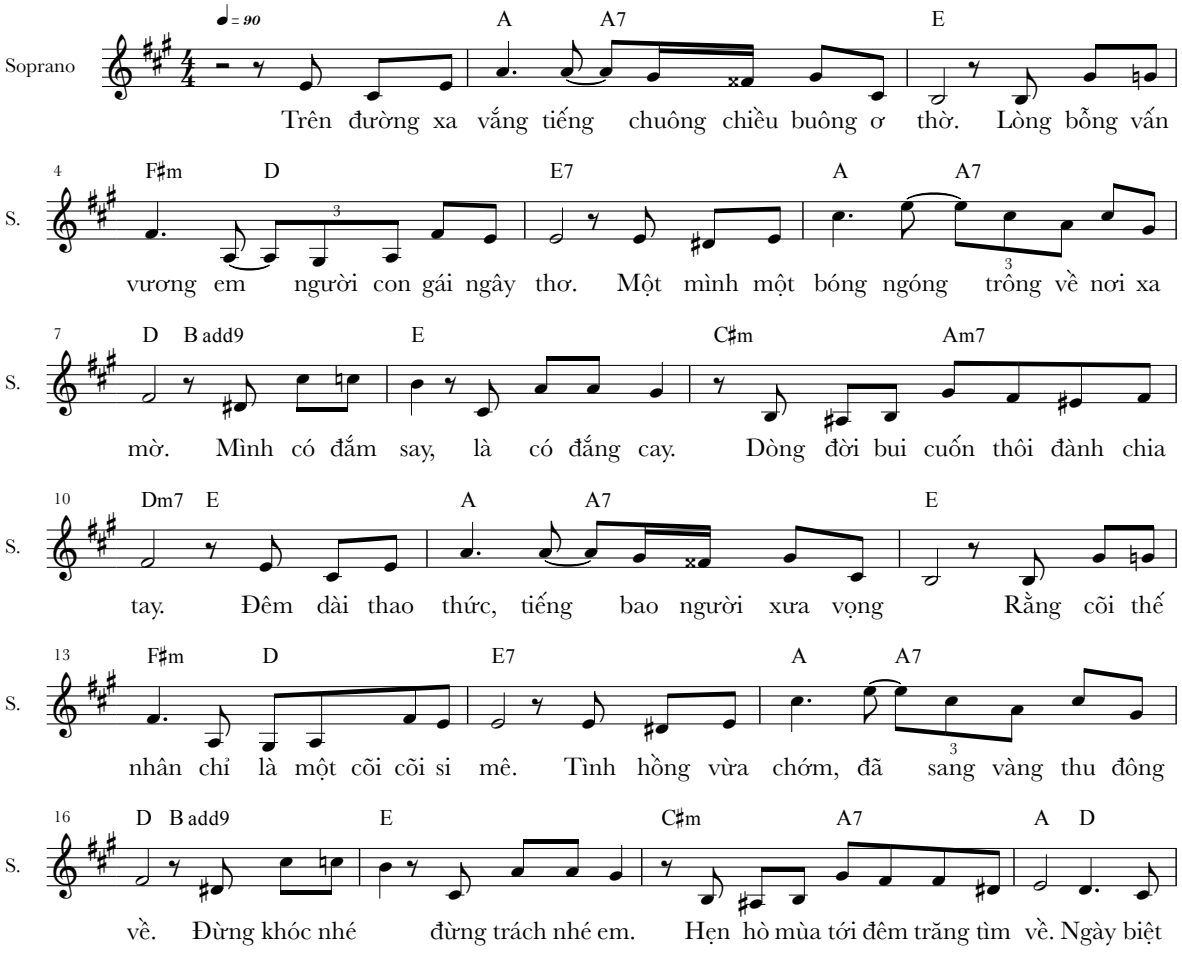

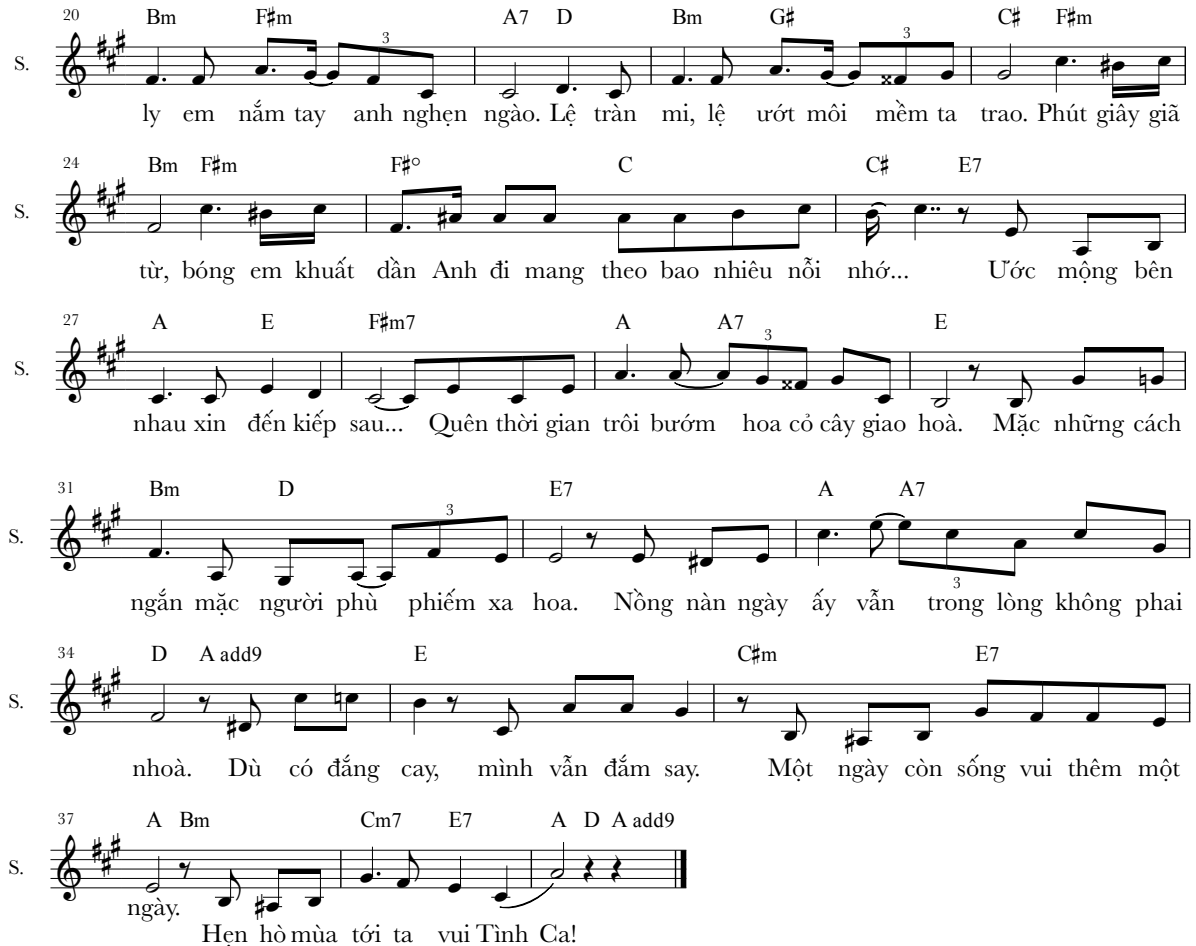
20 Bm F♯m A7 D Bm G♯ C♯ F♯m
S.
ly em nắm tay anh nghẹn ngào. Lệ tràn mi, lệ ướt môi mềm ta trao. Phút giây giã
24 Bm F♯m F♯° C C♯ E7
S.
từ, bóng em khuất dần Anh đi mang theo bao nhiêu nỗi nhớ... Ước mộng bên
27 A E F♯m7 A A7 E
S.
nhau xin đến kiếp sau... Quên thời gian trôi bướm hoa cỏ cây giao hoà. Mặc những cách
31 Bm D E7 A A7
S.
ngắn mặc người phù phiếm xa hoa. Nồng nàn ngày ấy vẫn trong lòng không phai
34 D A add9 E C♯m E7
S.
nhoà. Dù có đắng cay, mình vẫn đắm say. Một ngày còn sống vui thêm một
37 A Bm Cm7 E7 A D A add9
S.
ngày.
Hẹn hò mùa tới ta vui Tình Ca!

Vô vọng

Một chiều thu 1967, tác giả ngồi đọc "Điêu tàn" của Chế Lan Viên cạnh cửa sổ gác mái ở Bạch mai, bất giác nhìn xuống và thấy những tà áo dài sinh viên Bách Khoa tan học về. Lòng chợt đồng cảm cùng bài "Xuân" trong tập "Điêu tàn", về những hoài bão xa lắc của thân phận kiếp người, từ đó đã viết ra ca khúc nhỏ nhắn này.

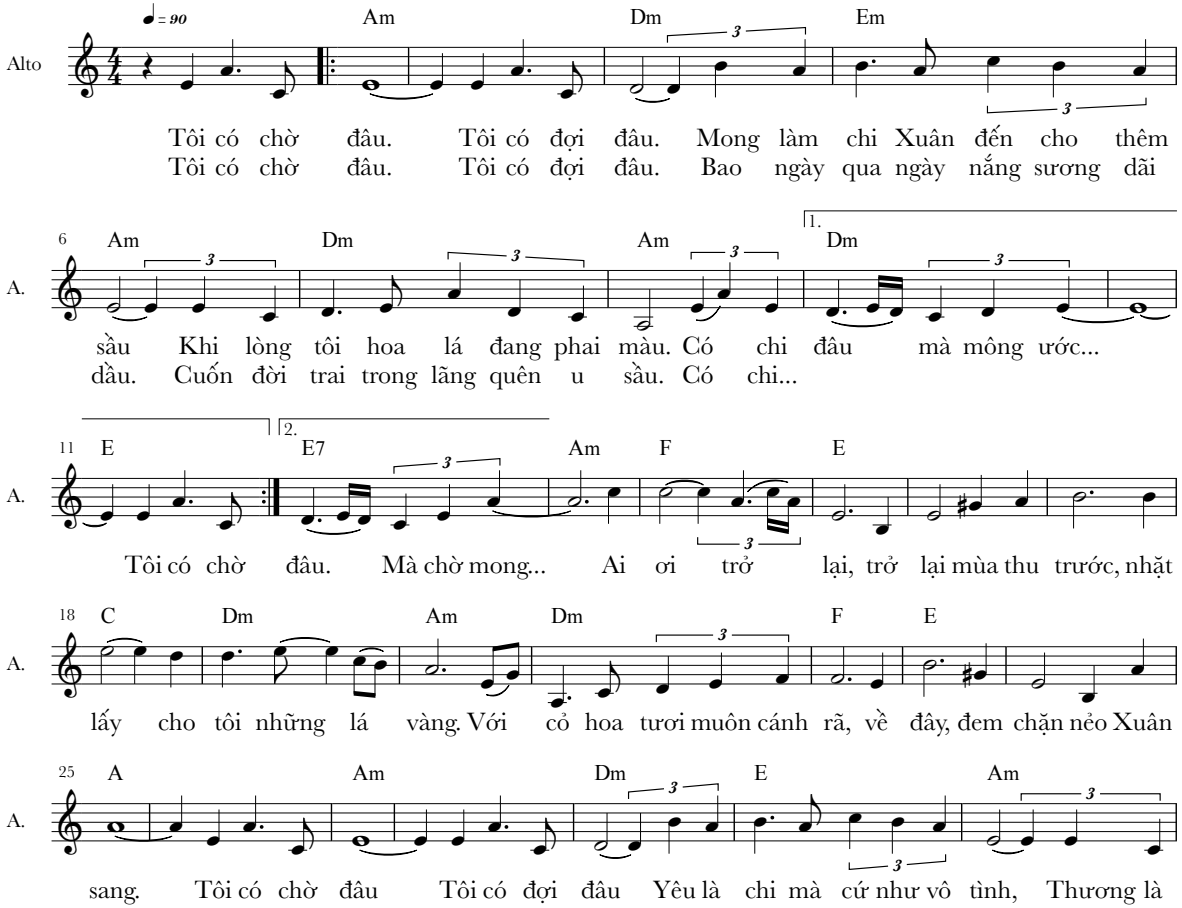

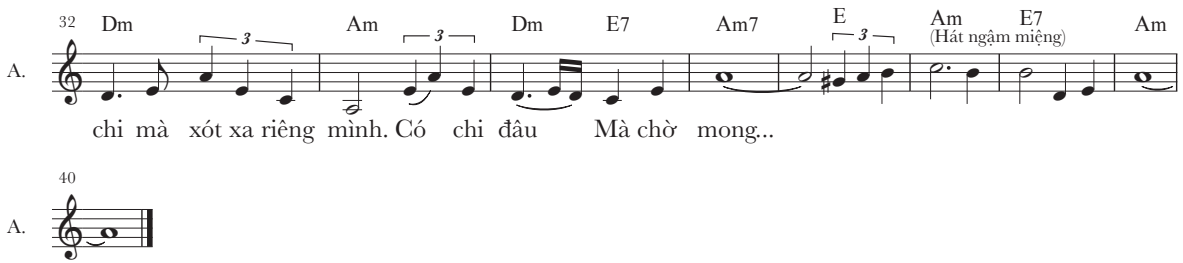
32
Dm
Am
Dm
E7
Am7
E
Am
(Hát ngậm miệng)
E7
Am
A.
chi mà xót xa riêng mình. Có chi đâu Mà chờ mong...
40
A.

Tình thầm trao em

Năm 1965 tác giả phải lòng một thiếu nữ xinh đẹp, con nhà quyền quý gần nhà. Lưỡng lự mãi rồi cũng đánh bạo tìm đến nhà nàng. Ngờ đâu khi cửa vừa hé thì một con béc-giê hung dữ chồm ra, khiến tác giả bỏ chạy bán xới. Và đó cũng là lần cuối được gặp người trong mộng. Tôi viết "Tình thầm trao em" trước khi lên đường du học 1968 để kỷ niệm tình thầm đơn phương này.

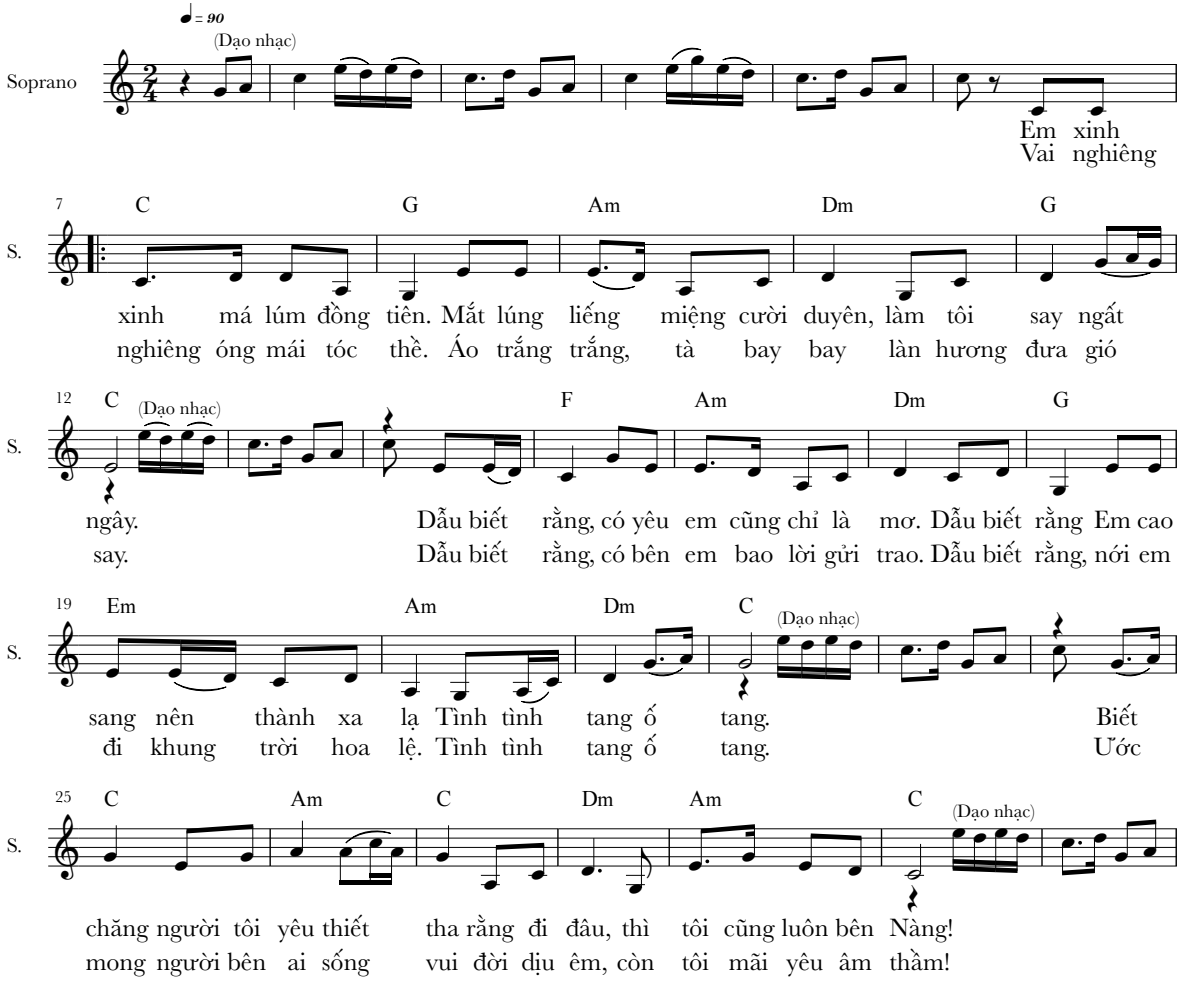

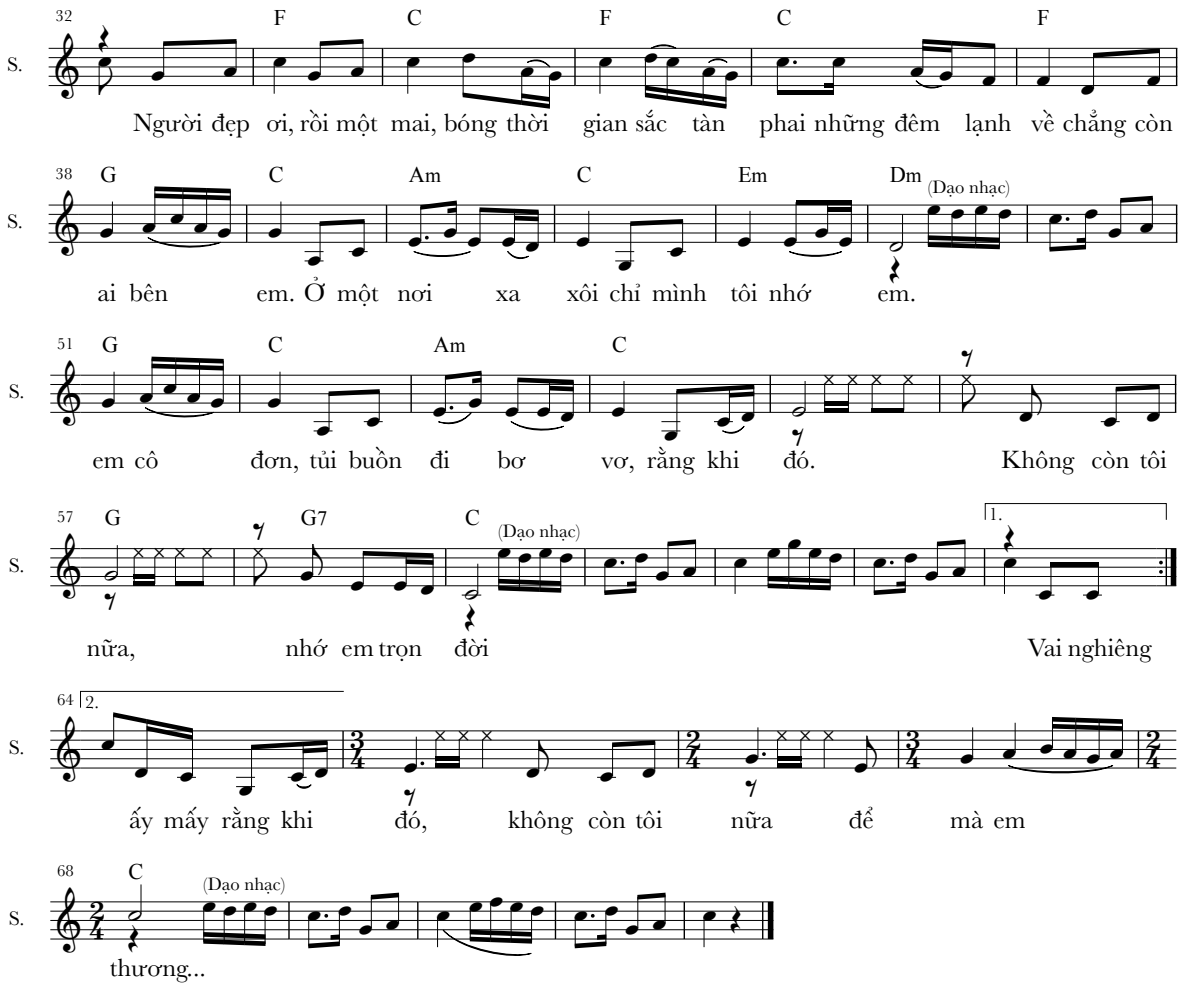
32 F C F C F
S.
Người đẹp ơi, rồi một mai, bóng thời gian sắc tàn phai những đêm lạnh về chẳng còn
38 G C Am C Em Dm (Dạo nhạc)
S.
ai bên em. Ở một nơi xa xôi chỉ mình tôi nhớ em.
51 G C Am C
S.
em cô đơn, tủi buồn đi bơ vơ, rằng khi đó. Không còn tôi
57 G G7 C (Dạo nhạc) 1.
S.
nữa, nhớ em trọn đời Vai nghiêng
64 2.
S.
ấy mấy rằng khi đó, không còn tôi nữa để mà em
68 C (Dạo nhạc)
S.
thương...

Cô hái mơ

Mẹ kể sinh thời Cha rất thích bài "Cô hái mơ" của nhà thơ Nguyễn Bính, nên trong một đêm đông giá lạnh khi du học ở trời Âu năm 1970, tôi đã phổ nhạc bài thơ rất nổi tiếng này, trong nỗi nhớ về Ông.

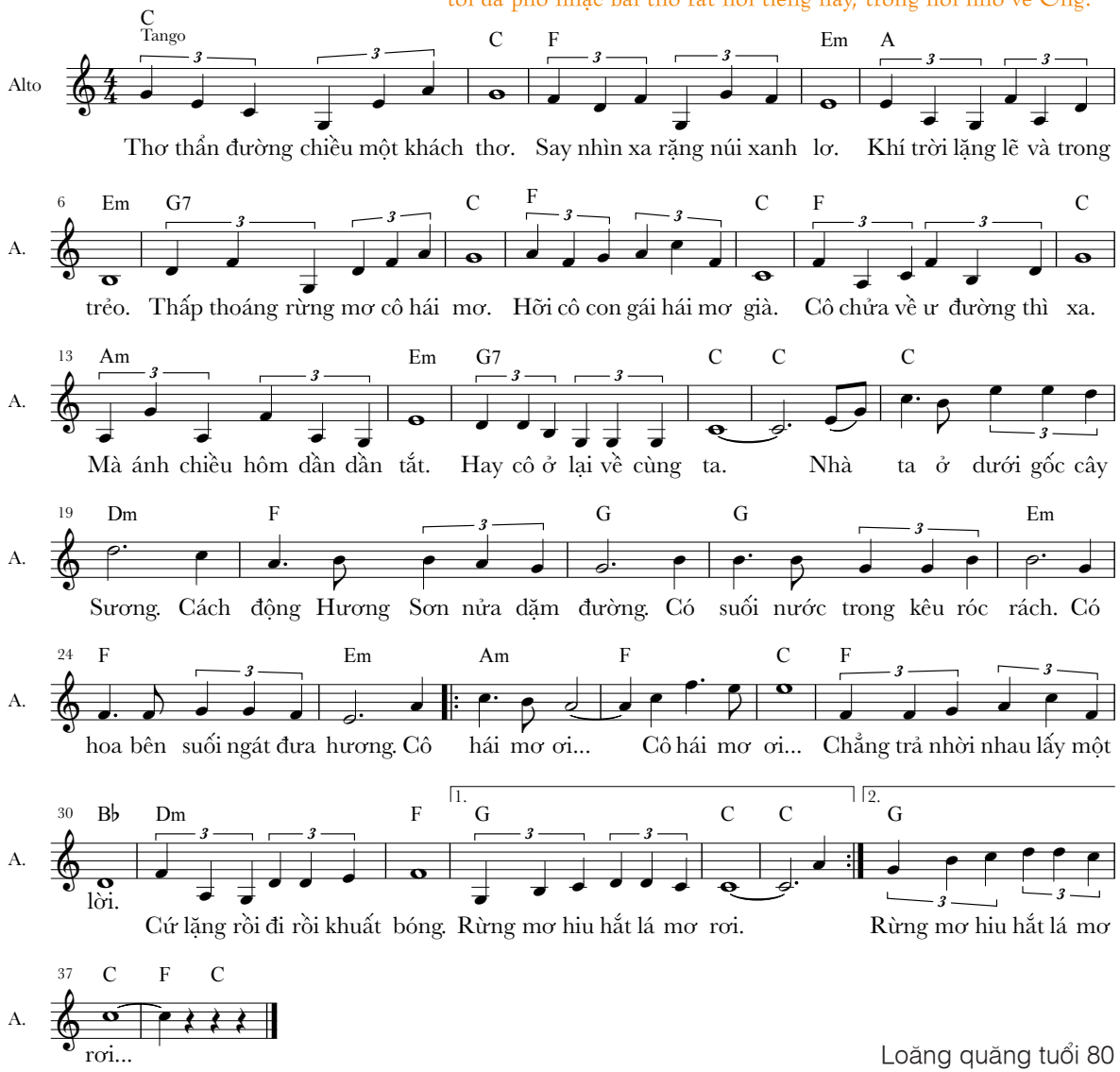

Vỉa hè đêm Hà Nội

Năm 1972, giữa lúc B52 Mỹ rải thảm ác liệt Hà Nội, lũ du học sinh nước ngoài khi đó đều mong ngóng và hướng về quê nhà. Tác giả viết ca khúc này từ Sofia trong nỗi nhớ da diết về Hà Nội thân thương và lầm than, nơi có những ngõ vắng dưới đèn mờ hiu hắt, những đôi mắt xưa bên hồ, có lời mẹ ru và những tiếng rao đêm ám ảnh…

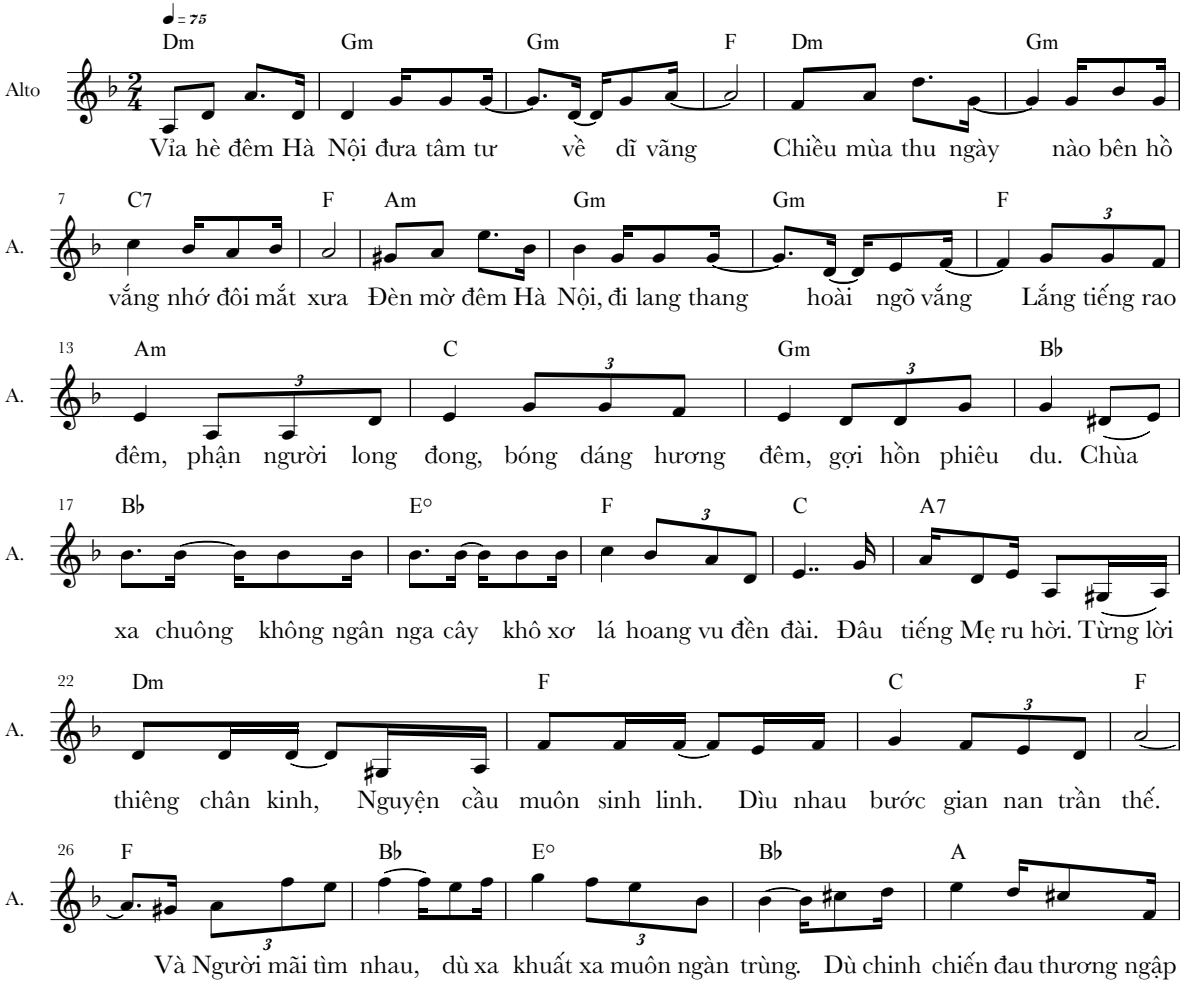

31 Dm Gm C Am C F

A.

tràn. Dù năm tháng phôi phai hẹn thề... Nhấp chén men say, quên nỗi tháng ngày. Buồn vui bạn

37 A7 A7 Dm Dm A7 A7 Dm E♭

A.

bè, trong ánh trăng khuya. Vỉa hè đêm Hà Nội, nẻo đường xa tìm về, theo gió

46 Dm

A.

mây...

Chiếc hôn đầu

Tác giả ngẫu hứng sáng tác ca khúc nhỏ này nhân một ngày lang thang các hiệu sách ở Bulgaria năm 1974, với một ý thơ (không nhớ tên tác giả) vụt hiện trong đầu - "Hai đôi môi trong trắng, gặp nhau gọi là hôn…"

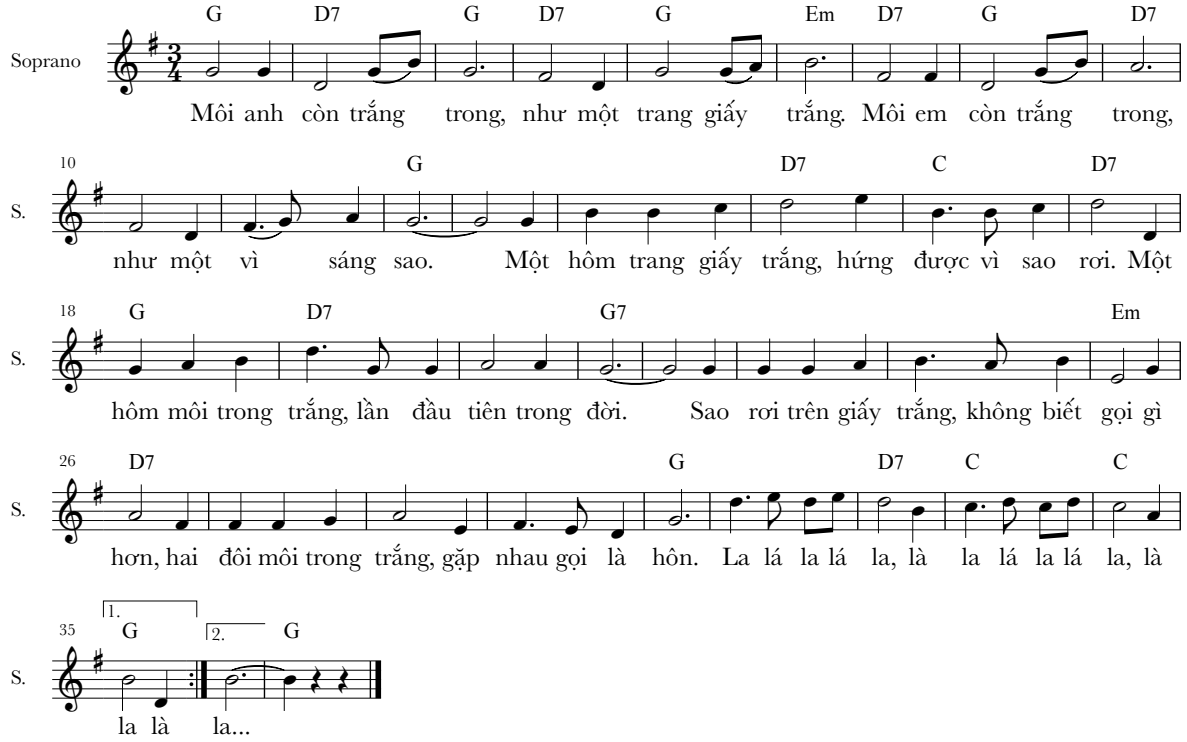

Xin đừng quên

Tác giả viết tặng bạn bè và tất cả những ai đã từng có một quãng đời tuổi trẻ tuyệt đẹp ở Bulgaria - đất nước của hoa hồng, của núi Vitosa và các tháp chuông nhà thờ quyến rũ, nhân một ngày hội khoá của các lưu học sinh cũ.

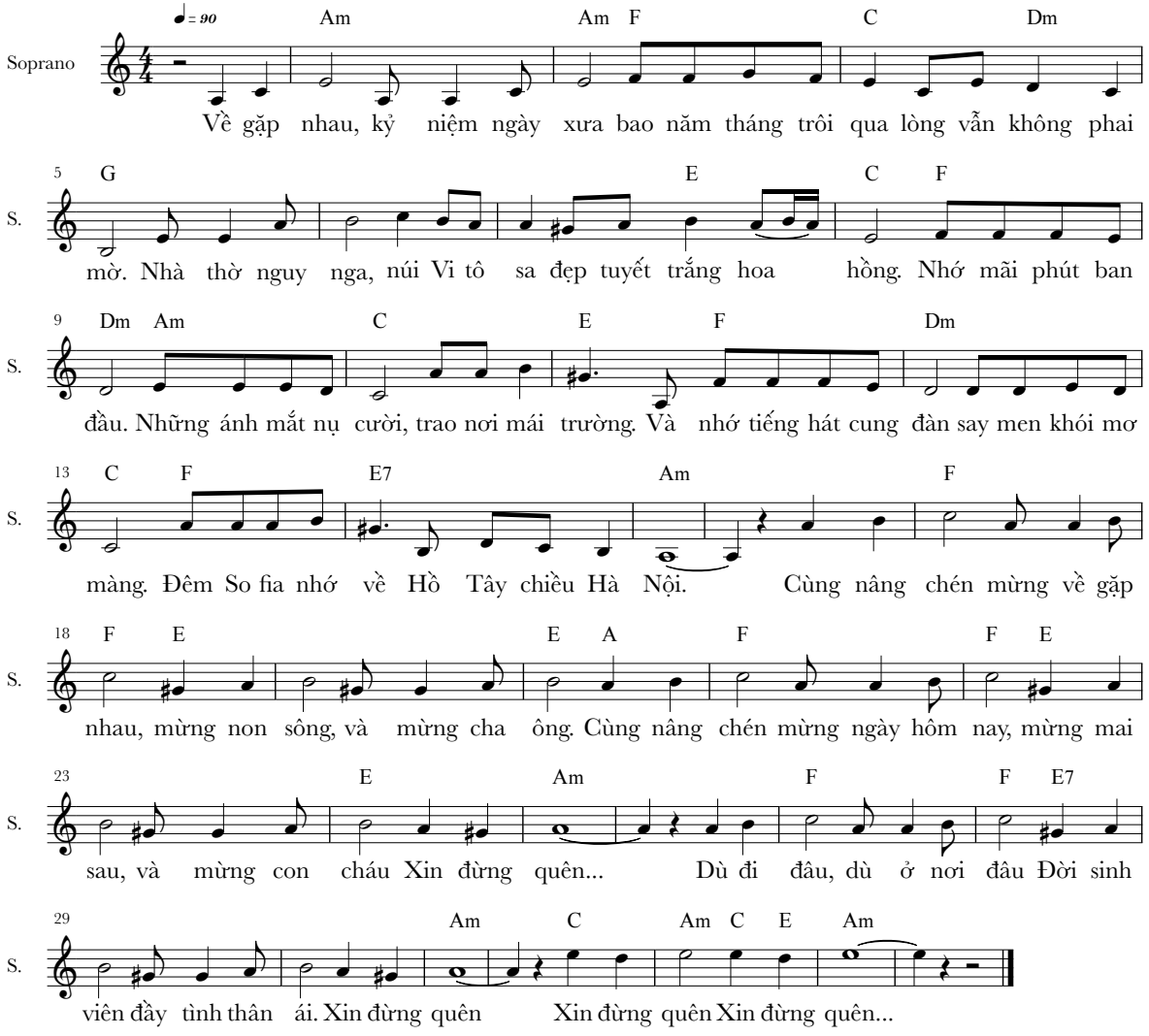

Tinh Vân Ca

Tác giả sáng tác năm 2001, bài hát thấm đẫm văn hoá công ty Tinh vân và đã trở thành "Quốc ca" chính thức của Tinhvan Group, hàng trăm lần được trình diễn và đồng ca tại các sự kiện lớn nhỏ của Công ty.

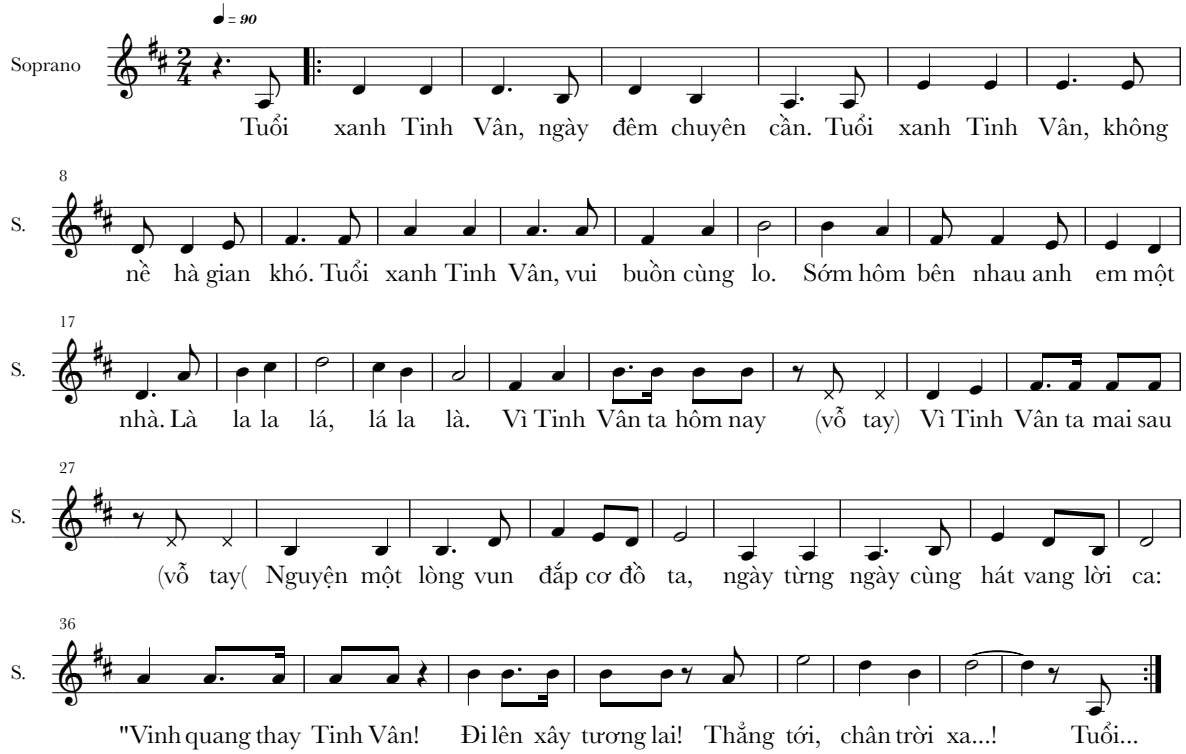

Bờ biển Việt Nam

Tác giả đã phổ nhạc bài thơ rất độc đáo của ông bạn thân Văn Hưng, và "Bờ biển Việt Nam" đã trở thành một bản hùng ca rất đẹp, được nghệ sĩ nhân dân Quang Thọ trình diễn nhiều lần và thu âm chính thức. Nhà thơ Văn Hưng cũng đã lặng lẽ ra đi trong những ngày tháng Covid-19 2022.

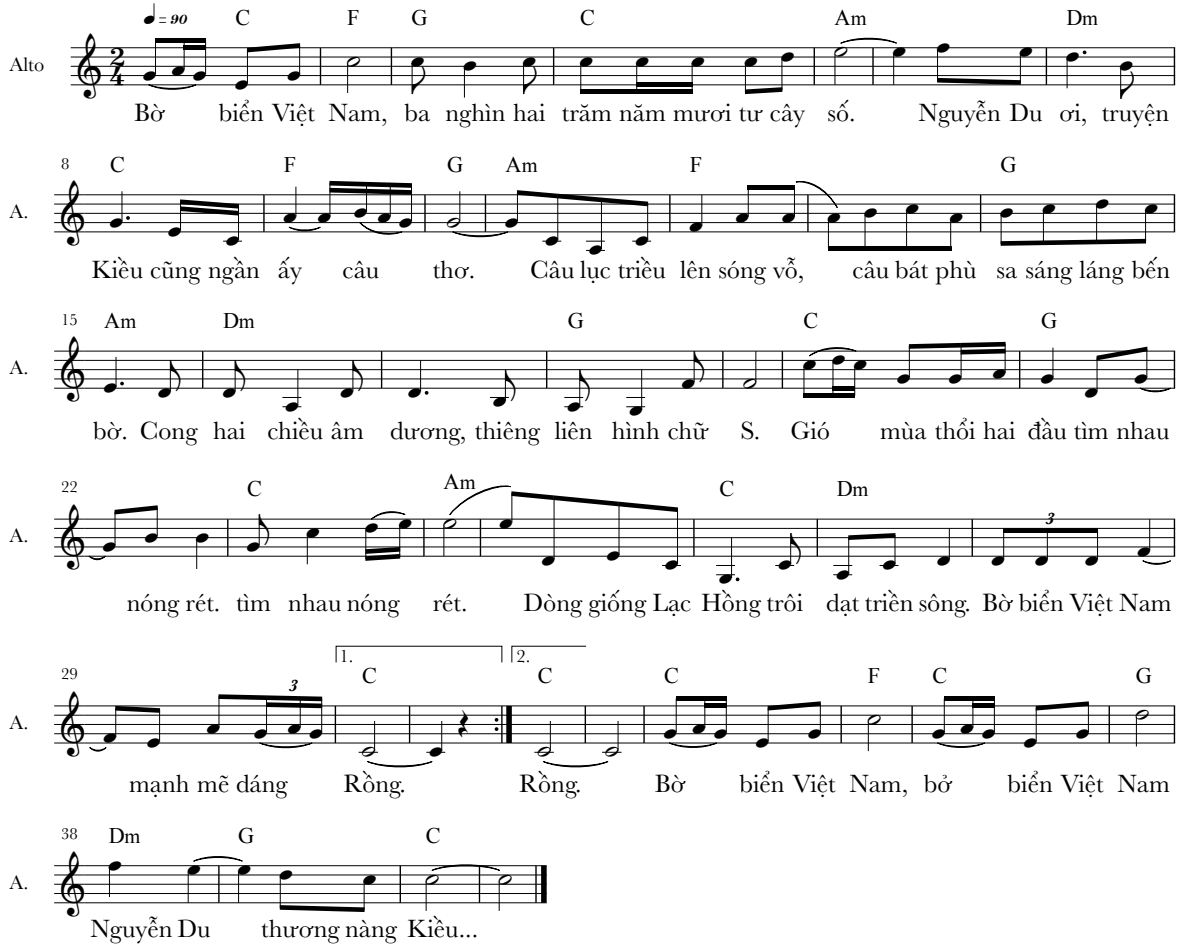

Nguyện cầu cho em

Một chiều mùa hè, sau cơn mưa rào bất chợt, ngồi ở ghế đá Hồ Tây ngay trước cửa quán cafe nổi tiếng của ông bạn Lộc Vàng, nhìn đôi bạn trẻ ở ghế đá bên cạnh đang hôn nhau say đắm, tác giả đã cảm xúc và viết nên ca khúc này.

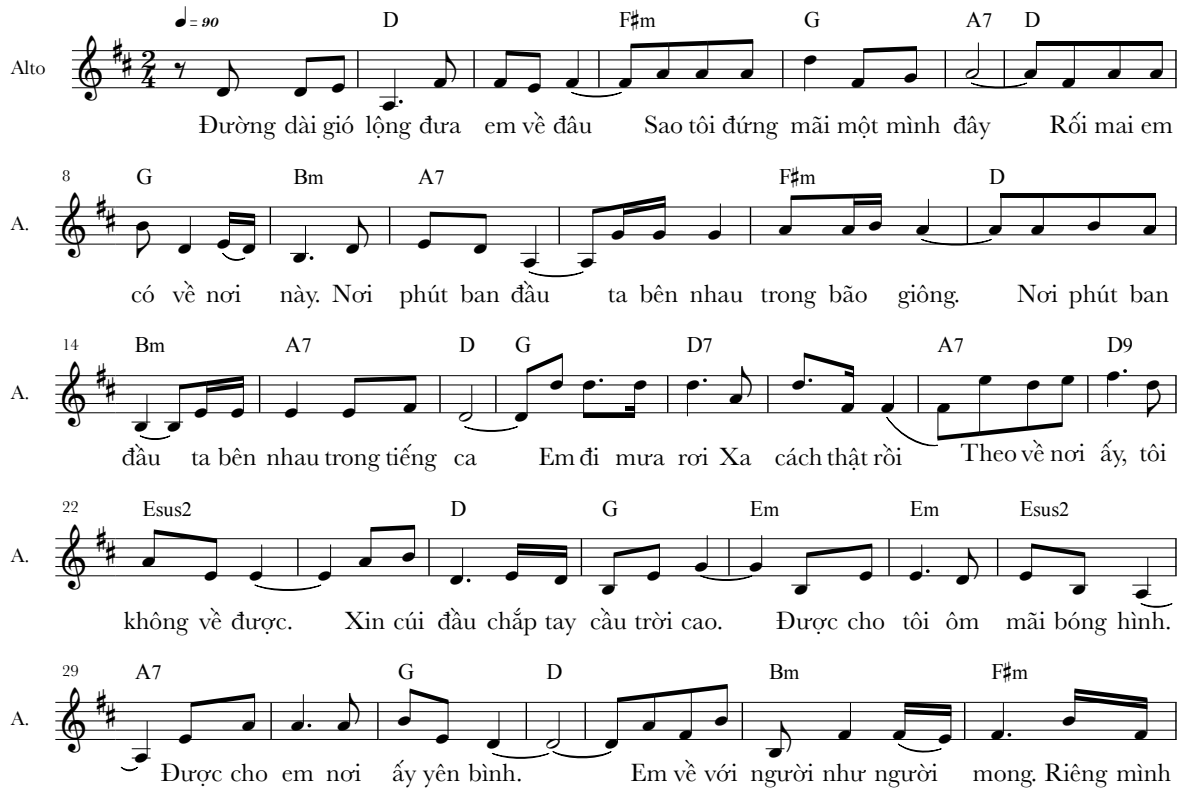

tôi đứng chờ em mãi... Ôi tha thiết, bóng em bên đời tôi. Nguyện cầu em, nơi ấy vui yên

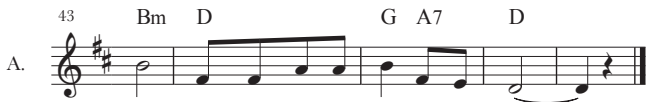

bình. Còn phận tôi vẫn thế, cô đơn hoài...

Vướng víu ca

Một bản tình ca ca ngợi nỗi buồn và sự cô đơn, tồn tại và vướng mắc nhau trong những cuộc tình khắc khoải.

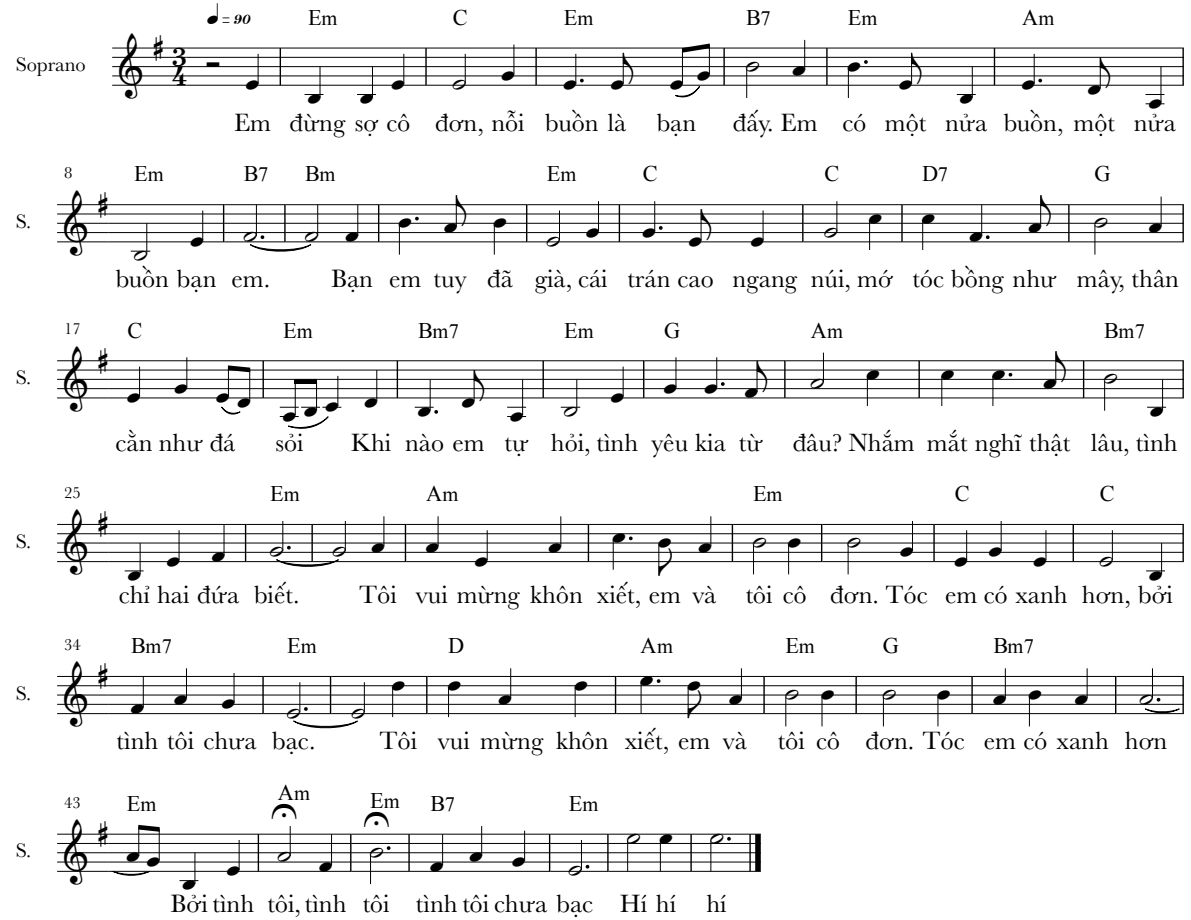

Buồn gần xa

Một tình ca nhỏ diễn tả về hai nỗi buồn, nỗi buồn gần ở xa còn nỗi buồn xa lại thật gần…

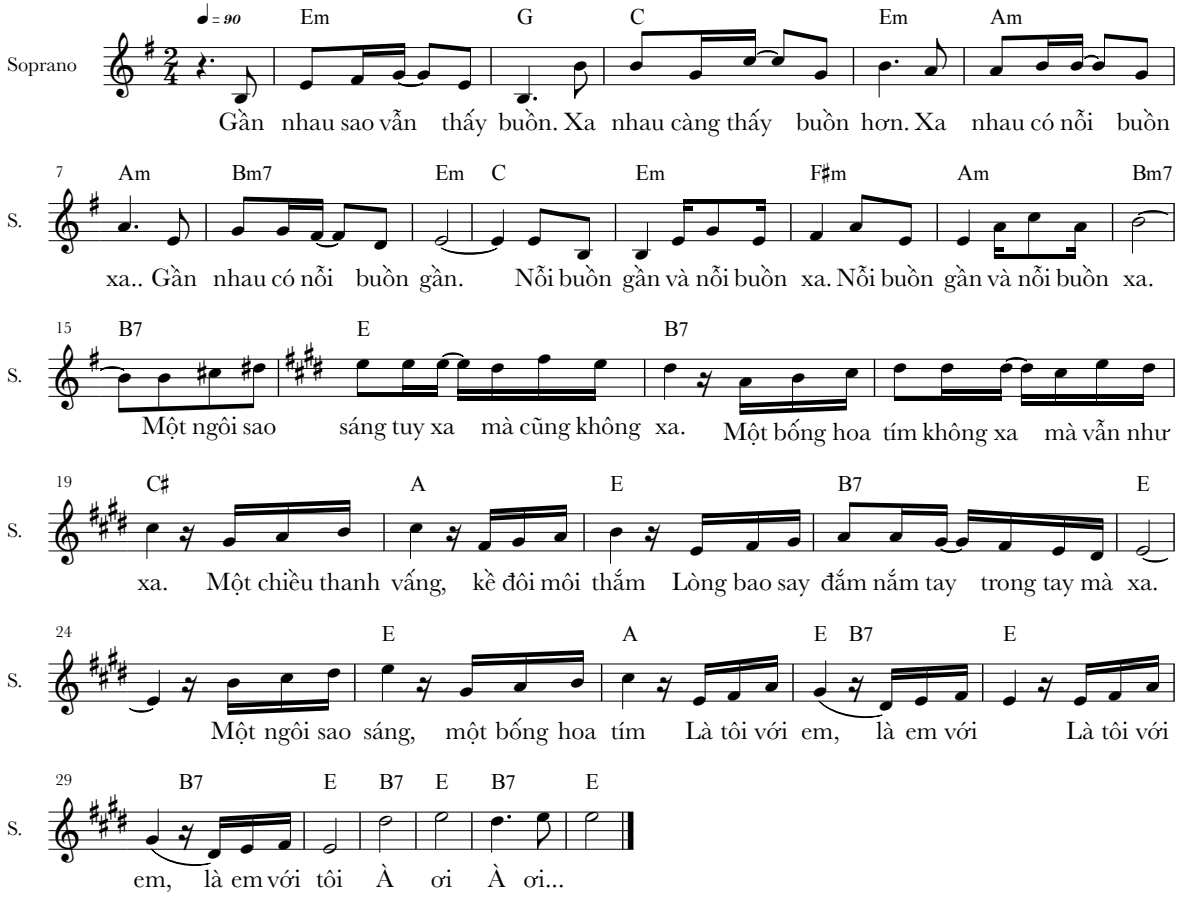

Chuyện bàn tay

Bài hát này tác giả viết riêng dành tặng người Vợ hiền thương đã cả đời chịu khó tần tảo chăm lo gia đình, Mẹ của con gái – nghệ sĩ guitar Thanh Hằng, và Bà ngoại của hai cháu Hugo - Rodgrigo.

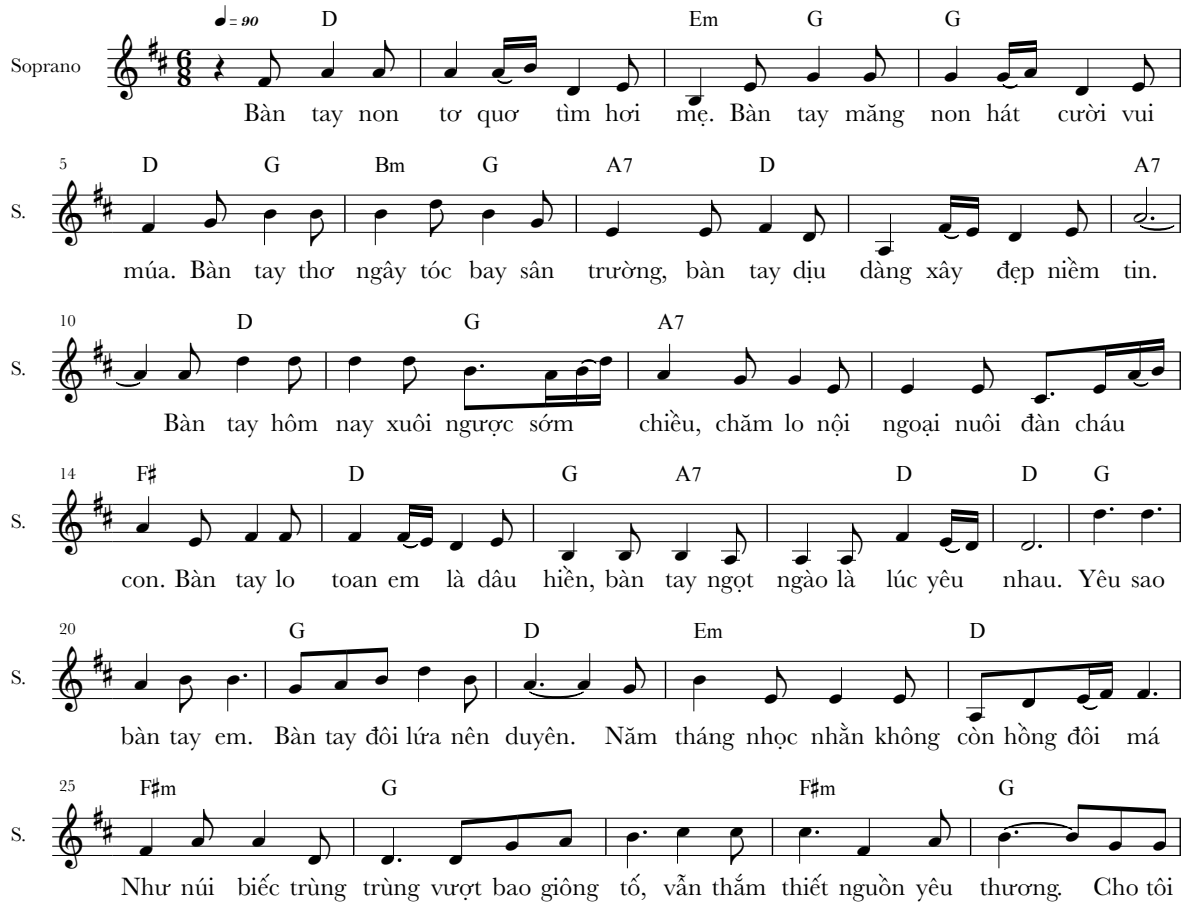

30 Bm D G A7 G F♯m A7

S. hát ngợi ca đôi tay ấm tình gia đình Cùng bao hy sinh bền lâu bên nhau Đời vui đơn sơ vì có

36 D G D

S. em trong trái tim tôi...

Tâm sự tình già

Viết để hát đồng ca trong cuộc hội khoá du học sinh Bulgaria, tổ chức ở Đà Nẵng mùa hè 2024.

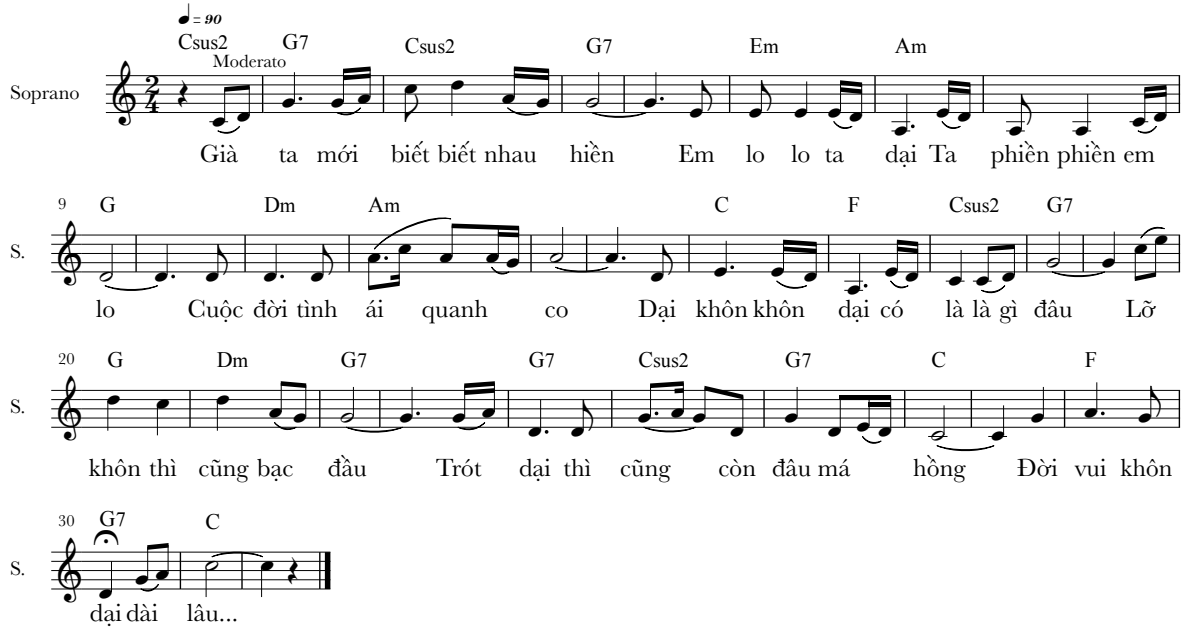

Phụng Ca

Ban đầu là một bản Dạ khúc tác giả viết cho nhạc khí, cụ thể là cello và violin. Về sau, BTC đã viết lời cho khúc Norture này, dùng chất liệu bài "Phụng Hiến" của Bùi Giáng là bài thơ mà tác giả rất yêu thích. Bản nhạc được đổi tên thành "Phụng ca", với giai điệu và ca từ gắn kết, ca ngợi vẻ đẹp của tình yêu thương, sự biết ơn Vũ trụ, vi trùng cây cỏ và nhân gian trầm mặc.

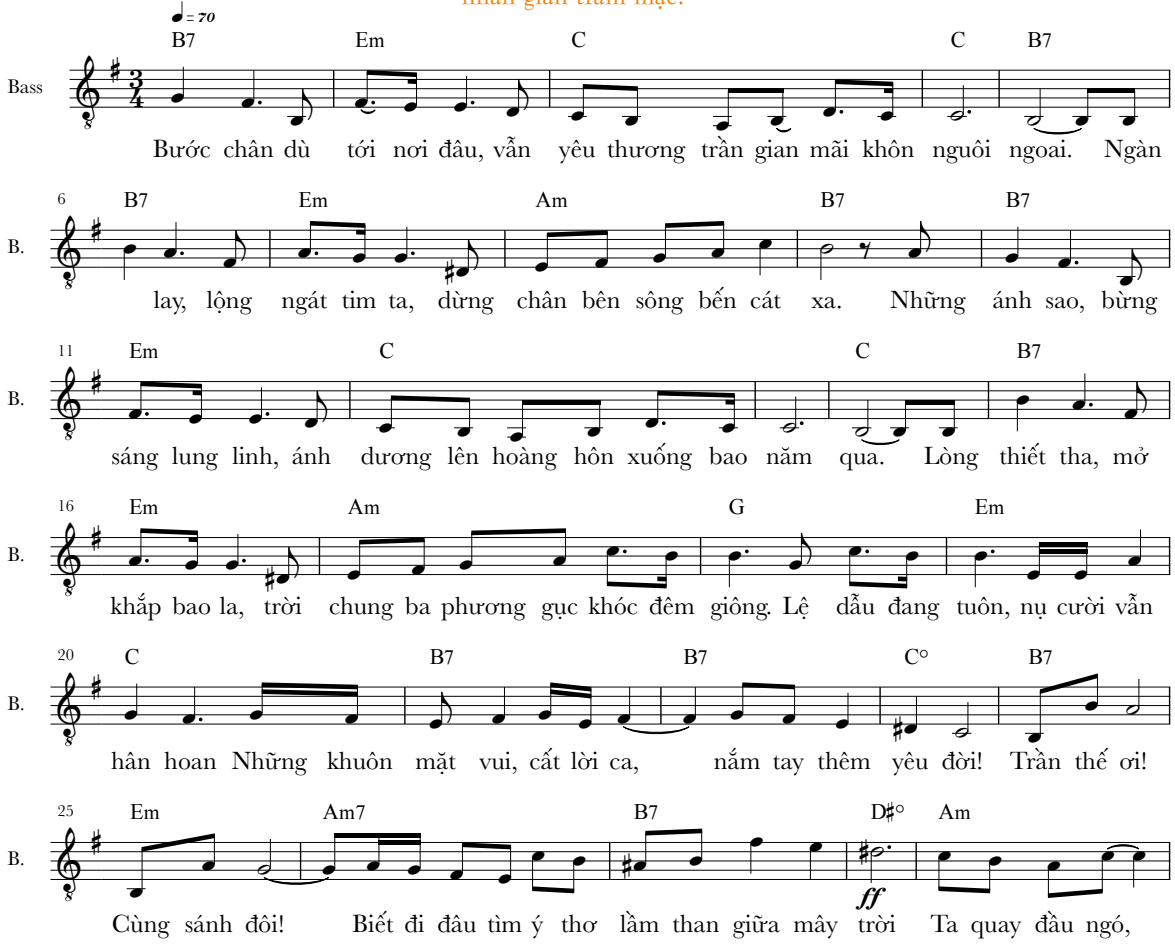

30 G Em B7 Em C

B.

khung trời lộng gió Phụng ca! Lòng ta xin một lần cuồng si yêu *ff* *p* Với tâm hồn ấy,

35 B7 D7 G G

B.

với xương thịt Nguyện yêu mãi người, Trần gian ơi cho tôi, nâng cánh hoa rơi

39 Am C B7 C B7 Em B7

B.

Đám sâu, vi trùng! Hay bầy kiến hoang nơi cỏ dại Cũng xin được mãi xin được

44 Em B7 Em Rall B7 Em

B.

Mãi xin ân tình suốt đời! Nguyện còn một ngày một giây hơi thở, còn yêu...

Mật ngữ bốn mùa

"Mật ngữ bốn mùa" là bốn khổ thơ thất ngôn tứ tuyệt, được BTC sáng tác rải rác trong suốt bốn mùa năm 2015. Tác giả phổ nhạc cho bài thơ này khá công phu, giai điệu giàu chất dân ca pha chất hàn lâm, với các quãng rộng và hào sảng. Tiết tấu chuyển liên tục, từ Ballad (Xuân, Hạ) sang Slowrock (Thu) và Valse (Đông), và đoạn kết coda mang đậm chất thính phòng.

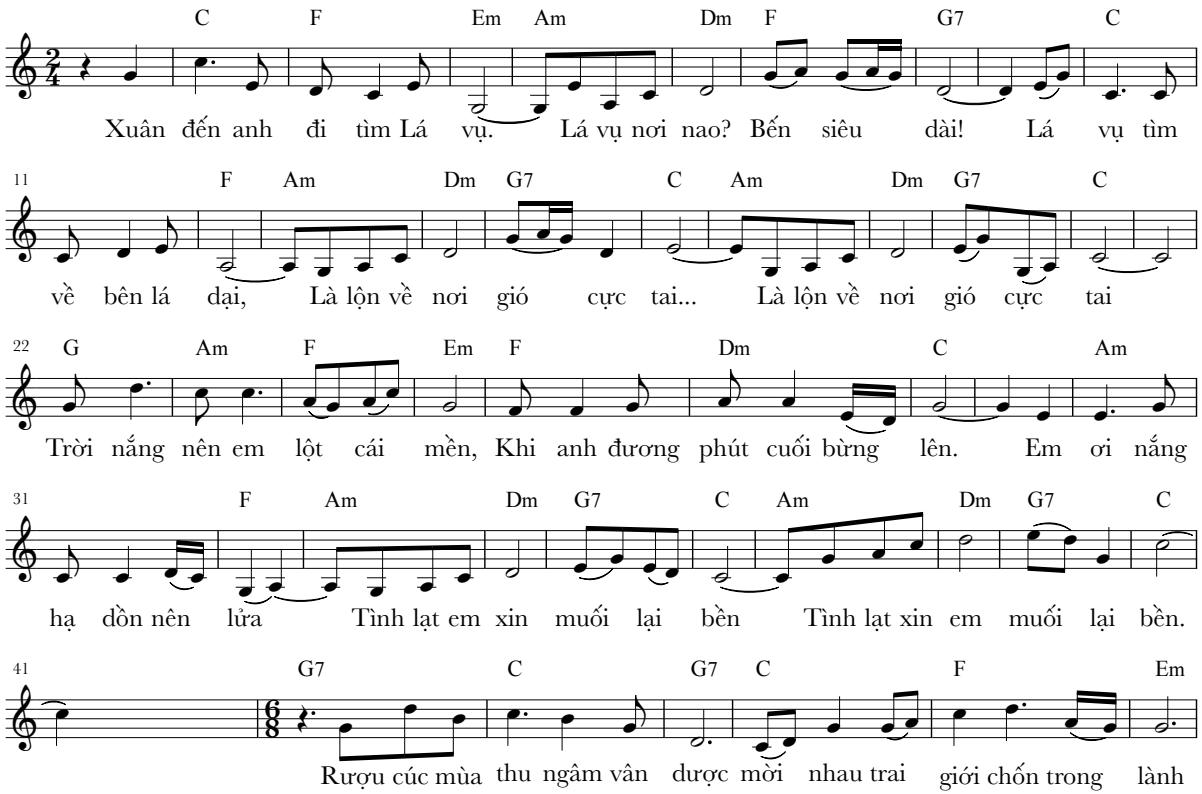

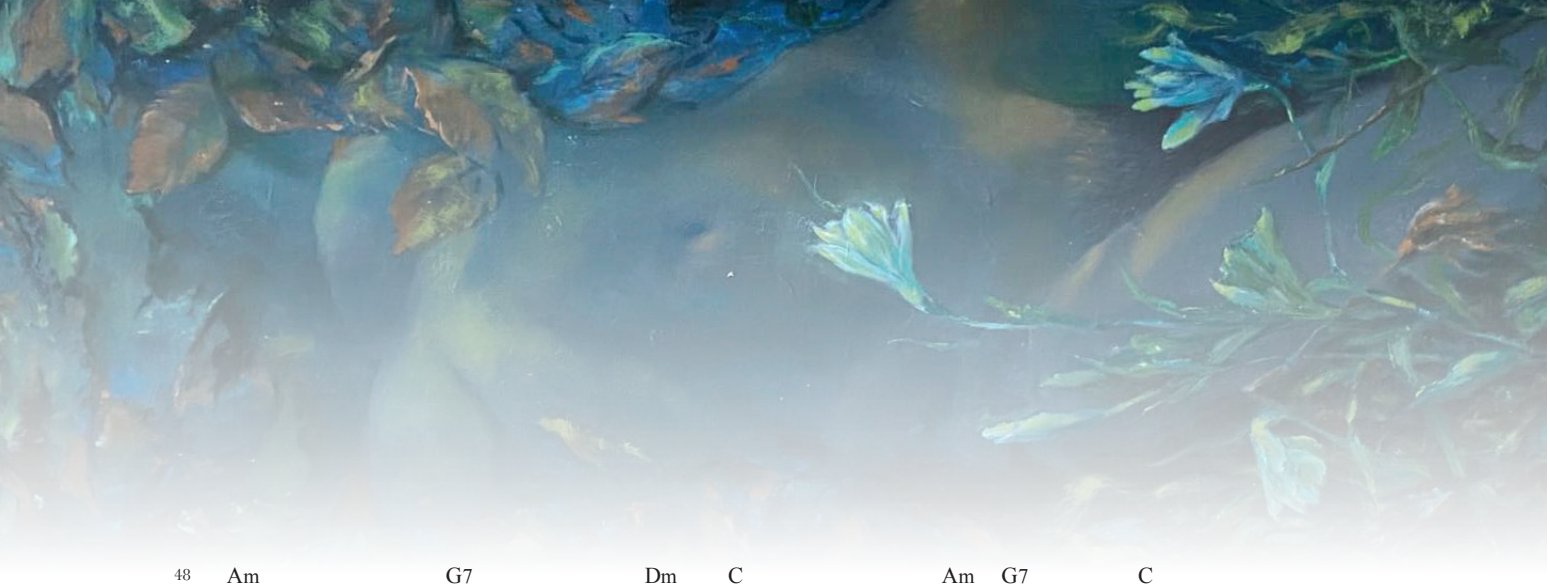

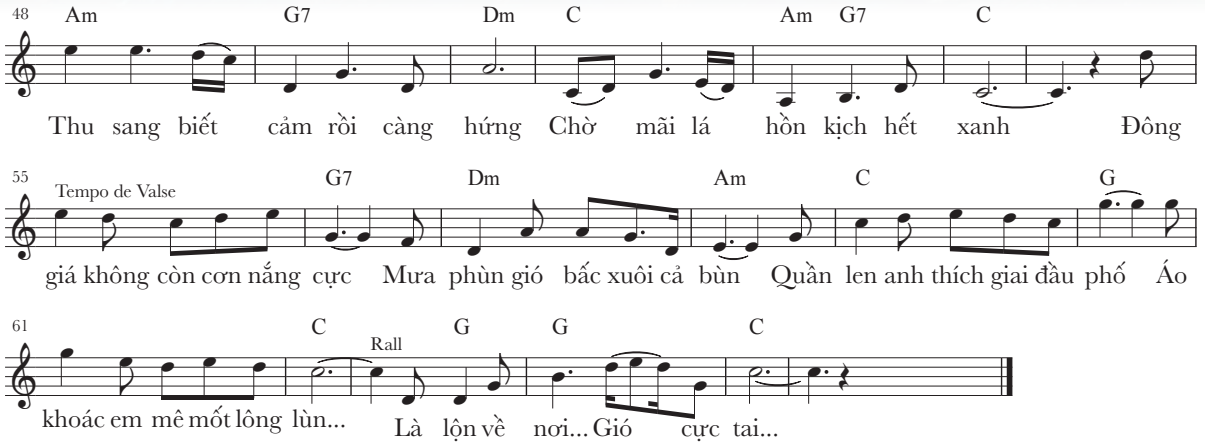
48
Am
G7
Dm
C
Am
G7
C
Thu sang biết cảm rồi càng hứng Chờ mãi lá hồn kịch hết xanh Đông
55
Tempo de Valse
G7
Dm
Am
C
G
giá không còn cơn nắng cực Mưa phùn gió bấc xuôi cả bùn Quần len anh thích giai đầu phố Áo
61
C
G
G
C
Rall
khoác em mê mốt lông lùn... Là lộn về nơi... Gió cực tai...

Cuộc đời yêu dấu

BTC viết lời cho bản nhạc nổi tiếng "You raise me up" để mừng sinh nhật sư phụ Dzuy Linh 70 tuổi vào ngày 6/6/2024.

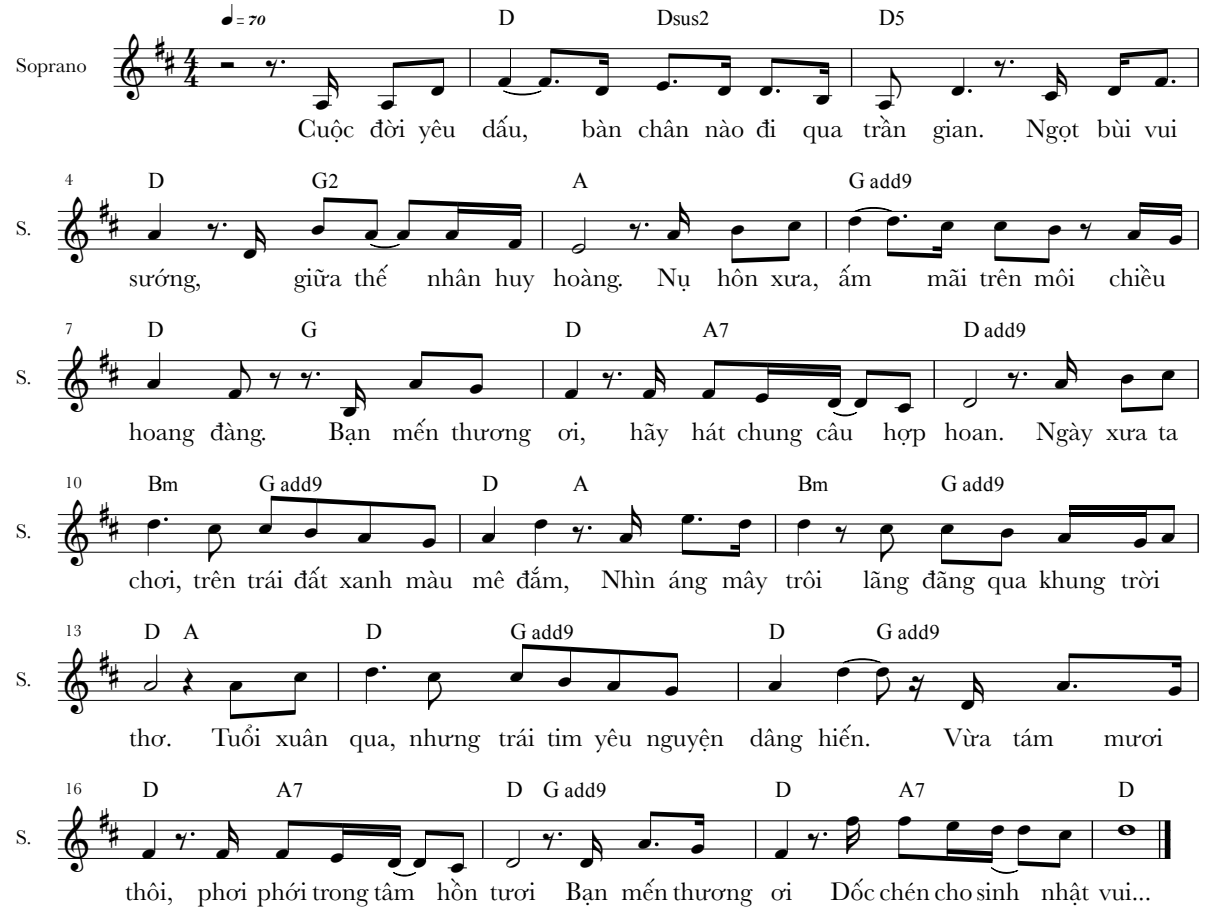

Biệt luân khúc

Mỗi lần tác giả vào Đà Nẵng thăm bà ngoại và các cháu là một lần… rách việc, bởi cả ngày được ăn no, ăn ngon, không phải lêu lổng cafe vỉa hè với đám đệ tử, cũng ko có kìm búa để sửa chữa lặt vặt. "Biệt Luân khúc" ra đời trong hoàn cảnh như vậy, là bản Reqiuem ca ngợi cái đích cuối con đường đời mà ai ai rồi cũng sẽ chạm phải… Phần lời 2 do học trò quý Tý Còi (Hoàng Việt Anh) biên soạn.

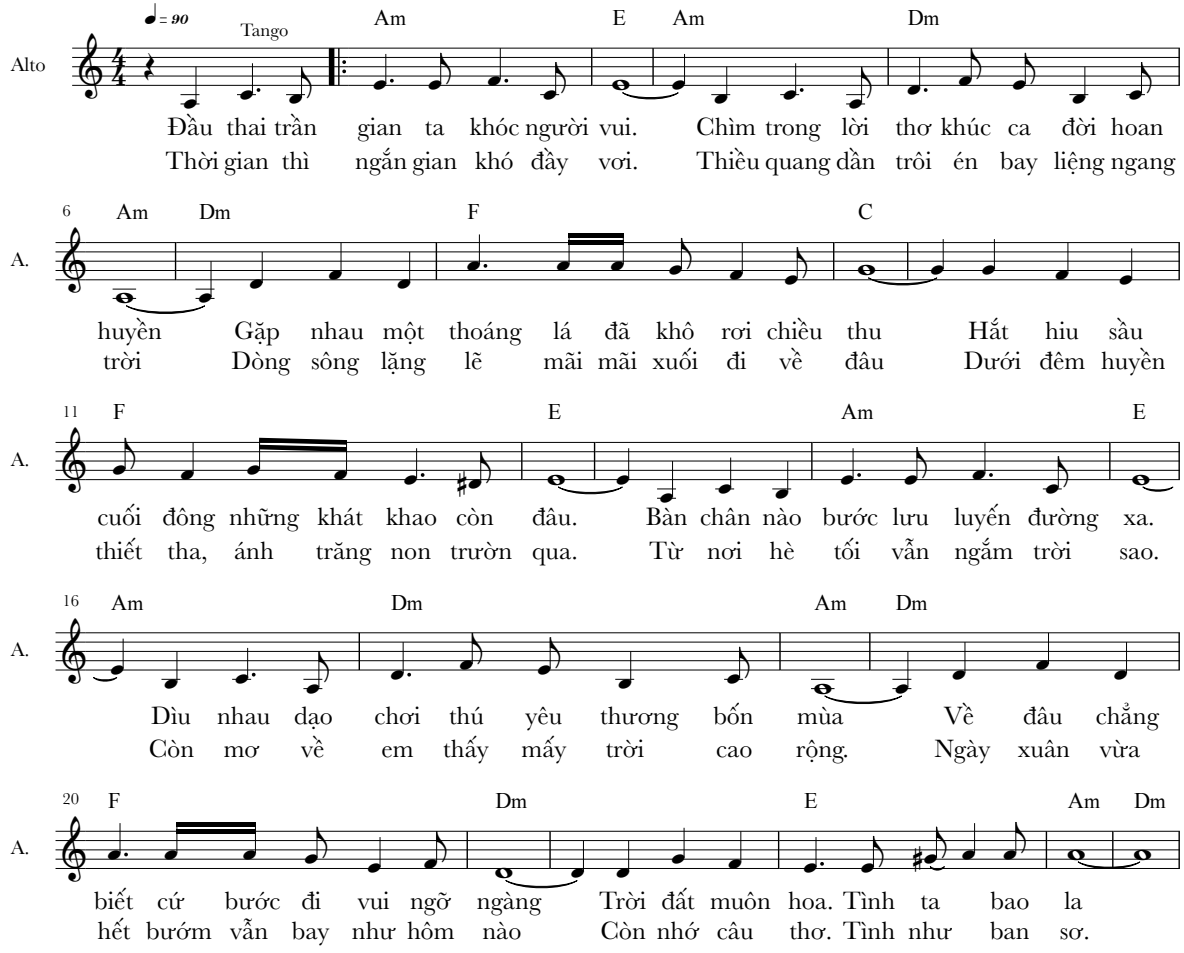

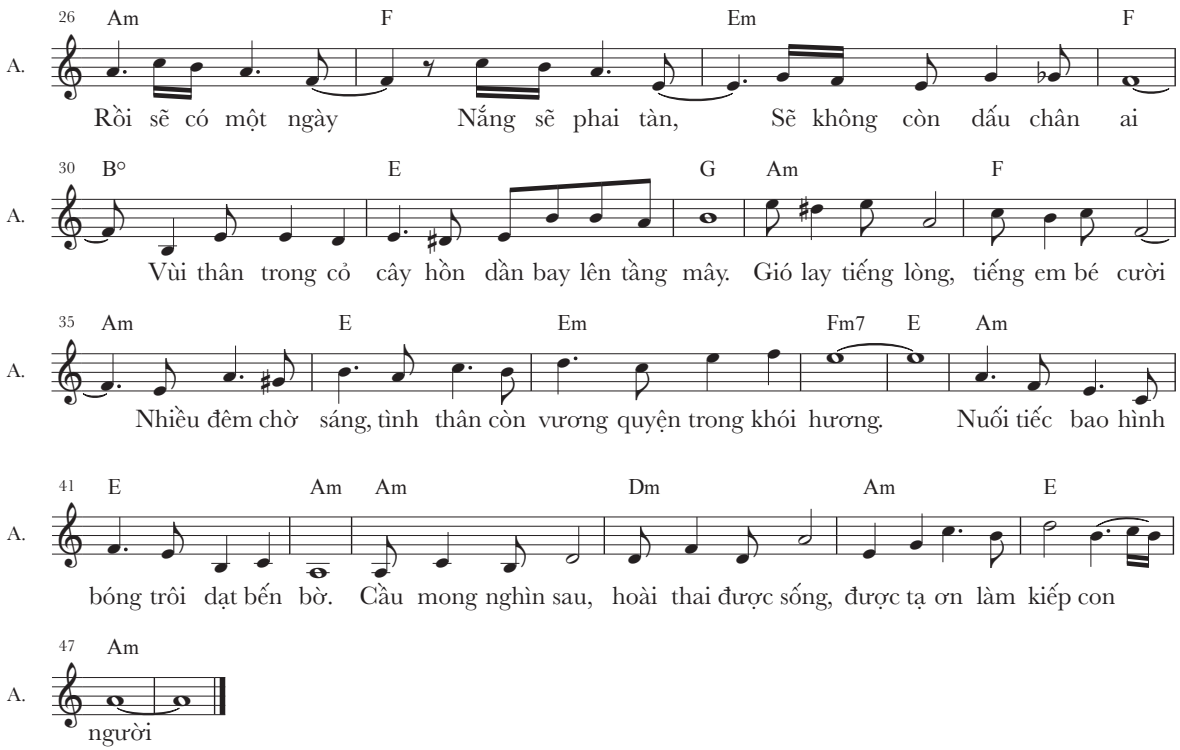
26 Am F Em F
A.
Rồi sẽ có một ngày Nắng sẽ phai tàn, Sẽ không còn dấu chân ai
30 B° E G Am F
A.
Vùi thân trong cỏ cây hồn dần bay lên tầng mây. Gió lay tiếng lòng, tiếng em bé cười
35 Am E Em Fm7 E Am
A.
Nhiều đêm chờ sáng, tình thân còn vương quyện trong khói hương. Nuối tiếc bao hình
41 E Am Am Dm Am E
A.
bóng trôi dạt bến bờ. Cầu mong nghìn sau, hoài thai được sống, được tạ ơn làm kiếp con
47 Am
A.
người

Hát mãi vu vơ

Phổ nhạc bài thơ "Phố" mà cố nhà thơ - bạn thân Lương Hùng đã yêu quý viết tặng tác giả. Đặc biệt thích những câu "phóng thơ phọt ý" của bạn Lương Hùng khi ngồi đàm đạo bia hơi bên vỉa hè Nhạc Viện: "Tài khoản kiếp sau/ Rút hết kiếp này/ Dâng em tất cả/ Bây giờ! Ngay đây!".

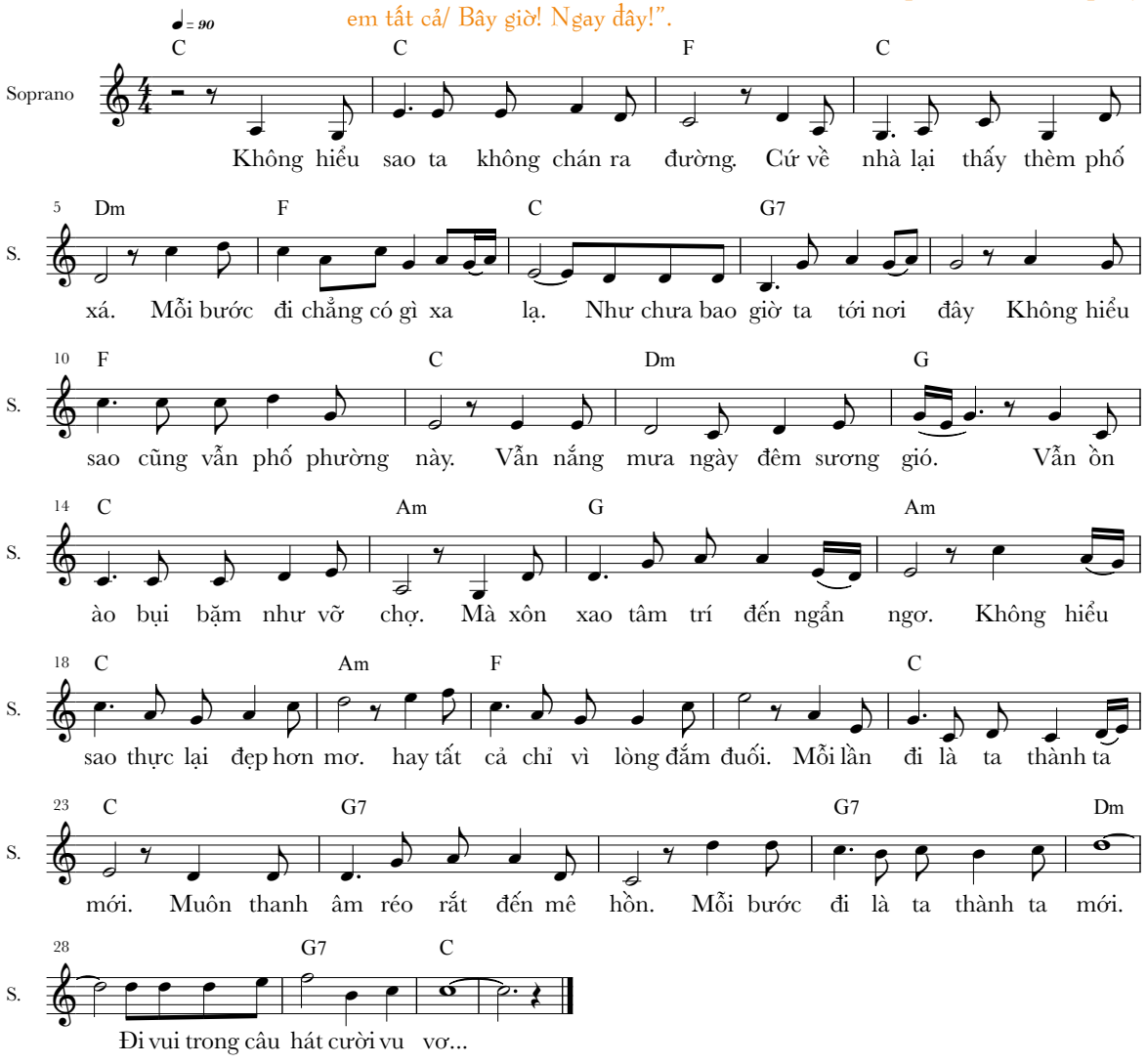

Dzuy Linh Ca

Ca khúc do Đức Nguyễn (basse) phổ nhạc cho bài thơ "Dzuy Linh ca" của BTC.

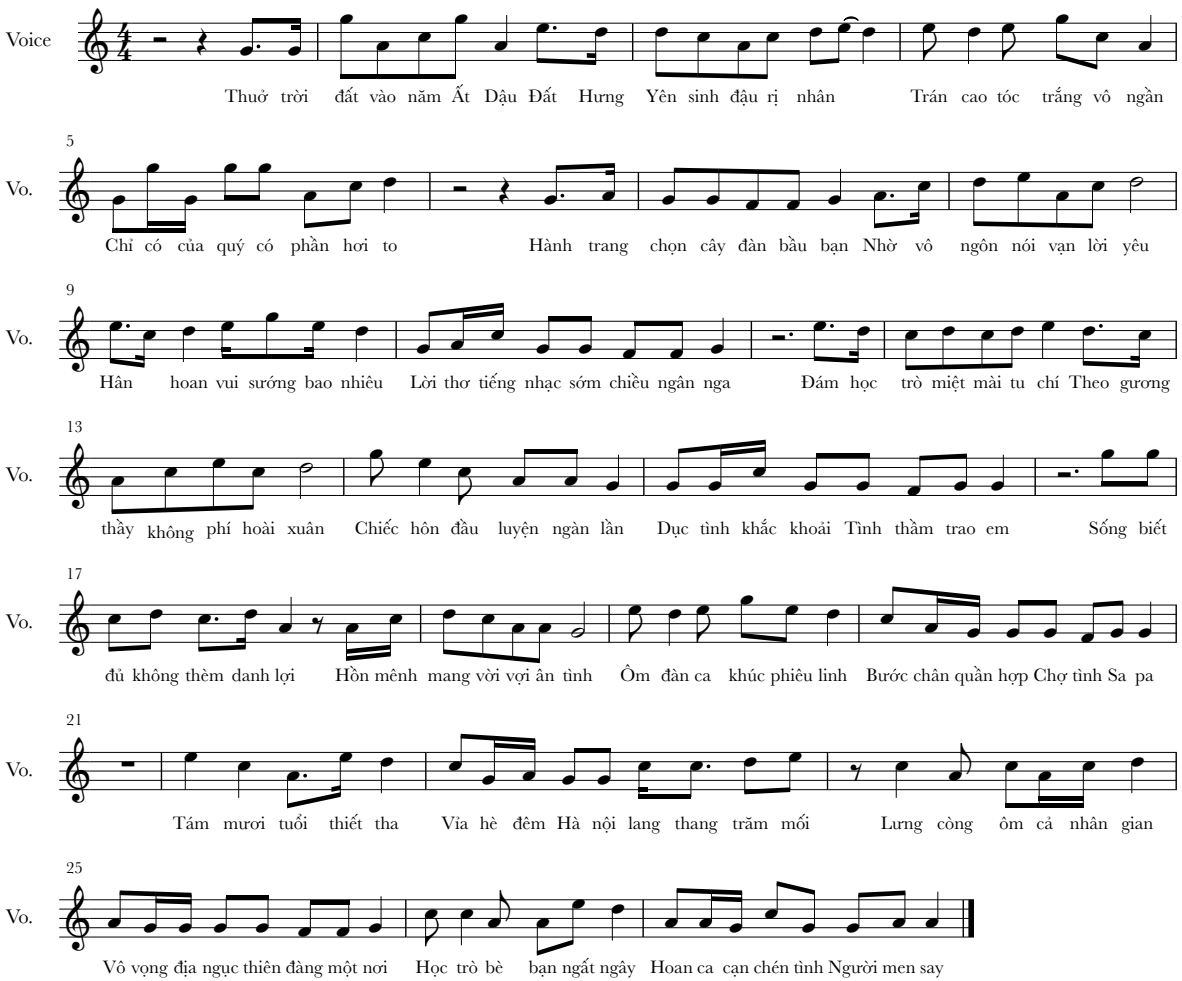

Cinema Paradiso

Chủ đề tình yêu trong bản nhạc phim nổi tiếng "Cinema Paradiso" của Moricone, được BTC viết lời Việt.

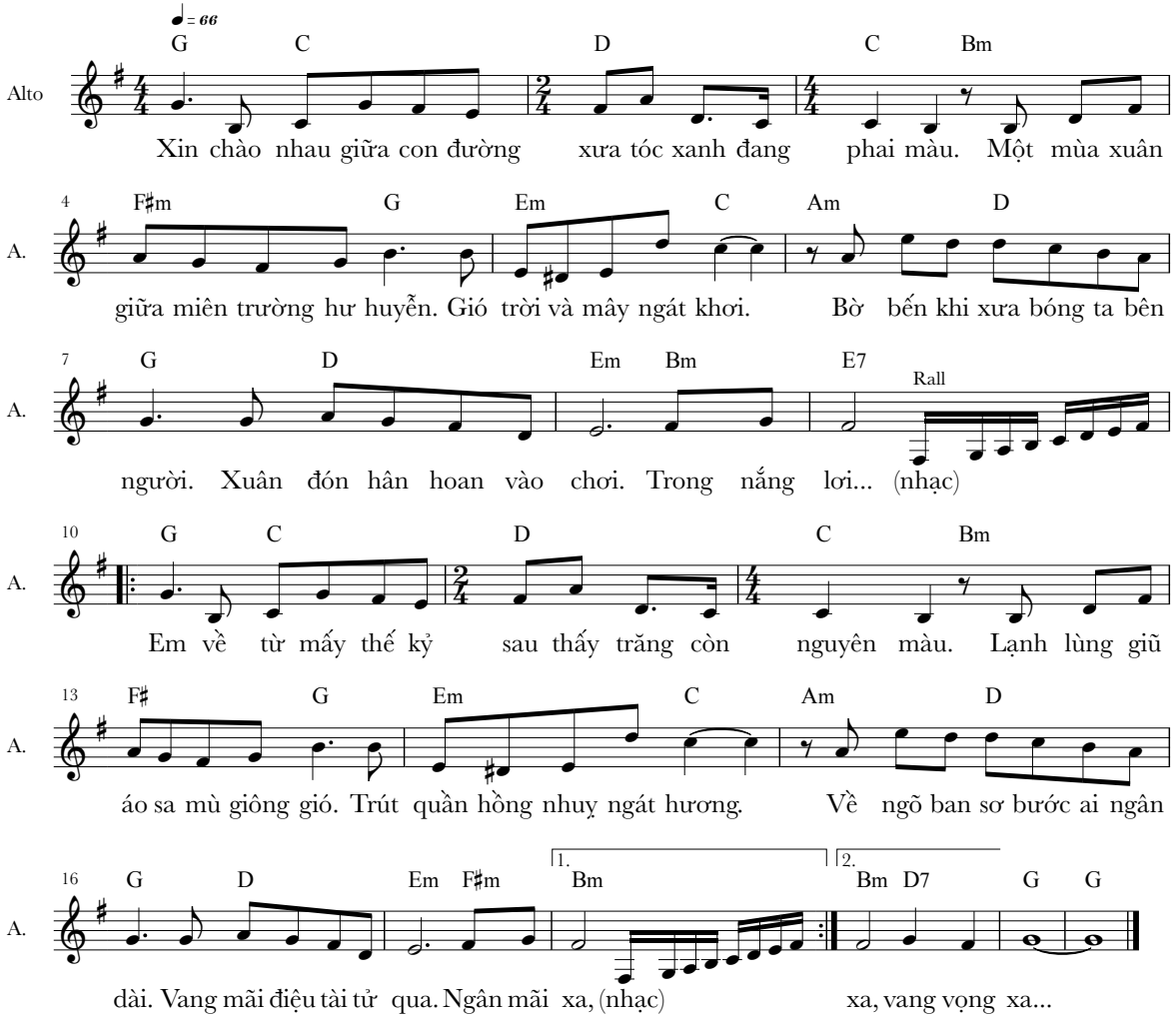

Seranade

Nhạc: Schubert-Liszt – Lời: Dzuy Linh

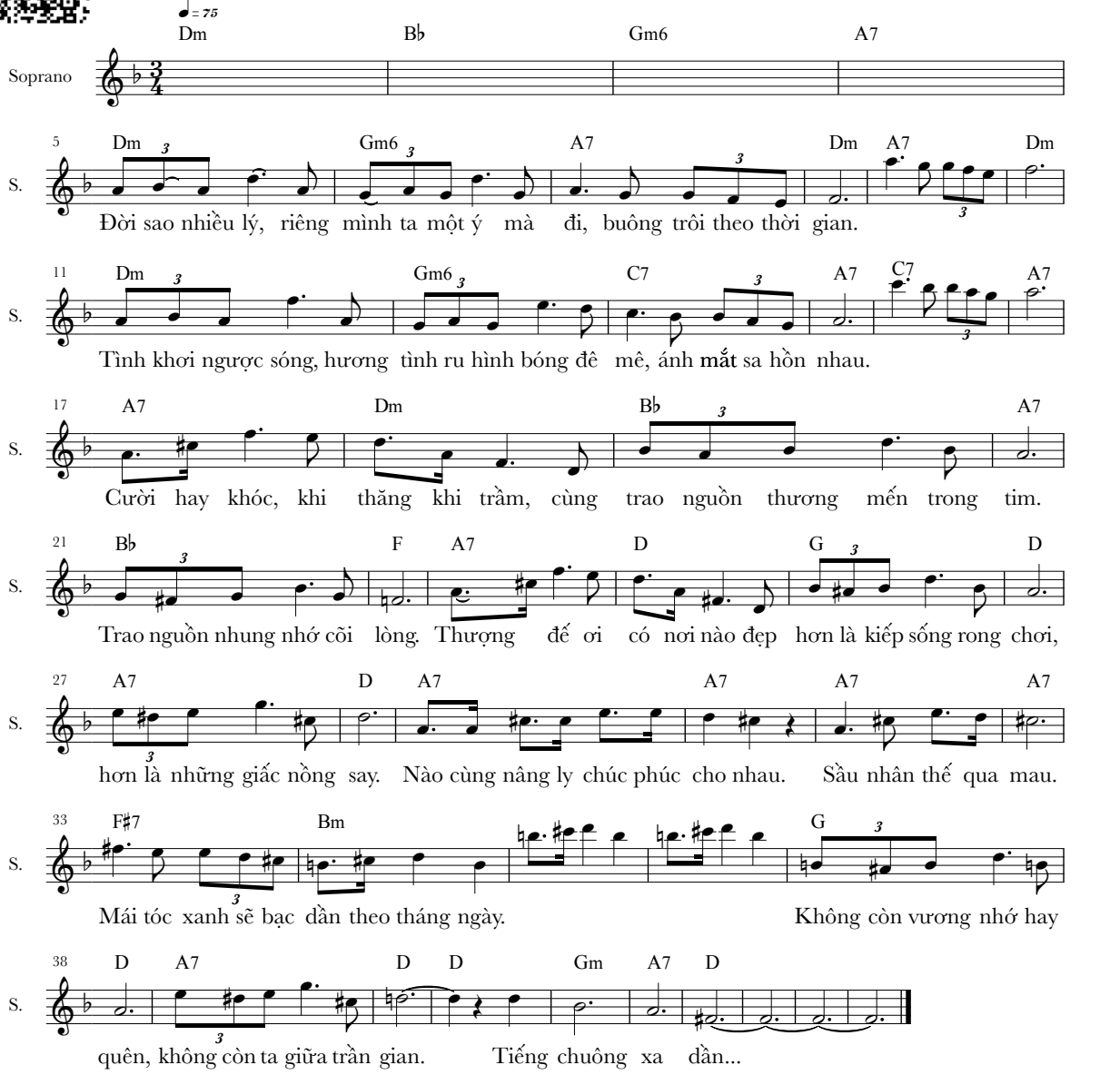

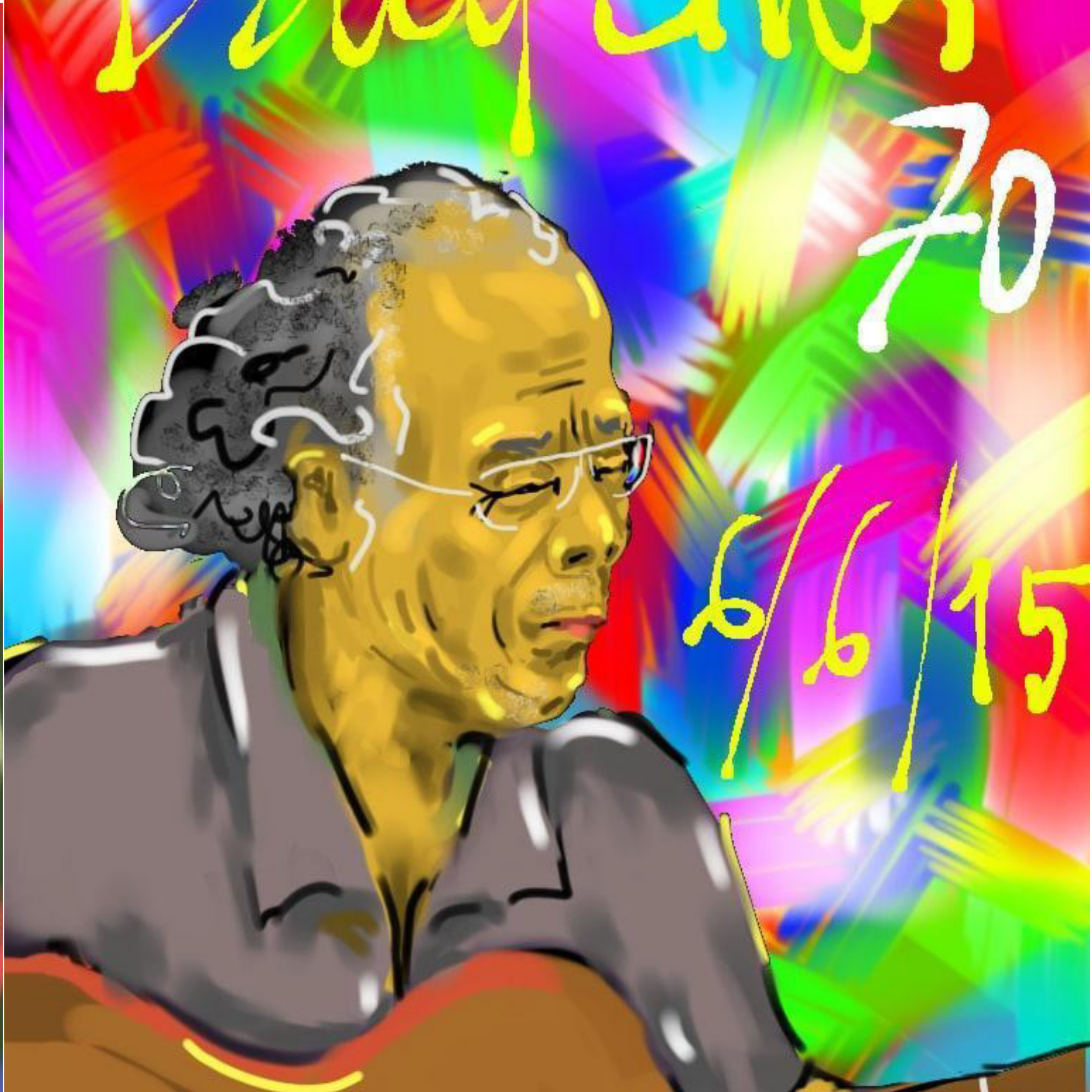
70
6/6/15

Ave Maria

Nhạc: Schubert – Lời: Dzuy Linh

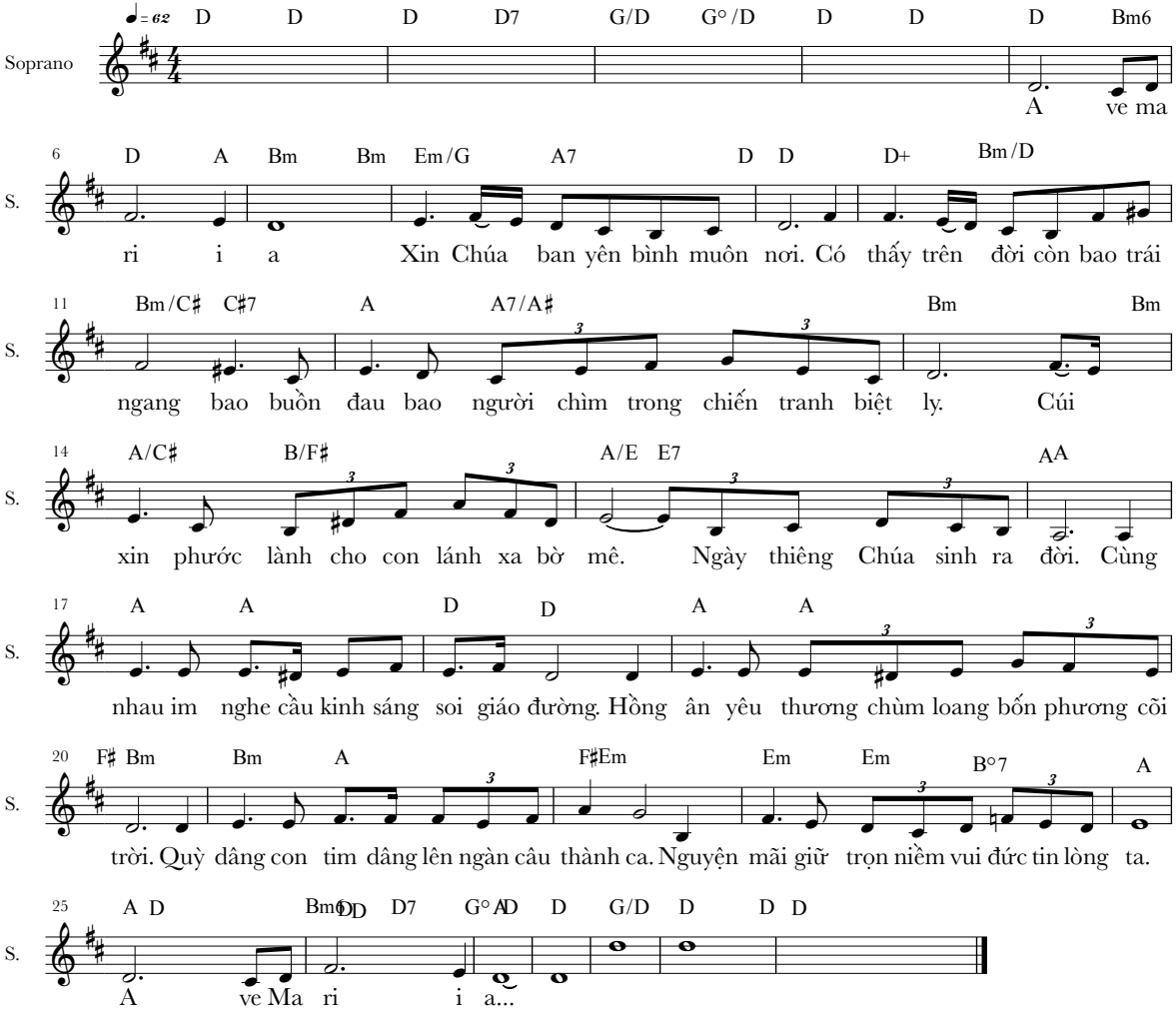

Ave Maria

Nhạc: Bach-Gounod – Lời: Dzuy Linh

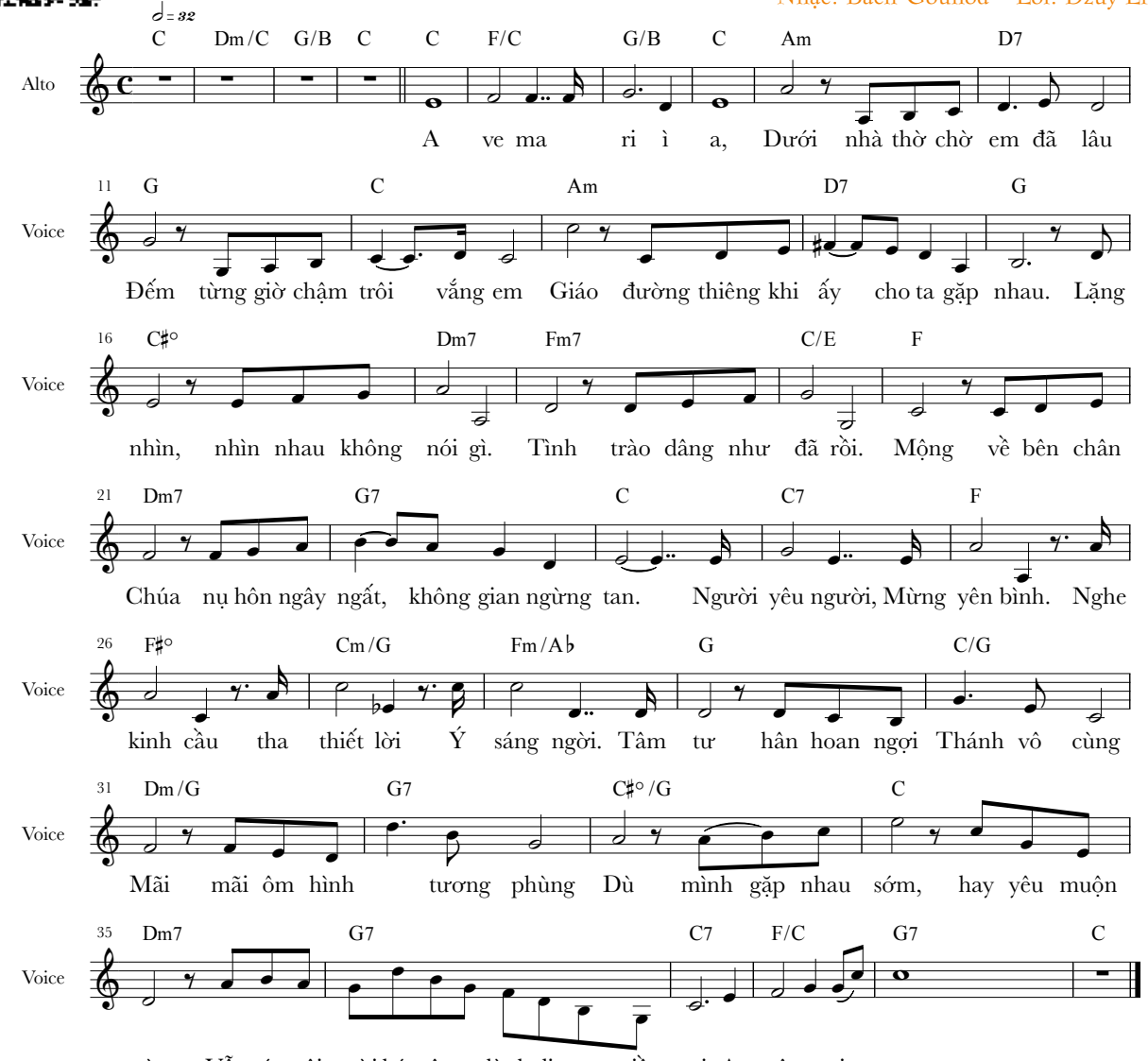

Chợ tình Sapa

Tác giả viết theo cảm hứng từ tác phẩm "Trinh Tùng Truyện" của Bàn Tải Cân, bắt đầu viết tháng 12/2002, kết thúc tháng 3/2003. Bản nhạc có kết cấu chặt chẽ, mang đậm âm hưởng quê hương, khai thác hầu hết các kỹ thuật của cây đàn guitar cổ điển, gồm 3 chương là "Đất lành", "Những bước chân" và "Hợp quần". "Chợ tình Sapa đã được nhiều nghệ sĩ guitar Việt Nam, trong đó có Nguyễn Thanh Hằng, Minh Nguyen, Hoàng Cao Phong… biểu diễn thành công ở Việt Nam và thế giới.

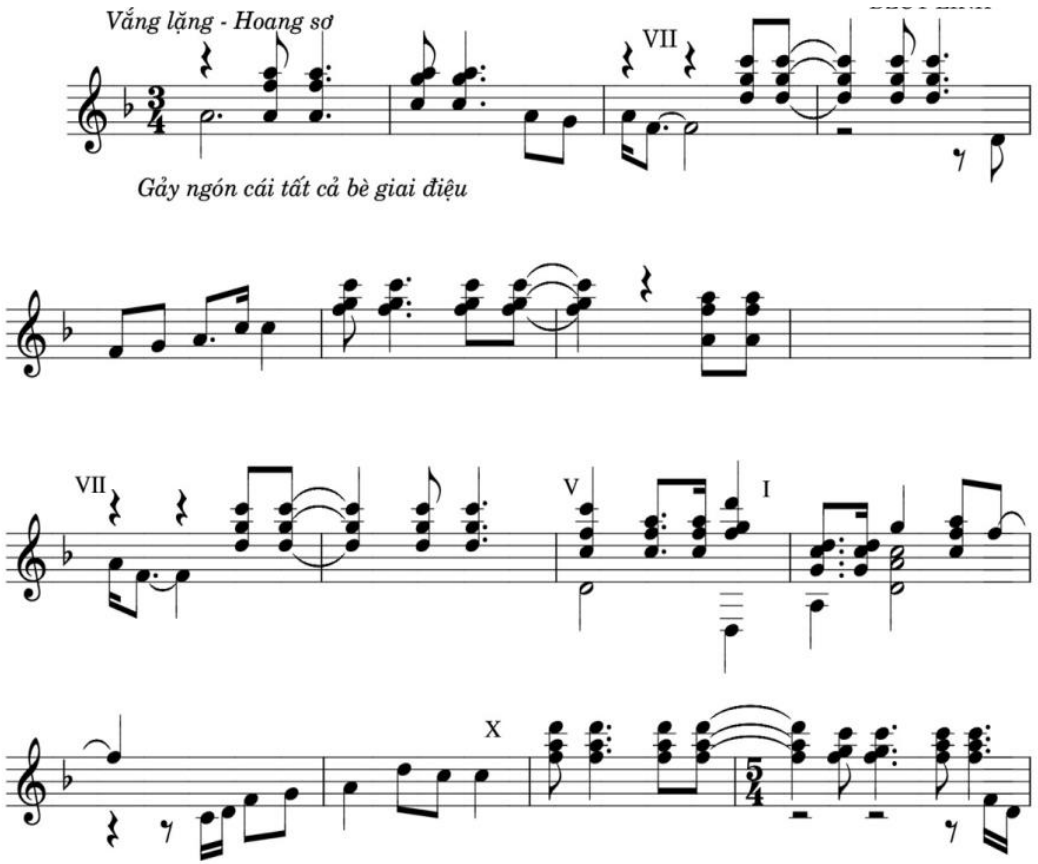

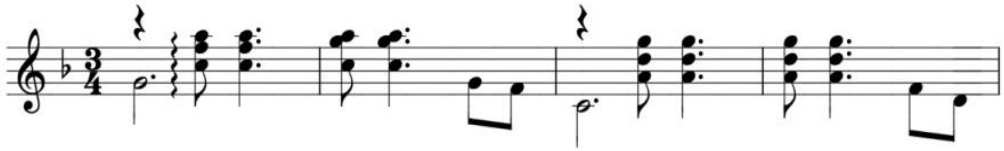

Nét nhạc này chơi tự do láy rền chậm rồi nhanh dần lên. ghìm lại ở hai nốt cuối cùng rồi vào bồi âm

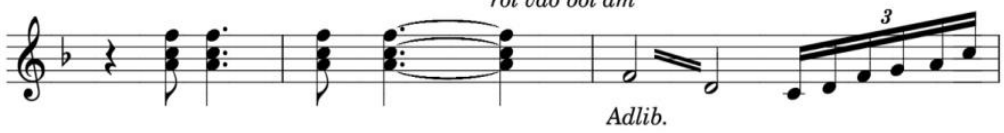

Adlib.

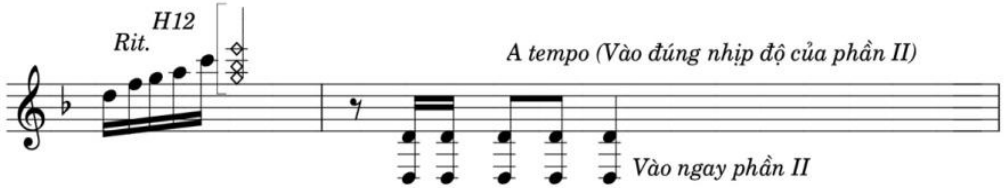

A tempo (Vào đúng nhịp độ của phần II)

Vào ngay phần II

1. Nên gảy tất cả những nốt nhạc có đuôi quay xuống (là giai điệu) là ngón cái để âm thanh được dày và vang.

2. Những hợp âm mang tính minh họa màu sắc, mô phỏng tiếng tí tách của nước thì gảy rải nhanh, mềm, nhẹ cũng nên gảy bằng ngón cái lướt từ thấp lên cao

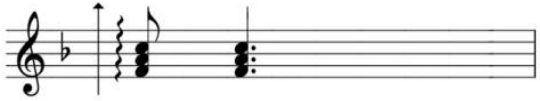

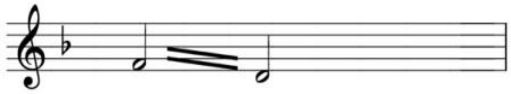

Láy rền này gảy mạnh bằng ngón cái vào nốt Fa rồi dùng ngón 3 tay trái bổ vào móc ra liên tục và nhanh dần:

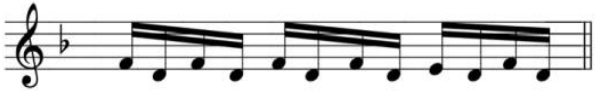

Phần II : NHỮNG BƯỚC CHÂN

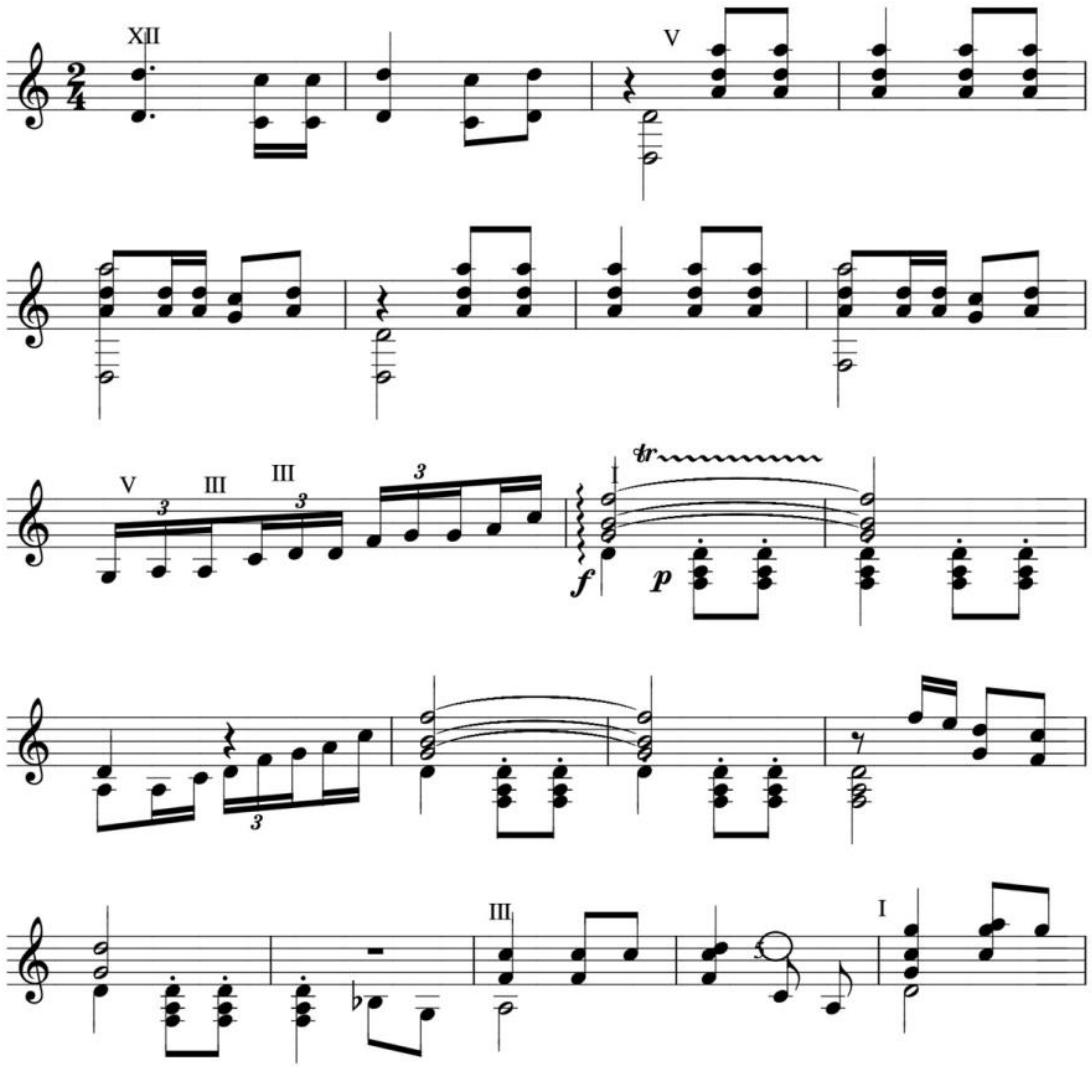

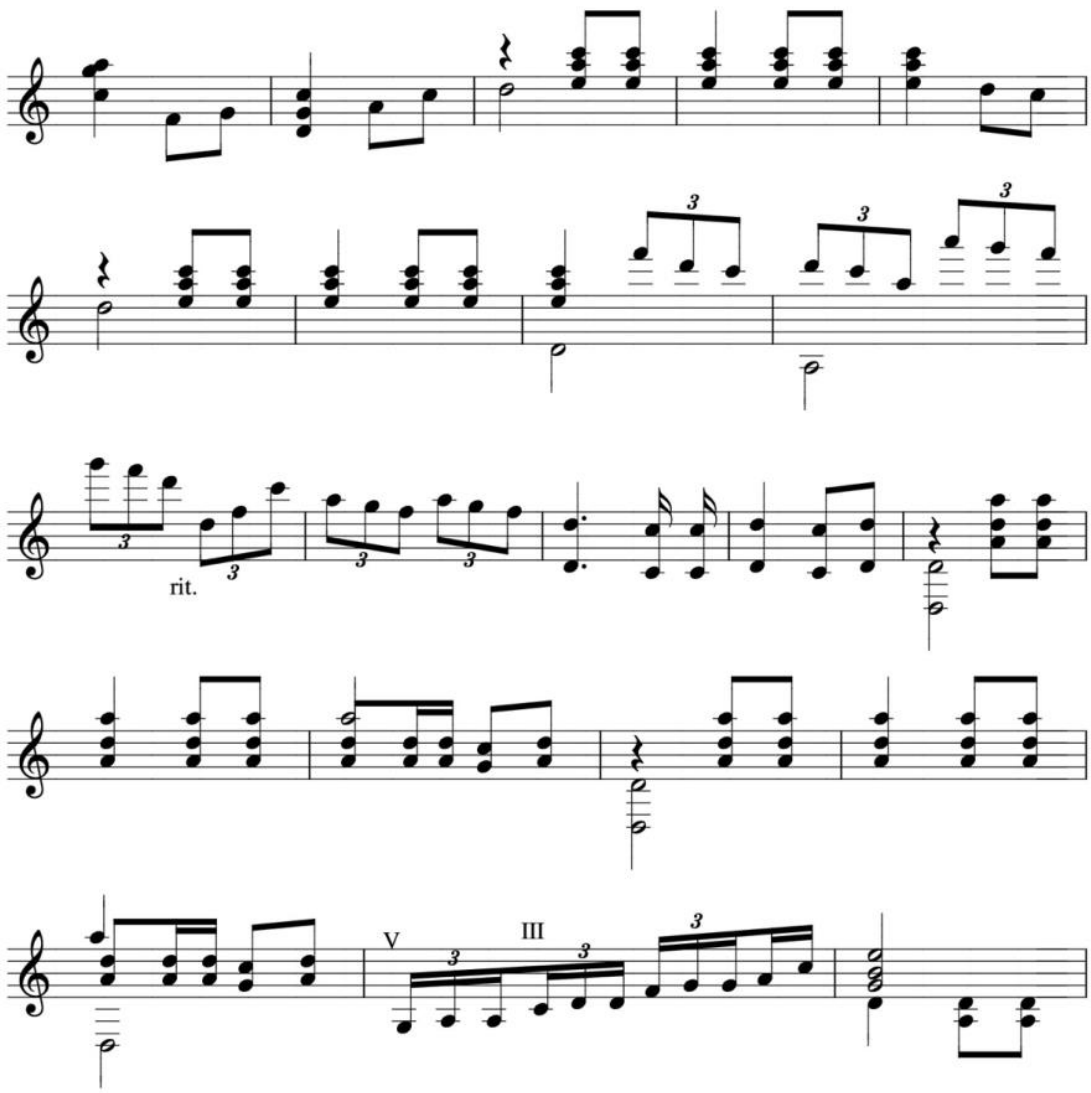
rit.
V
III

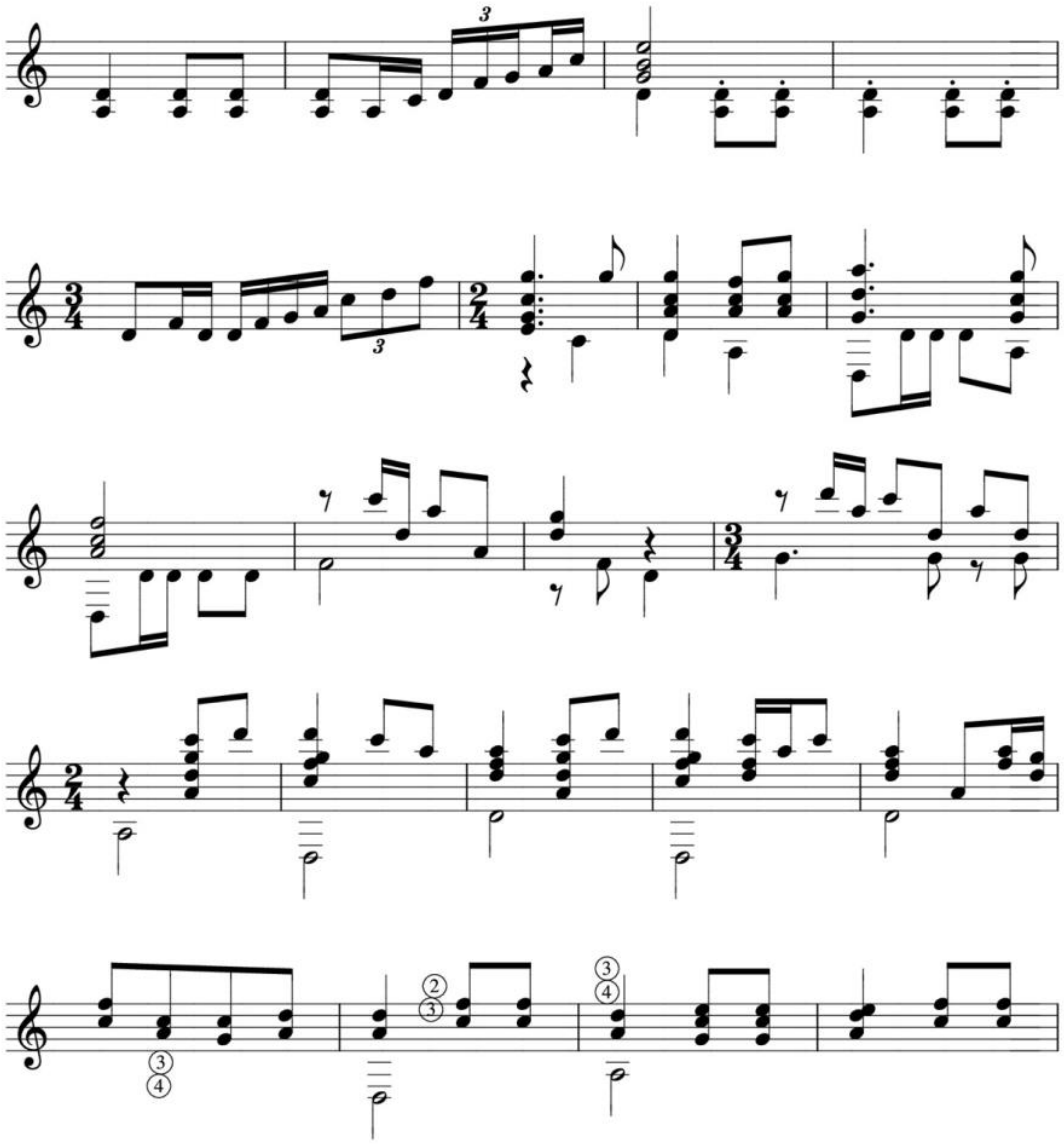

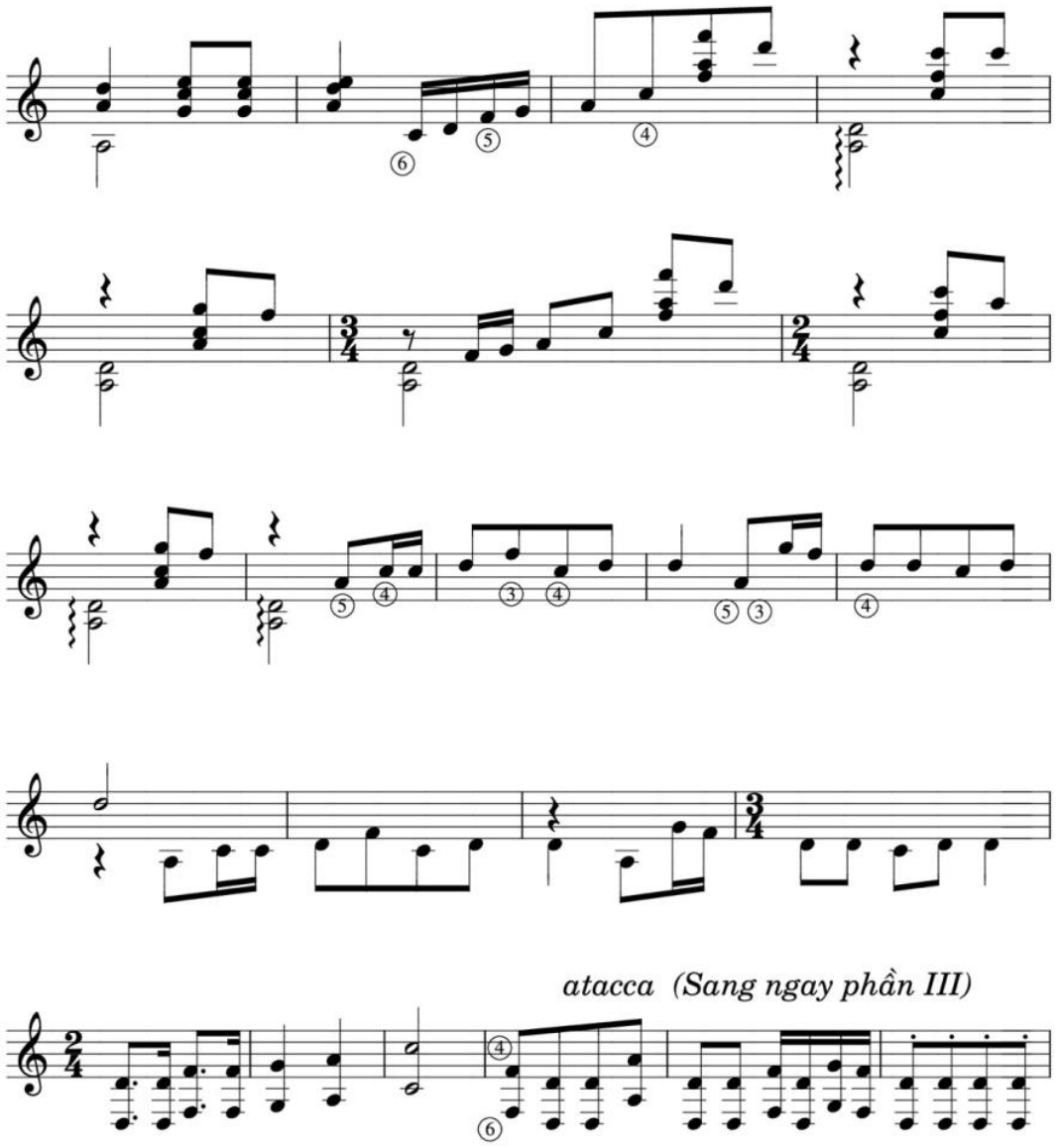
atacca (Sang ngay phần III)

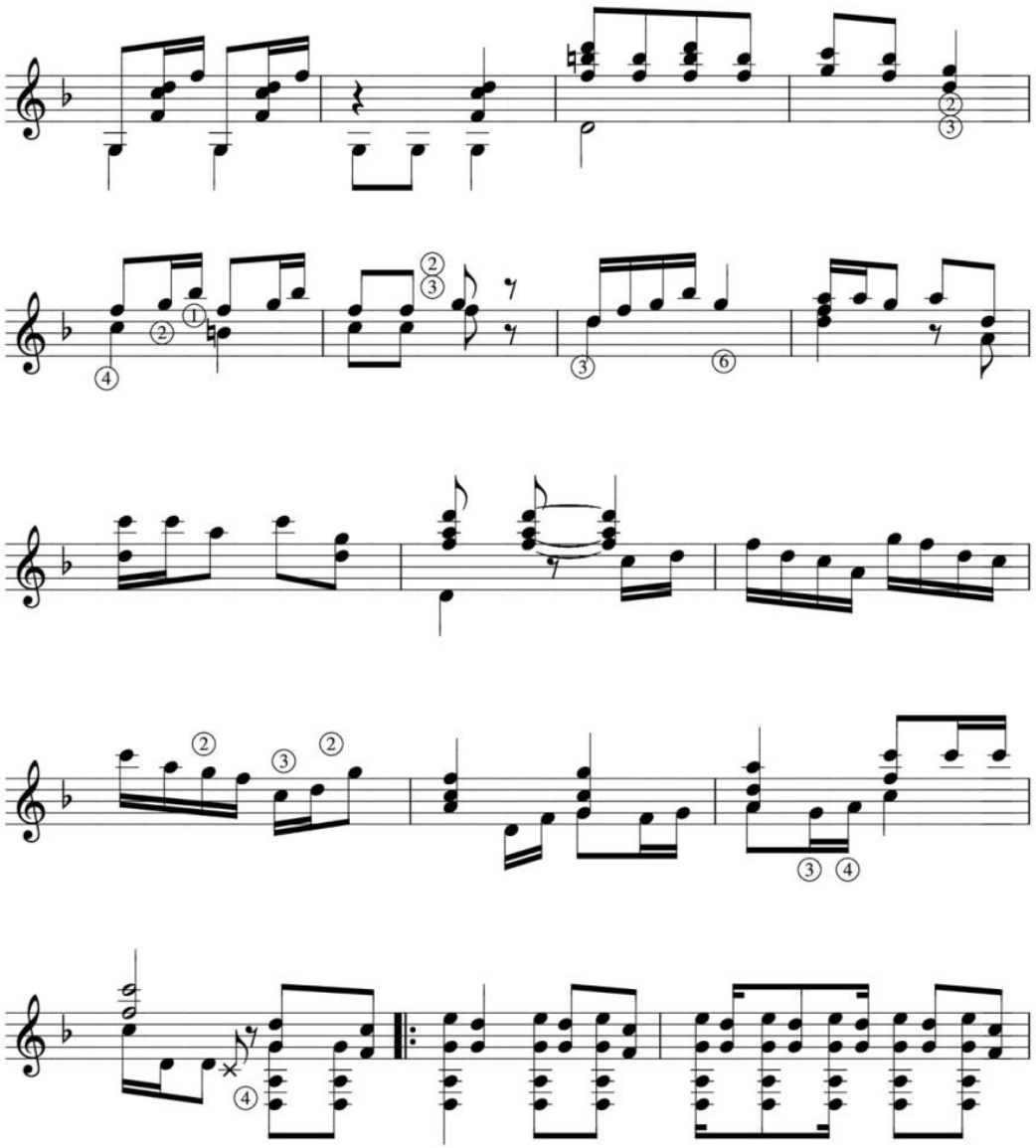

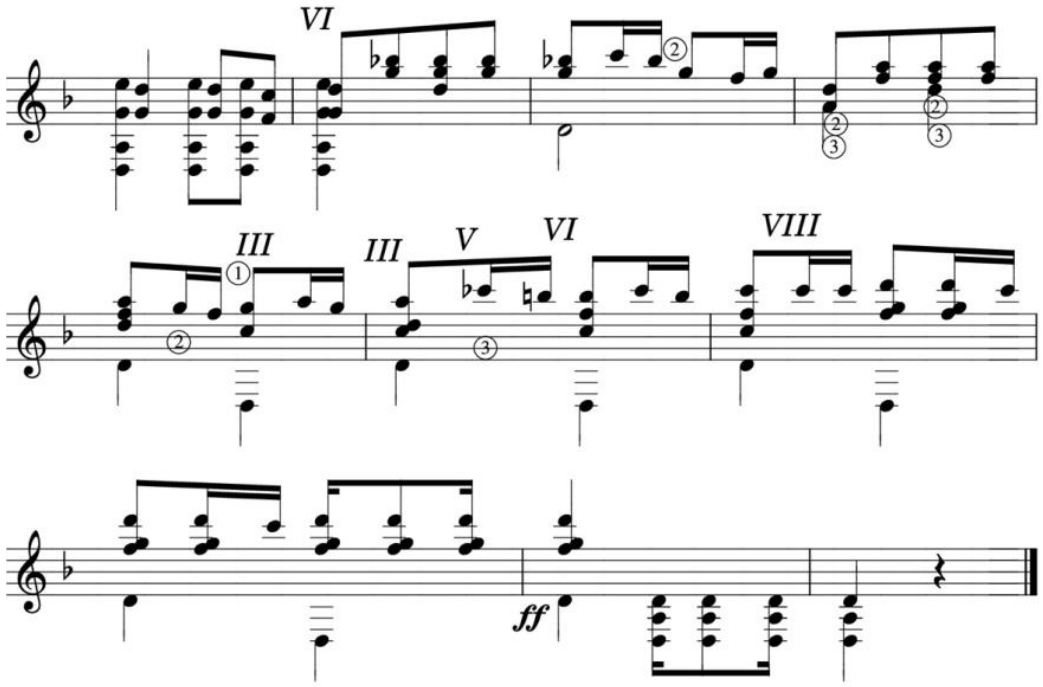
VI
III
III
V
VI
VIII
ff

Phần III: HỢP QUẦN

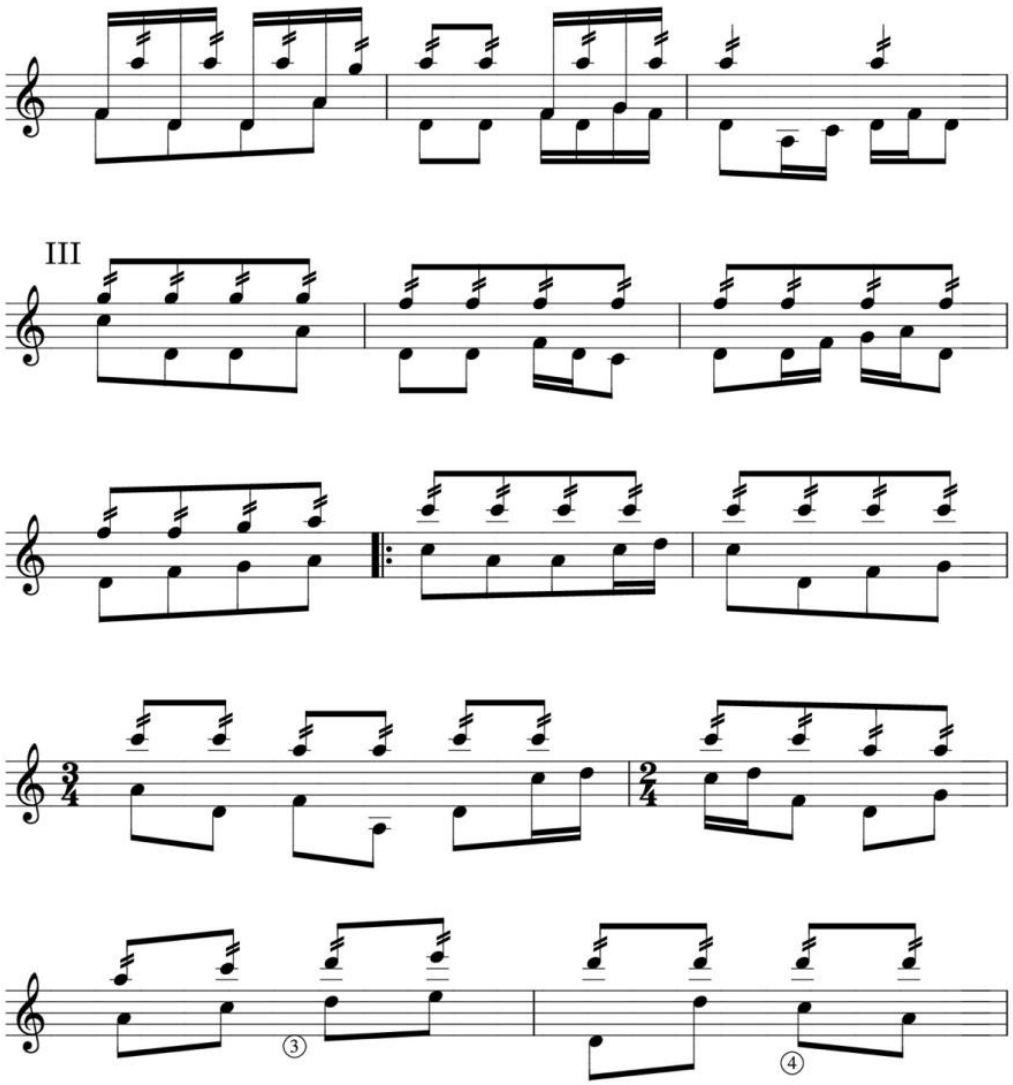

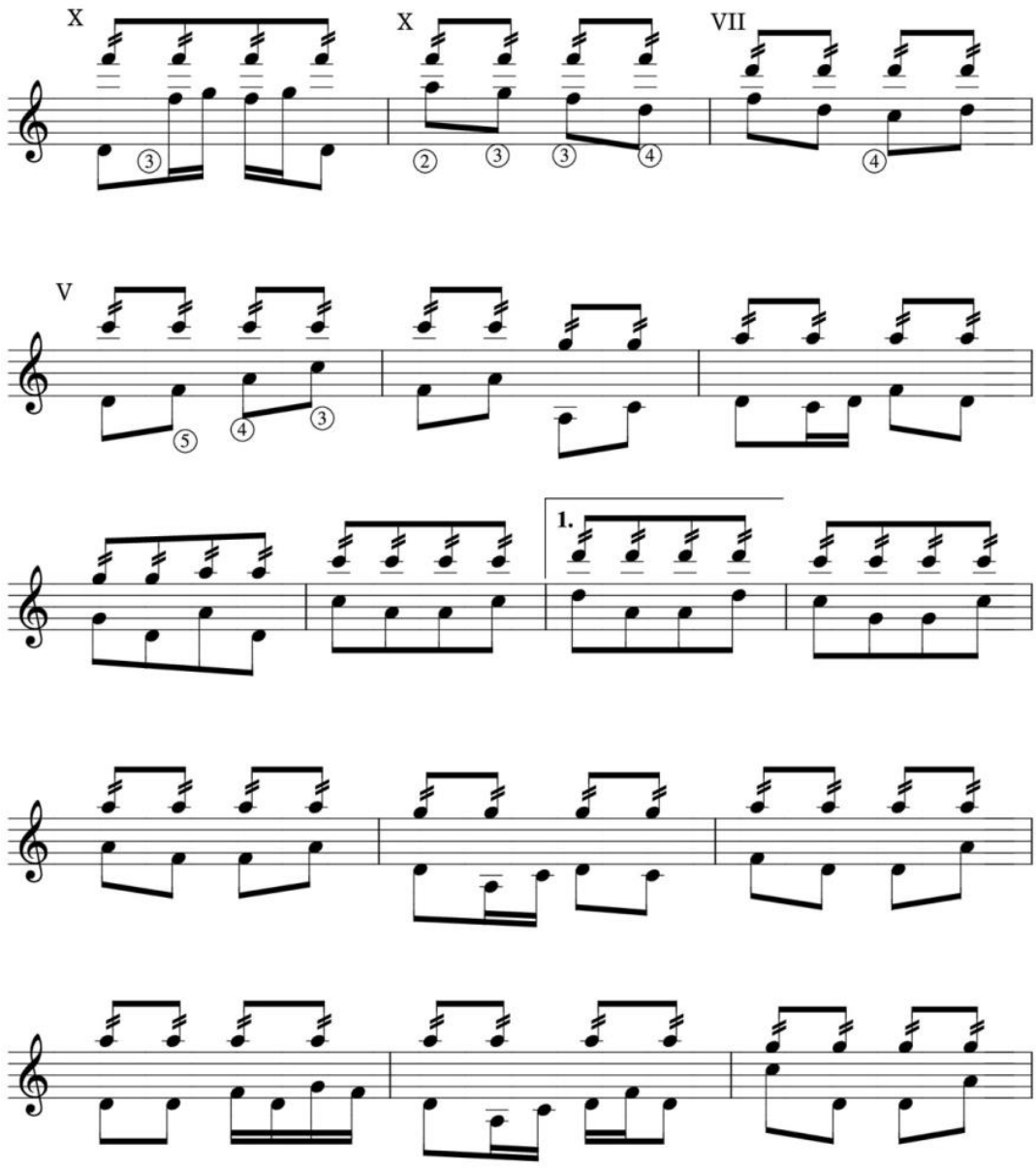
X
X
VII
V
1.

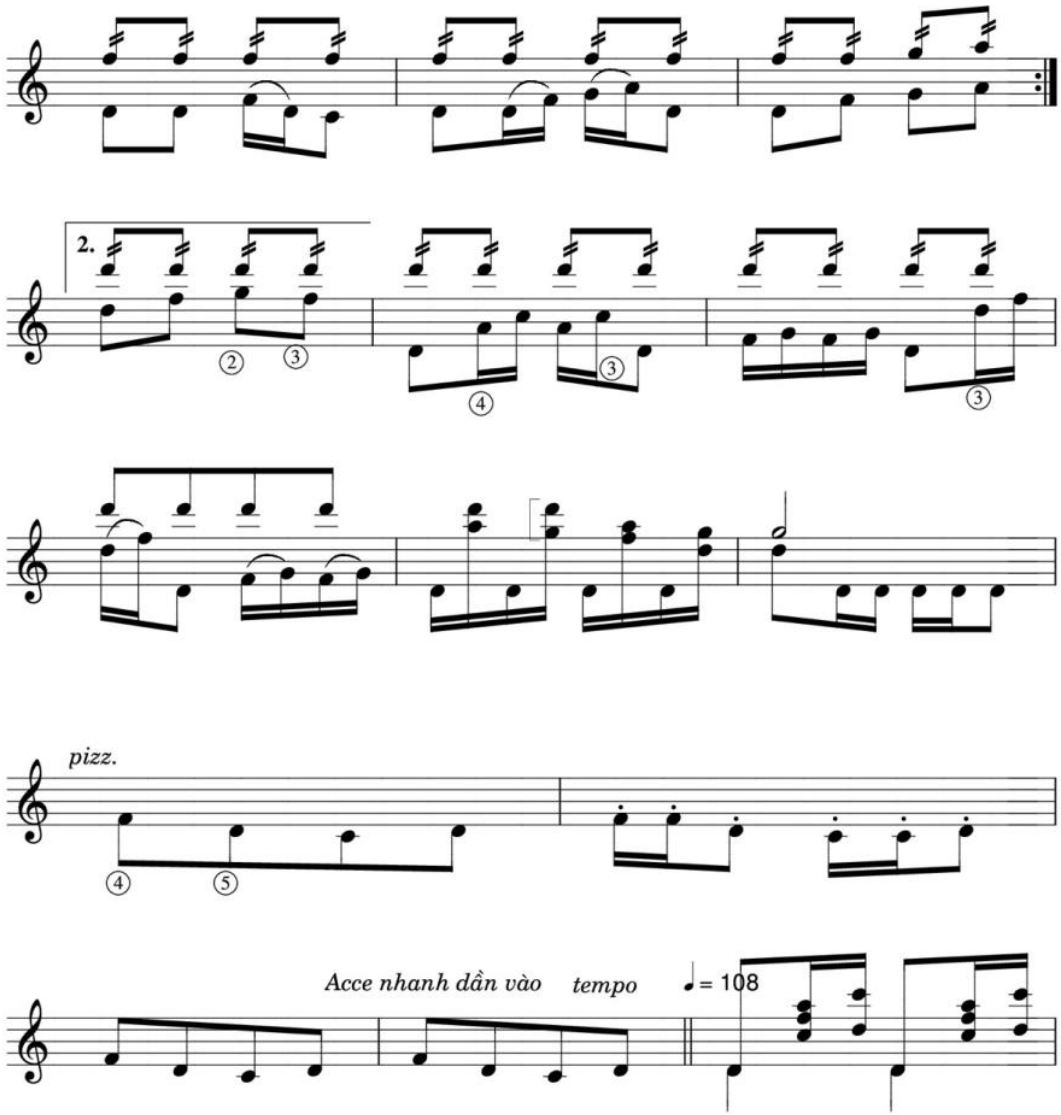
2.
pizz.
Acce nhanh dần vào tempo
= 108

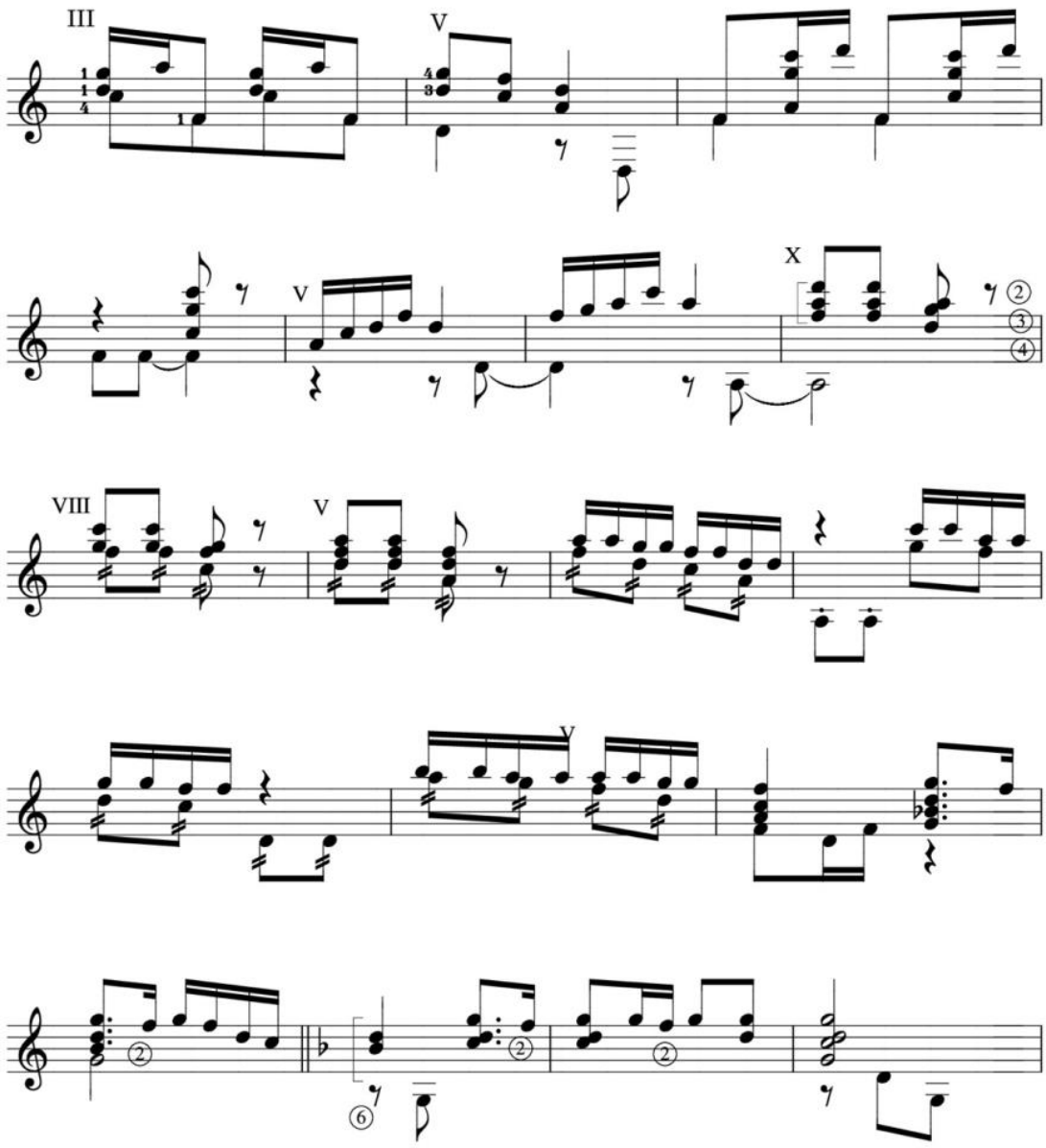
III
V
V
X
VIII
V
V

Cân Đạo Hý – Loăng quăng tuổi 80

Dzuy Linh - Nguyễn Quyết Thắng

Chủ biên: Bàn Tải Cân
Biên tập: Hoàng Việt Anh, Phùng Thái Dương, Phan Quang Minh
Trình bày: Minh Chấn
Thiết kế bìa: Điệp Hôhô

Với sự tài trợ và đóng góp nội dung của:
Tinh Vân, Huy Cương, Lão Hếu, Khùng cháng sỹ, Ting Xuan, Tý Còi, Hưng béo,
Đặng Thân, Đỗ Trí Hùng, Đức Cường, Trinh Tùng, An Nam Đại Hồ Cầm,
Đức Nguyễn, Chiến Thổ, Mèo Đen, Minh béo, Hoàn nhợn,
Phan Quang Minh, Trương Trí Vĩnh.

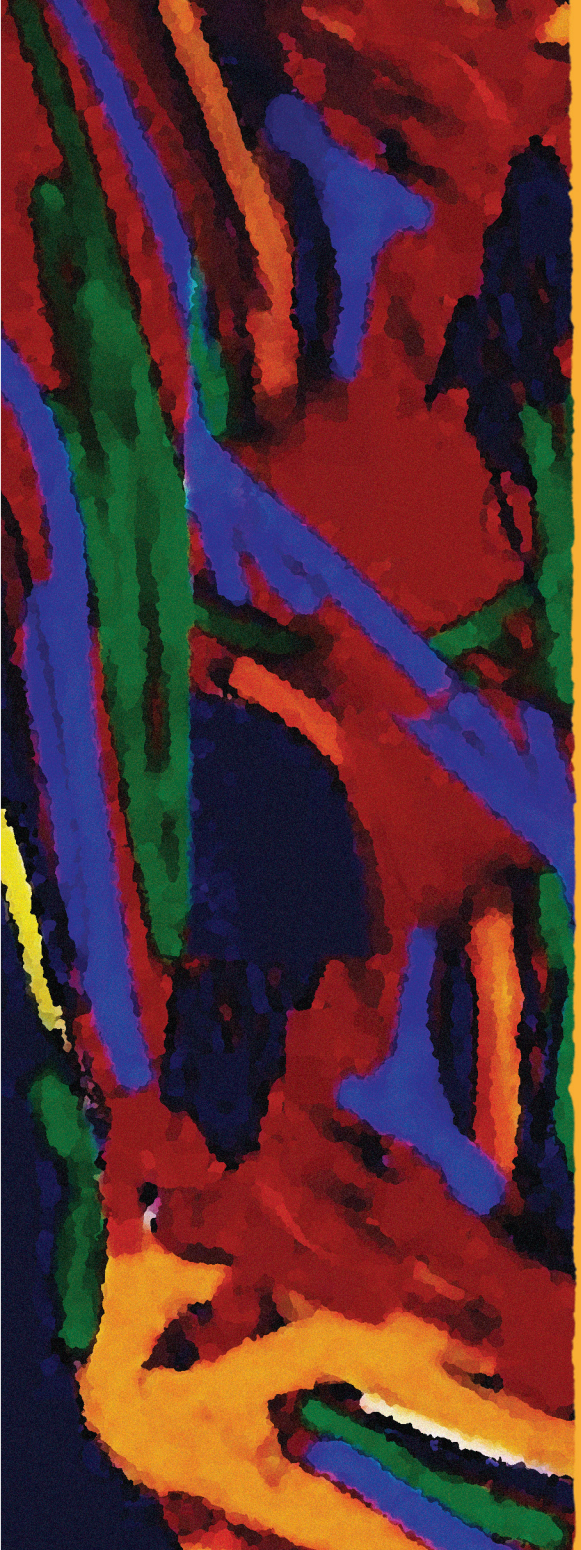

MỘT BẬC CAO THỦ KHÔNG CẦN CHÂN DUNG.

"Lại cái 'tay trái' nữa, 'Thắng guitar' cũng viết nhạc, nghệ danh Dzuy Linh. Chưa đến nỗi Phạm Duy, Phạm Tuyên nhưng cũng đủ lóa mắt quân gà mờ. Cũng ve vuốt từng đường âm thanh, cũng người khen kẻ chê, chứ lão thì chả thèm quan tâm. Chả thèm thu âm nên thiên hạ càng không biết trình 'tối tác' cỡ nào."

– Đặng Thân
(Phạc nhiên bản chủ)

Download phiên bản ebook